

Kántor Pál

BÚCSÚM A KÖLTÉSZETTŐL

2012 versei

Corvina Publications

HÁROMEZER KÖNYV

Volt egy idő, mikor régen,
Háromezer könyvem volt.
A lakásom könyvekből állt,
Kevés volt a könyvespolc.

Ráébredtem évek múltán:
Sosincs időm olvasni,
Ha én mindet elolvasom.
Mikor tudok dolgozni?

Buffalóból elköltöztem,
Ohióba hívtak meg,
Bepakoltam nagy utamra
Talán ezer könyvemet.

Nem volt olcsó odamenni,
Drága volt a fuvarbér,
Többe került tán az egész,
Mint amit a könyvem ér.

Néha-néha nem is ettem,
Könyvet vettem naponta,
Szobadíszek lettek csupán,
Feltettem a polcokra.

Ajándékok ma könyveim,
Reálisan felmértem:
Mert sok könyvet elolvasni
Nincsen időm énnékem.

Díszelegjen mások polcán,
Elég most az internet,
Ami kell az én munkámhoz,
Mindent azon meglelek.

2012. január 2.
London, Ontario

ÁPRILISI IDŐJÁRÁS

De bolondos ma az idő,
Áprilishoz hasonlít,
Perceken át hóvihar van,
Hideg a szél és süvít.

Negyedóra sem múlik el,
Vakítóan süt a nap,
A száguldó hófelhőkből
Egy darabot leharap.

Élvezhetjük a nap fényét,
De csak rövid ideig,
Mert kezdődik a hóesés,
És hull a hó percekig.

Kétezer - és - tizenkettő,
Jól kezdődik minekünk,
Nem okozott nehézséget,
A változó új telünk.

Az utcáink még járhatók,
Nem kell ide hótoló,
Gyerekeknek szép az idő,
Őszerintük csuda jó.

Én is régen, kiskoromban,
Szerettem a hóesést,
faluban szánkózhattunk,
Kihasználtuk a töltést.

Jó lenne most hazamenni,
Az esztendő kezdetén,
Gyermekhaddal találkozni
Tisza töltés tetején.

2012. január 2.
London, Ontario

ELLENSÉGEK KÖZÖTT

Hogyha én próféta volnék,
A jövőnkéről írogatnék,
Megjósolnám a hazámnak
Reá milyen bajok várnak.

Bennem nincsen táltos erő,
Mi tudatná mi a jövő,
Néha még a múlt se tiszta,
Oda se mehetek vissza.

Közönséges egyén vagyok,
Közönséges gondolatok,
Lakóhelye szívem, lelkem,
De a jelent én ismerem.

Azt látom a kishazánkban
Gonosztevő ellenség van.
Van egy bajkeverő banda,
Hatalomért álltak hadba.

Magyarország ellensége,
parlament ellenzéke,
Hatalomvágy vonzza őket;
Ismerjük a szereplőket.

Fondorlatos gonoszsággal,
Baloldali hazugsággal,
Bolondítják országunkat,
Siratják volt hatalmukat.

Nem születtem prófétának,
Mégis látom a hazának
Csak úgy lehet reménysége,
Ha elpusztul ellensége.

2012. január 3.
London, Ontario

KŐBE VÉSETT NEVEK

Sírkő nem fogja hirdetni,
hogy e földön éltem,
nem szükséges se temető,
se sírhalom nékem.

Eltávozom, ahogy jöttem,
márvány sírkő nélkül,
én felettem nem lesz virág,
a mező sem zöldül.

Történeteknek könyvébe,
nem leszek beírva,
nem vésik be a nevemet
sohase márványba.

Halál után sok embernek
kőbe vésik nevét,
ennyi marad meg utánuk,
ennyi és nem egyéb.

Ne legyek én kőbe vésve,
nem is kell temető,
porból lettem, porrá leszek,
ez normális jövő.

Nem hagyok én emlékeket,
nem hagyok sírkövet,
mégis hagyok egy valamit:
sok, sok ezer verset.

Versekben van az életem
egy csokorba kötve,
feljegyzí majd a nevemet
egy rövid időre.

2012. január 3.
London, Ontario

KUTYA SZERETET

A kutyának szeretete,
hűsége,
belenőtt az életünkbe
örökre.

Elkísér egy életen át
bennünket,
leláncolja a kutyához
szívünket.

Előfordul néhanapján
mivelünk,
feszültséget okozhat a
testvérünk.

Irigységgel, intrikával
küszködünk,
pedig, pedig ugyanaz a
hátterünk.

Évtizedek teltek úgy el,
kutyánk volt,
és a kutya a családnak
tagja volt.

Ha utaztunk, bent ültek
a kocsiban,
a mi kedves kutyáinkról
sok kép van.

Szeretném ha unokáink
is tudnák,
mily hűséges pajtásaink
a kutyák.

2012. január 4.
London, Ontario

BORÚLAT LAPÁTOLÁS

Egy borongós, havas napon,
borongós a hangulatom,
de szép fényes napsütésben
örömeim visszanyerem.

A szomorkás hangulatban
időjósnek szerepe van,
havat ígért egy-két napra,
éntőlem ő jobban tudja.

Bár hetünknek a kezdetén
napsütésről hallottam én,
mondta: lesz egy kis borúlat,
ki se vettem lapátomat.

Csak borúlatról hallottam,
aztán mégis lapátoltam,
kaptunk negyven centi havat,
ez volt aztán egy borúlat.

Bevallom, én nem izzadtam,
"borúlatot" lapátoltam,
a hideg szél havat hordott,
engem hóval beborított.

Minusz tizenhat fok hideg,
talán jó egy hóembernek,
majdnem hóemberré váltam,
amikor kint lapátoltam.

Hét kezdetén, havas napon
borús volt a hangulatom,
egy borongós napra vártam,
s órákon át lapátoltam.

2012. január 5.
London, Ontario

KARÁCSONYI KÉPEK

Karácsonyi képek jöttek
az én kicsi falumból,
édes emlék ez énnékem,
egy ismerős családtól.

Régi barát, a házaspár,
leányuk és unokák,
az arcukra rá volt festve:
szeretet és boldogság.

Elnéztem a fényképeket,
osztottam az örömben,
öröm könnyek közepette
az arcokat figyeltem.

Évtizedek messze szálltak
mikor őket láthattam,
valamikor egyszer régen,
mikor hazám elhagytam.

A lányukat, s két unokát
fényképekről ismerem,
telefonon beszélgetnek
néha, néha énvelem.

Csodálatos barátság ez,
áthidal egy világot,
kék tengernek túloldalán
testvéreket találok.

Karácsonynak örömében
ez a család egyesült,
fényképüket nézegettem,
és a lelkem köztük ült.

2012. január 5.
London, Ontario

FALUSI SZEGÉNYSÉG

Szegény volt az én nagyapám,
öt hold földből éltek csupán,
hét gyereket megetetni,
és azoknak ruhát venni,
nem volt könnyű feladat.

Tizenegyéves volt apám,
életének még hajnalán,
megérezte nincs jövője,
kevés az ő apja földje,
otthon ő nem maradhat.

A szomszédja ment Patakra,
búzát vitt be a malomba,
apám felült szekerére,
kísérte jó szerencséje,
jelentkezett inasnak.

Sem az apja sem az anyja
nem ment vele be Patakra,
egyedül mert vállalkozni,
asztalosszaktát tanulni,
jövőt szerzett magának.

Nekem sokszor eszembe jut
milyen nehéz volt az az út,
amíg apám szegénységből,
egy falusi rossz életből,
megállhatott a lábán.

Tizenegyéves koromban
én pataki diák voltam,
teher nélkül vállaimon,
tanulhattam ott szabadon,
nem úgy mint az én apám.

2012. január 6.
London, Ontario

FÉNYKÉPEID HATÁSA

Fényképekről ismerlek én,
mégis megszerettelek,
szeretem szép mosolyodat,
szeretem a nevedet.

Mint fekete éjszakákban,
fénylenek a csillagok,
két szép szemed ragyogása
éjszakámba beragyog.

Csillagtalan alkonyatban
ha egyedül bolyongok,
fényképedet ott is látom,
ott is terád gondolok.

Úgy, ahogy a csillagoktól
igen távol vagyok én,
hasonlóan messze laksz te
Magyarország közepén.

Kék óceán van közöttünk,
és egy egész nemzedék,
és én mégis testvéredként,
őrzöm arcod emlékét.

Oly csodás a szeretetem,
átvág magas bérceken,
mély tengernek ellenére
hozzád jut a vizeken.

Két szemednek ragyogása
a csillagos égnél szebb,
és arcodnak mosolygása
a gyémántnál ékeesebb.

2012. január 6.
London, Ontario

A CSILLAGOM ÜZENETE

Két gyönyörű pároscsillag
ragyog fent az égen,
az én kedves kis galambom
azzal üzen nékem.

Nem láthatom a szemét már
csak a csillagokban,
nem földünkön lakik ő már,
az otthona fent van.

Csendes, sötét éjszakákban
felnézek az égre,
bepillantok volt kedvesem
ragyogó szemébe.

Minden csillag ragyogásban
az ő szemét látom,
őbenne még most is őrzöm
ifjúkori álmom.

Eltávozott, nagyon messze,
de emléke maradt,
képmását keresve nézem
én a csillagokat.

Mutassátok meg énnékem
hisz ott él veletek,
oly sokáig nem láthattam,
bár ott van köztetek.

Két gyönyörű pároscsillag
ragyog fent az égen,
az én kedves kis galambom
azzal üzen nékem.

2012. január 8.
London, Ontario

NINCS PESSZIMIZMUS

Sose voltam pesszimista,
ez a versem sem az,
de azért én tudom, érzem:
fogy nekem a tavasz.

Sok akácvirágzást láttam
évtizedek alatt,
láttam sok fa száradását,
csak a törzsük maradt.

Tűzifának volt jó csupán,
vagy házibútornak,
a mi testünk halálunkkal
nem jó csak a sírnak.

Nincs lelke az akácfnak,
csak bűvös illata,
amikor egy tavasz jöttén
kinyílik virága.

Hiába jön tavasz nekem,
hervadnak lombjain,
és sok elszállt évek után
lehulltak virágim.

Elvirágzott már életem,
de nőttek új lombok,
gyermekeim az új ágak,
bennük élni fogok.

Hideg telek elmúltával
látok kikeletet,
unokáimban folytatom
múló életemet.

2012. január 8.
London, Ontario

SZERETEM A HAZÁMAT

Igen csodás a magyar föld,
Akkor is ha néha nem zöld;
Havas tájjal is szép, vonzó,
Megszépíti a fehér hó.

Tizenkétszer mentem haza,
Visszamentem kislelűbe,
Láttam én a nagy folyókat,
S csermelyeket patakokat.

Megálltam a Tisza parton,
Ahol volt rég az otthonom,
A Bodrogot is megnéztem,
Az iskolám ott volt nékem.

Láttam erdőt, vadligrétet,
És láttam az embereket.
Emlékeket gyűjtöttem,
Onnan, ahonnan eljöttem.

Kanada is egy szép ország,
Megcsodálja a nagyvilág,
De nekem a magyarhaza
A Teremtőm virágcsokra.

Hazám látom tájképeken,
Benne maradt szeretetem.
Áldjon meg az Isten téged!
Találd meg a szerencsédet!

Amíg hazám megláthatom,
Övé sok-sok gondolatom.
A hazámat úgy szeretetem,
Mint szeretem az életem.

2012. január 9.
London, Ontario

UNOKÁINK FÉLTÉSE

Gondolkozom életemről,
Ezenkívül sok egyébről:
Évtizedek jöttek, mentek,
Engem is megérintettek.

Elszállt rég az ifjúságom,
Elköltözött sok barátom,
Rég elmentek jó szüleim,
És néhányan szeretteim.

Megváltozott már a világ,
Kevesebb ma a biztonság,
Kiskoromban ha kimentem,
Senkitől én nem rettegetem.

Egy bús háborút átéltünk,
Harcok dúltak körülöttünk,
Mégis gondtalanul éltünk,
A haláltól mi nem féltünk.

Figyelem két unokámat,
Nem járhatják az utcákat,
Egyedül ők sose mennek,
Mert féltjük az életüket.

Sok beteg van a világon,
Nem kivétel a városom,
Itt is vannak beteg népek,
Ezektől mi féltjük őket.

Kiskoromban a faluban,
A réteken járkálhattam,
Tarka virágokat szedtem,
Jó anyámnak hazavittem.

2012. január 11.
London, Ontario

A TÉL BENTRŐL NÉZVE

Lehulltak a hervadt lombok,
megsárgultak a zöld dombok,
a környékünk oly kopár.
Hideg szélről reszket az ág,
havas most az egész világ,
hó alatt nyög a határ.

Nem látok kint senkit se ma,
én sem megyek ki az útra,
bent ülök a szobámban.
Nem látok most embereket,
játszadózó gyermekeket,
bent vannak a házakban

Innen bentről nem rossz a tél,
a hideg szél szebben mesél,
alig hallom zúgását.
Megálltam az ablakunknál
innen bentről szép január,
nézem a hó hullását.

Gondolatom azokkal van,
kik utaznak fagyban, hóban,
és csúszkálnak a havon.
Mi is megyünk viharokban,
dolgozni egy szolgálatban,
jó úton és rossz úton.

Barlangjában az őseMBER
kínlódhatott zord telekkel,
füstben élt és hidegben.
Szép január innen, bentről,
nekem a szél nem hegedül,
jó meleg van idebenn.

2012. január 13.
London, Ontario

AZ UTOLSÓ KÖLTÖZÉS

Ez a ház, ahol most lakom,
Néhány évig lesz otthonom,
És azután tovább megyek,
Máshol folytatom életemet.

Amíg mi e földön lakunk,
Nem állandó a hajlékunk,
Egyszer innen elköltözünk,
Egész más lesz az életünk.

Nemcsak tavasz a földilét
Inkább egy örök készenlét,
Várunk a nagy költözésre,
Vagy valami semmiségre.

Talán óhaj a mennyország,
Bármily sokan óhajtozzák,
Ki tudhatja mi lesz velünk,
Ha mi végleg elköltözünk.

Egyet tudok és ezt vallom:
Múló sorsom elfogadom.
Nekem fontos ez életben:
Megmaradni szeretetben.

Nagy költözködésem előtt,
Arra kérek sok esztendő:
Harcolhassak igazságért,
És szenvedő kishazámért.

Harcra hív és biztat a lét:
Védni népünk becsületét,
Szeretnék én sok jót tenni,
És addig nem költözködni.

2012. január 13.
London, Ontario

TELEK TÖRTÉNETE

Kopár fákon fehér lepel,
Téli világ most ünnepel,
Környékünket hó borítja,
Szípközlik minden utca.

Fehér fátyolt lenget a szél,
Fütyörészve mesét mesél,
Elmeséli hogy volt régen,
Milyen tél volt a vidéken.

Úgy befagyott az Erie tó,
Májusban is volt rajta hó,
Amikor már a jég zajlott,
A tó végén bajt okozott.

Ágyú lőtte a jégtorlaszt,
Mert a folyó is kiszáradt.
Niagara mély medrében,
Antikbánya volt e télen.

Van egy régi történetem,
Jó apámtól... elmesélem:
Mesélt magas hófúvásról,
És egy betemetett házról.

Haláleset történt ott bent,
Cseréptetőt bontottak fent.
A holtat így kihozhatták,
Eltemetni később tudták.

Napjainkban enyhe a tél,
De a szél fütyülve mesél,
Elmeséli hogy volt régen,
Milyen tél volt ahol éltem.

2012. január 13.
London, Ontario

NÉPÜNK ELLENSÉGE

Parlamenti ellenzék közt
Idegen világ van,
A párttagok máshol élnek,
Nem a mi hazánkban.

Nem országunk érdekeit
Hangoztatják ottan,
Hanem hatalmi vágyukat
Kiabálják nyíltan.

Nem keresik mi lenne jó
Szenvedő népünknek,
Azt keresik mi felel meg
Az ő érdeküknek.

Hamis hangok bábelében
Üzenetük éget,
A mi népünk meddig bírja
Ezt a semmiséget?

Ébredjünk fel álmainkból,
Ne hagyjuk magunkat!
Mert a népünk ellensége,
Miközöttünk arat

Ellenség az országházban,
Minden jót ellenez,
Áldás helyett kishazánkra
Ez csak átkot szerez.

Vedd elő a szent kardodat,
Őseidnek kardját,
Űzd el népünk ellenségét,
Vedd a magyar hazát!

2012. január 16.
London, Ontario

KÉT GÓLYAFÉSZEK

Védett madár volt a gólya
falumban,
szeretetét nagymamámtól
tanultam.

Háza mellett volt egy lakás
fészekkel,
abban volt egy gólyacsalád
kicsikkkel.

Nézegettem nap-nap után
a gólyát,
s megtanultam utánozni
a hangját.

Szomszédházban a nénike
azt hitte:
kis gólyáknak ártalmas a
ház füstje.

Másik kéményt húzatott a
házára,
s tavasz jöttén a gólyapárt
az várta.

Csábító volt a két kémény
számukra,
nemsokára fészket raktak
az újra.

A faluban egy házon volt
két fészek,
ezek voltak nekem a szép
emlékek.

2012. január 17.
London, Ontario

ÖSSZEHASONLÍTÁSOK

Nekem kedves ez a város:
Sárospatak,
nem is sáros.

Bezzeg az én kisfalumban
térdig jártunk
a nagy sárban.

Útkaparók voltak nálunk,
mert latyakká
vált a sarunk.

Kapargattak szorgalmasan,
kenyerük volt
a latyakban.

Mikor gimnazista voltam,
már Patakon
tanulhattam.

Széles utcák voltak régen,
azokról van
sok emlékem.

Évek múltán visszamentem,
a városban
meglepődtem

Összeszűkült ottan minden,
rég utcán
mendegéltem.

Nagyvilágból visszatérve
kisebb lett
a város képe.

2012. január 18.
London, Ontario

MAGYARABB LETTEM

Nem gondoltam, én valaha,
egyszer haza mehetek,
együtt legyek szerettimmel,
együtt legyek veletek.

Állandónak tűnt a rendszer,
nem láttam a változást,
de egy napon küldtek nekem
óhazai meghívást.

Egy gyűlésre hívtak engem,
legyek én a vendégük,
s "magyarföldi költségedet,"
írták: "mi majd fizetjük."

Mindenünket otthon hagytuk,
amikor mi eljöttünk,
menekültünk, reménykedve:
megmenthetjük életünk.

Az életünk meg van ma is,
de a gyökér ott maradt,
más országnak napsugara
hozott reánk sok nyarat.

Szolgálatban maradtam itt,
sose lettem gazdagabb,
de a sorsom megváltozott,
itt lettem én magyarabb.

Sok hontalan magyart látva
elszegődtem szolgának,
hogy kit lehet megtartsak én
idegenben magyarnak.

2012. január 18.
London, Ontario

FURCSA TELÜNK VAN

Januárnak közepén túl,
jaj de furcsa ez a tél,
tegnapelőtt kilenc fok volt,
és ma havat hord a szél.

Tegnapelőtt dörgött az ég,
eső mosta a havat,
de ma reggel süvít a szél,
hó takarja az utat.

Juharfánknak kopár ága,
táncot jár a hidegben,
bentről nézem a hóesést,
jó meleg van idebenn.

Két oldala van a télnek,
innen bentről tűrhető,
más a helyzet hóesésben,
ott egy kicsit rettentő.

Telünk se volt még idáig,
bár volt egy kis kóstoló,
de néhány nap elmúltával
elolvadt a fehér hó.

Furcsa telet éltem én át,
amikor nem itt laktunk,
karácsonynak előestjén,
ablakokat nyitottunk.

Huszonöt fokos melegben
ültünk fényes ünnepet,
s megizzadva zengedeztük:
Jézusunk megszületett.

2012. január 19.
London, Ontario

BENTILÉNY VAGYOK

Vannak, akik a szabadban
élik életüket,
s nap-nap után látogatják
a szép természetet.

Van, aki sok munkát talál
a tágas szabadban;
én örökké bent dolgozom,
egy bezárt szobában.

Ablakon át nézem csupán
az esőt, vagy havat,
látom bentről a napsütést,
vagy ha jön borúlat.

Virágillat mikor van kint,
én ablakot nyitok,
hadd járják át lakásunkat
a rózsá illatok.

Szeretnék én kint sétálni,
de hát hova menjek?
Céltalanul járkálgassak,
hogyan vesztsek?

Megjártam már az életet,
láttam rétet, hegyet,
Tisza, Duna folyók után
láttam tengereket.

Jól esik most a bezártság
egy kicsi szobában,
hol írhatok, dolgozhatok,
mert itt béke van.

2012. január 20.
London, Ontario

EMBERI LÉTÜNK TELE

Téli szelek füttyörésznek,
És ritkábban hegedülnek,
Hallgatják a kopár ágak,
S ütemükre táncot járnak.

Rezgő csárdás az ő táncuk,
Beleremeg minden águk,
Dideregnek, úgy ugrálnak,
Melegebb napokat várnak.

Szürke felhő fent az égen,
Újabb havat hoz a télen.
A szél már a havat hordja,
Fehér lett a portánk újra.

Ez a természetnek rendje,
Most van épp a tél ideje,
Ha elmúlik a lombhullás,
Megkezdődik a pusztulás.

Tél után a természetben,
Remény jön a kikeletben,
Remény jön új ébredésre,
Buzdítás egy szebb életre.

Mi lehet az én reményem?
Én már az ősömet élem.
Hó hullik a természetben,
Hideg szél fúj életemben.

Az őszömnek jön a vége,
Belépek egy hideg télbe.
Bármily hosszú az életem,
Tél dalol a közelemben.

2012. január 23.
London, Ontario

HARC A BANKOK ELLEN

Mostanában nem a tankok,
Hanem a nyugati bankok
Igázzák le népünket.
Nem láthatjuk fegyverüket,
De vérezzük kölcsönüket,
Azzal ölnek bennünket.

Nem segít egy országhatár,
Az ellenség közöttünk jár,
Nézi miként haldoklunk.
Keselyüként reánk gyűlnek,
És közöttünk elvegyülnek,
Várják a mi halálunk.

Nem akarunk mi meghalni,
Rabokként se fogunk élni,
Függetlenség a célunk.
Nyomorunkban adósság jön,
És lánc csörög a kezünkön,
Legyengül az országunk.

Ellenségünket nem látjuk,
De a parancsukat halljuk:
Tartsuk fel a kezünket.
Nemzetközi pénzkalmárok,
Nyerészkedők és kufárok,
Kiürítik zsebünket.

Mostanában nem a tankok,
Hanem a nyugati bankok
Igázzák le népünket.
Nem láthatjuk fegyverüket,
De vérezzük kölcsönüket,
Azzal ölnek bennünket.

2012. január 24.
London, Ontario

NINCS SZENT KÖZTÜNK

Találkozom álnoksággal
naponta,
rosszvilágból behozzák a
templomba.

E világban kevés a szent,
kihaltak,
amíg éltek szentekké nem
válhattak.

Az a vallás ahol van sok
szeretet,
adhat talán világunknak
szenteket.

De ahol sok gyűlölet van,
s hazugság,
megveti rossz vallásukat
a világ.

Akármennyi igaz embert
találok,
sorainkban szenteket én
nem látok.

Távol állok a szentségtől,
jól tudom,
de keresztyén hitemet én
megtartom.

Erősszelek nem ingatnak
engemet,
viharokban sem adom fel
hitemet.

2012. január 25.
London, Ontario

RÉGI DALLAM

Egyszer Gyurkó Feri
mit gondolt magába,
emeszpé, emeszpé,
mit gondolt magába.

Tagot kén szerezni
Demokrata Pártba,
emeszpé, emeszpé,
Demokrata Pártba.

El kéne indulni,
Miskolc városába,
emeszpé, emeszpé,
Miskolc városába.

Felkért egy Jobbikkost,
lépjen szövetségbe,
emeszpé, emeszpé,
lépjen szövetségbe.

A Jobbikkos küldte:
menjen a fenébe,
emeszpé, emeszpé,
menjen a fenébe.

Elment Gyurkó Feri
egy panelos házba,
emeszpé, emeszpé,
egy panelos házba.

Társra talált ottan,
elmaradottságban,
emeszpé, emeszpé,
elmaradottságban.

2012. január 26.
London, Ontario

VAN-E HAZAFISÁG?

Batu kánnak a hadából
itt maradt egy horda,
Vereckei-hágón jöttek
régén a hazánkba.

Országunknak kirablását
mongol hadak tették,
ám a nagy sókereskedést
keletről vezették.

Bevándorolt kereskedők
magyarul beszéltek,
mégse lettek magyarokká,
más világban éltek.

Ma is élnek a hazánkban
hamis, kapzsi népek,
köztünk élve továbbra se
mi hazánk az érdek.

Világuralom még céljuk,
pénzbeli gazdagság,
nem is tudják mit jelent a
magyar hazafiság.

Nap-nap után elárulják
magyar ügyeinket,
hatalomért dulakodnak,
megvetik népünket.

Batu kánnak hada után
bejöttek a hordák,
a mi hazánk gazdaságát
ma is ők uralják.

2012. január 26.
London, Ontario

TÉLI BÉKESSÉGEM

Januárnak már vége lesz
néhány nap múltával,
nemsokára birkózhatunk
majd a februárral.

Idáig még jó telünk volt,
bár voltak viharok,
minket azok elkerültek,
ezért boldog vagyok.

Ami hó jött, el is olvadt,
eső esett néha,
alig-alig volt szükségem
a hólapátomra.

Na de azért nem táncolok,
messze a tél vége,
nem is szabad korán inni
a medve bőrére.

Elfogadjuk amit kapunk,
mást úgysem tehetünk,
de naponta azt reméljük,
enyhe lesz a telünk.

Nincs gondunk a tüzelőre,
gáz fűti a házat,
amíg nekünk van áramunk,
senki itt nem fázhat.

Panasz helyett örvendezés
jött ma az ajkamra,
bárcsak ilyen megbékélés
jönne a világra.

2012. január 26.
London, Ontario

NEM LÁTTAM VÉNUSZT

Tegnap este nem láthattam
Vénusz ragyogását,
Amint Vénusz csókolgatta
Holdunknak sarlóját

Alkonyatra záport kaptunk,
Esett egész éjjel,
Nem láthattam csillagokat,
És itt van a reggel.

Nem láttam meg a csillagot,
De kettőt megláttam,
Két szemednek ragyogását
Álmomban csodáltam.

Szép lehetett a Vénusz fent,
Szépen ragyoghatott,
De engem két szemed fénye
Jobban boldogított.

Égi Vénusz! Te távol vagy,
Maradj az egekben!
Ám te kedves kis csillagom,
Légy a közelemben.

Szép Vénusznak ragyogása
Egy csillagból ered,
De tebenned két csillag van,
Ragyog mindkét szemed.

Akármilyen felhők jönnek,
Szemeidet látom;
Kísérj engem mindörökké,
Én földi csillagom!

2012. január 27.
London, Ontario

SZÓLOK VERSEIMRŐL

Kis verseim egyszerűek,
Egy gyermek is érti,
Ám az ábrándozó elme
Titkaim keresi.

Nem rejtenek a verseim
Hatalmas titkokat,
Megmutatják életemet,
Egy nagyító alatt.

Munkás ember voltam
Ebben a világban;
Sose kértem elismerést,
De én mégis kaptam.

Azért mert verseket írok,
Költő én nem vagyok,
Sok jó költő járt előttem,
Nekik fejet hajtok.

Tisztelem a nagyjainkat,
Dicsfényt érdemelnek,
Különösen ha hazánkért
Valami jót tettek.

Mit tehetünk a hazánkért
Messze Kanadában?
Megőrizzük kultúránkat
Amíg itt magyar van.

Segítjük a templomunkat,
És az iskolánkat,
Mert ott örök értéke van
Igének és szónak.

2012. január 27.
London, Ontario

ÚTBAN LONDON FELÉ

Elindultunk London felé,
nem álltunk meg enni,
aggódtunk az utunk miatt,
mert hó kezdett esni.

Nem félünk a havas úttól,
Kanadában lakunk,
de egy kicsit kellemetlen,
ha semmit se látunk.

Közeledtünk a házunkhoz,
hófedte vidéken,
gyönyörű szép ma a világ
az utakon télen.

Jó lenne ezt bentről nézni,
és nem a szabadban,
nem lehetünk biztonságban
egy ilyen viharban.

Szerencsésen hazaértünk,
és bent hálát adtunk,
hogy a havas, fehér úton
házunkba jutottunk.

Este megszűnt a hózápor,
lapátolni kellett,
bocsássá meg a Teremtő,
átkoztam a telet.

Sérült vállal havat hányni
nem kedvemre való,
de rá vagyok kényszerítve,
mikor jön a friss hó.

2012. január 29.
London, Ontario

GYŰLŐLET NÉLKÜL

Embereket nem gyűlölök,
De tettükre haragszom.
Előfordul, mérges vagyok,
Ha elvágják a sorsom.

Találkoztam ellenséggel,
Tudom, sose szerettek,
Ha szóltam az igazságért,
Akkor talán gyűlöltek.

Ártatlanokat megvédtem,
Akkor is ha bántottak,
Volt oly idő, hogy egyedül,
Barátaim elhagytak.

Évek múlva visszajöttek,
Beláttak sok tévedést,
De talán ők nem érezték,
Ők okoztak szenvedést.

Ha valaki megbánt téged,
Ne gyűlöld a személyét,
Inkább gyűlöld tudatosan
Rosszindulatú tettét.

Foszló tünemény a harag
Békességed fontosabb.
Bölcs legyél a szeretetben,
Soha, soha fel ne add.

Ne gyűlölj te soha senkit,
De tetteit ítéld el,
S legyen tele szorgos élted
Szeretettel, reménnyel.

2012. január 30.
London, Ontario

MONDJUK KI BÁTRAN!

Szerencsétlen kifejezés
A “magyar ellenzék”.
Jó dolgokat elleneznek,
Nekik kötelesség.

Jobb utaknak keresése
Kishazánk javára,
Hiányzik fő céljaikból,
Számukra az fáma.

Baloldalról lázít egyik,
Másik jobboldalról,
De a népnek a többsége
Közöttük barangol.

Ellenséges viselkedés,
Mit naponta látok,
Vezetőink becsmérése
Egy turáni átok.

Sohasem volt még idáig
Kétharmados többség,
Ezt nem tudja megérteni
A vesztes kisebbség.

Napról-napra kiabálják:
Leváltjuk a kormányt!
Hatalomvágy hajtja őket,
Átkozzák hatalmát.

Ne féljünk az igazságtól,
Mondjuk hát ki bátran:
Ellenzékünk az ellenség,
Bent az országházban.

2012. január 30.
London, Ontario

VÁLTOZÓ TÁJAKON

Egy gyalogúton ballagtam,
mikor otthon voltam,
megnéztem a szőke Tiszát
falum határában.

Itt volt régen a dinnyeföld,
közel a Tiszához,
rendszeresen jártam akkor
a csósz kunyhójához.

Kiváltságos ember volt ő,
bár kunyhóban lakott,
munkájáért mindenkitől
szép dinnyéket kapott.

Megjelölte a legszebbjét
az volt fizetése,
és akinek dinnye kellett,
megvehetette tőle.

Bérelt apám dinnyeföldet,
mehettem kapálni,
s amikor már elfáradtam,
jó volt megfürödni.

Megálltam a Tisza partján,
nem járt itt ma senki,
nagy erdő nőtt a füzesből,
volt min csodálkozni.

Megváltozott itten minden,
bokrokból erdő lett,
mi is velük megöregszünk,
elrepül az élet.

2012. február 1.
London, Ontario

"MELEG" IDŐJÁRÁS

"Meleg" időjárást kapunk
napok óta Londonban,
hat-hét fok a hőmérséklet,
lehetséges: tavasz van.

Apró rügyek ábrándozva
ébrednek fel álmukból,
de nem dugják ki fejüket,
hírt várnak a tavaszról.

Ez a meleg hőmérséklet
februárban szokatlan,
odahaza, országunkban,
rettenetes hideg van.

Húsz fok hideg előfordul,
olvasom az újságban,
és minálunk jó meleg van,
itt a hideg Londonban.

Hó ha hullott most a télen,
nem maradt itt sokáig,
elmosták nagy záporosók,
s azóta hó nem esik.

Előttünk van még február,
tudom, jöhet hóesés,
de azért én reménykedem,
nem fog esni, csak kevés.

Szeretem ha nem fúj a szél,
és nem jönnek viharok,
mostanában ilyen vagyok,
havat már nem kívánok.

2012. február 2.
London, Ontario

ÖSZÖDI BESZÉD KETTŐ

Bajban vagyunk, elvtársaim,
nehéz mostan lopni,
van azért még erősségünk:
jól tudunk hazudni.

Ellenfelünk megvádoljuk
azzal, amit tettünk,
előbb-utóbb az országunk
hinni is fog nekünk.

Elfogy a pénz hamarosan,
amit kuporgattunk,
privatizálnánk, ha tudnánk,
de nincsen több gyárunk.

Elszálltak a Malév gépek,
repülés a dolguk,
volt egy kedves orosz vevő,
jó pénzért eladtuk.

Cukoriparunk sincsen már,
sok gondunk volt azzal,
s ne járjon a mi hazánkban
senki lyukas foggal.

Ha leváltjuk mi a kormányt,
s hatalomban leszünk,
megfogadom, hű elvtársak:
újból lesz majd pénzünk.

Kisebbségben nem élhetünk,
hisz erősek vagyunk,
hazugságunk csodafegyver,
azzal célbajutunk.

2012. február 2.
London, Ontario

FEBRUÁRI NOSZTALGIA

Ebben a szép enyhe télben
nincsen hó az utakon,
onnan tudom ma is tél van,
nincsen lomb az ágakon.

Szárazgallyak táncházában
enyhe szellő muzsikál,
balra-jobbra hajlonganak,
ugrálnak az ablaknál.

Gondolatban kizöldülnek,
várják a jó meleget,
rügyeznének februárban,
korai még, nem lehet.

Gondolatban én is megyek
akáclombos falumba,
rég nyaram jön ott vissza,
és virágok illata.

Egész nyáron cipő nélkül
napszálltáig játszottunk,
valamikor gyermekkorban
igen boldogok voltunk.

A falunkban békesség volt,
elmúlt a nagy háború,
s abban a szép ifjúkorban
sosem voltam szomorú.

Kaptunk vidám tavaszokat,
és zimankós teleket,
az évszakok szépek voltak,
legszebb volt ha hó esett.

2012. február 3.
London, Ontario

MAGYAR SIRATÓ

Siratom a hegyeinket,
folyóinknak forrását,
Rákócziak őshazáját,
Felvidéket és Kassát.

Az erdélyi Havasokat,
Hargitát és Kolozsvárt;
nem felejttem sohase el
székelyeknek hazáját.

Újvidéki temetőken
felsírnak a magyarok,
sűrű, sötét éjszakákra
nincsenek új hajnalok.

Siratom az embereket,
embereknek otthonát,
siratok bús milliókat,
kik elhagyták a hazát.

Siratom hű véreinket,
kiket kivert Trianon,
akiknek a szent hazája
még a magyar ősihon.

Európának a szívében
laktunk ezer éven át,
és a haza védelmében
elvallaltunk sok csatát.

Dulakodásoktól véres
ma az ősi magyar föld,
a zászlója vértőlázott:
örök piros, fehér zöld.

2012. február 4.
London, Ontario

SZÜRKE SZIVÁRVÁNY

Szivárványnak a testvére:
szerelem,
mind a kettő fent születik
az égben.

Szivárványnak kérészélet
a sorsa,
ha elporlad, nem jó többé
már vissza.

A szerelem megmaradhat
örökre,
a mennyekből költözik be
szívünkbe.

A legelső nagy szerelem
színpompás,
mennyből jövő színeivel
de csodás.

Láttam sokszor égicsodát
ragyogni,
de nem tudtam a színeket
megfogni.

Szerelmeink se foghatók
kezünkben,
ám érezzük édes hangját
szívünkben.

A szerelmem is elmúlhat
idővel,
elszürkülhet a földünkön
fényével.

2012. február 5.
London, Ontario

NEM VÁLOGATTAM

Sose voltam válogató,
Amit kaptam, megettem.
Iskoláim egy részében
Diákotthonban éltem.

Nagyvárosi kollégium
Kosztján sokat éheztem,
Éppen ezért, amit adtak,
Évről évre megettem.

Huszonegy év iskolája
Már a múltam emléke,
Leckéimet elfeledtem,
Nem jut semmi eszembe.

Tudok azért összeadni,
Kivonni és szorozni,
Osztani én sose szoktam,
Megpróbálok feledni.

Iskoláimnak lényege
Megmaradt a fejemben:
Edd a kapott ennivalót,
Ne válogass sohasem!

Sokat jártam iskolába,
Mégse lettem okosabb,
Egyet örök a fejemben,
Ami talán fontosabb:

A világon nagy az éhség,
Örülj minden ételnek,
Ne válogass soha, soha,
Örülj, ha van mit enned.

2012. február 6.
London, Ontario

MERENGÉS AZ AUTÓBAN

Nézem most a fellegeket,
Felém jönnek és eltűnnek,
Szélsébesen vándorolnak,
Hosszú úton elporladnak.

Én is megyek sok év óta,
Mikor jutok céljaimba?
Nem is tudom mi a célom,
Meddig jutok el utamon?

Az életem egy nagy titok,
Igen sokszor rá gondolok:
Ha lepihen az én napom,
Lesz-e vajon új hajnalom.

Fénylő egem már sötétül,
És itt állok válasz nélkül.
Ki fog erre választ adni?
Meddig lehet hinni, bízni?

Hinni, s bízni, a jelszavam,
Ebben elringatom magam.
S ha álomra szenderülnék,
Álmaimban tovább hinnék.

Fent repülő gyorsfellegek,
Mi történik majd veletek?
Elporladtok, lehullotok,
Ez lesz majd a ti sorsotok.

Ma még itt a földön járok,
Egyszer én is tovaszálok.
Vándorfelhő lesz életem,
Ezt sugallja most a hitem.

2012. február 6.
London, Ontario

A KÜLDETÉSEM

Áldásokban gazdag
volt életem eddig,
remélem az marad
nagy utam végéig.

Akármibe kezdtem,
nem látott kudarcot,
ha támadtak engem,
én nyertem a harcot.

Betegség jött néha,
s elmúlt rövidesen,
bár jöttek oly idők,
kórházba kerültem.

Néha fájdalommal
mentem az utamon,
de haladok tovább,
dolgaim folytatom.

Sebes volt életem
mint a patak vize,
beleléptem bátran
folyóm közepébe.

Sodor engem az ár
külföldi népemhez,
viszem biztatásom
árva nemzetemhez.

Vándorló utamban
jó célokért éltem,
mozgó világunkra
küldetéssel jöttem.

2012. február 7.
London, Ontario

GYERMEKEK SZERETETE

Környékünkön sok a gyerek,
közel egy iskola,
reggel nyolc és kilenc között
megtelik az utca.

A legapróbb nemzedék még
kísérettel halad,
nagy táskákkal megrakodva
némelyikük szalad.

Örömmel telik meg szívünk,
valóra vált álmunk:
mert mi két kis unokánknak
hasonmását látjuk.

Sok kisgyermeknek beszéde
madárcsicsergése,
most, február fagyos napján,
fecskék érkezése.

Drága, kedves két unokánk
hangja: madár dala,
úgy jönnek a gyerekhangok,
mintha tavasz volna.

Nagyszülők mély szeretete
lakozik mibennünk,
nem annyira önmagunkért,
gyermekinkért élünk.

Családomban mély a hűség,
egymást megbecsüljük,
gyermekünket, unokánkat
igazán szeretjük.

2012. február 8.
London, Ontario

MIBŐL ÁLL AZ ÉLETÜNK?

Természetünk ritmusrendjét
átvettük:
felkel a nap, nyugszik a nap,
követtük.

Reggel kelünk, este fekszünk,
megszokjuk,
gyermekkortól koporsónkig
folytatjuk.

Vannak napok, esőt kapunk,
vagy havat,
gyakran kapunk napsütéses
órákat.

Megszületünk és felnövünk,
ha élünk,
és bölcsőnktől koporsónkig
készülünk.

Készülünk egy hosszú útra,
mert muszáj,
nem maradhatunk e testben,
ez szabály.

Életünkben mi sok mindent
tanulunk,
nagyon sokszor kevéssel is
elvagyunk.

Figyeld meg az életrendjét
őszintén,
kevés újdonság van benne,
ez egy tény.

2012. február 9.
London, Ontario

SARKANTYÚTÖRÉS

Gyerekkori szokásokból
Megmaradt egy emlék.
A falunknak jó híre volt,
Mindig voltak csirkék.

Csirkeleves és paprikás,
Gyakori volt nálunk,
Libasültet és marhahúst
Igen ritkán láttunk.

Elemista voltam csupán,
Dögvész közeledett,
A közeli szomszéd falu
Tyúkjaival végzett.

Nekem az volt a jó világ,
Csirkehússal éltünk,
Elévágtunk a dögvésznek,
Nem vitte el étünk.

Napokon át zúzát ettem,
Csirkepaprikással,
Úrimódra jóllakhattam
Csirkéknek húsával.

Csirke száraz sarkantyúja
Volt egyik játékunk,
Kettő fogta a csont végét,
És jókat kívántunk.

Mostanában leves után
Sarkantyúkat törünk,
Gyerekkori játékunkhoz
Újra visszamegyünk.

2012. február 9.
London, Ontario

JANUÁRI MELEGEK

Januárban ilyen meleg
évek óta nem volt,
de azért a szezon ujjja
néha belénk markolt.

Hó is esett néha-néha,
talán mutatóba,
és én havat lapátoltam,
így betelt a kvóta.

Februárnak a közepén
optimista vagyok:
elmaradnak tán e télen
a borzasztó fagyok.

Márciusig hó is jöhet,
láthatok zúzmarát,
de már közel a kikelet,
érezem az illatát.

Kikeletről üzen az ég
azúr színeivel,
és magasan futkározó
báránnyelűvel.

Igen jó így bizakodni,
kikeletet várni,
februári napsütésben
odakint járkálni.

Kívánok jó meleg időt
e hús februárban,
lehetőleg olyan legyen,
mint volt januárban.

2012. február 9.
London, Ontario

SZÁZÉVES ÖREGKOR

Megfigyeltem sok öreget,
Mikor ifjú voltam,
Hogy valaha öreg leszek,
Sohase gondoltam.

Lehet, öregebb lettem én,
De nem vagyok öreg,
Az agyam és gondolatom
Friss és ma se beteg.

De bevallom a testemmel
Leltárt tudnék venni,
Sok helyen fáj kívül, belül,
Nem győzőm számolni.

Sportolásomnak nyomait
Lábaimban érzem.
Hová lettek volt izmaid?
Naponta megkérdem.

Fajdalmaink azt tanítják:
Nincs valami rendben,
Gyógyítást kéne keresni,
És nem túrni csendben.

Átalkodó egyén vagyok,
Fájdalmam tagadom,
De sok évnek elmúltával
Megérzem a korom.

Azt hirdetem: az öregkor
Száz évnél kezdődik,
Így nem leszek sose öreg,
Mert nem élek addig.

2012. február 10.
London, Ontario

SZERENCSES PETŐFI

Szerencsés volt jó Petőfi,
volt nagy témaköre,
kedves volt a szabadsága,
és örök szerelme.

Sűrűn énekelt lányokról,
azok szerelméről,
ugyanakkor verseket írt
a jó pipafüstről.

Én is írok sok-sok verset,
de én bajban vagyok:
leányzókról nem írhatok,
boldog házas vagyok.

Nem iszom én a pálinkát,
a bort se fogyasztom,
s a pipának bűdös füstje,
nekem borzadalom.

A szabadság örök vágya
én bennem is buzog,
így hát az én verseimben
gyakran arról írok.

Írok az én nemzetemről,
a szülőfalumról,
és miután koros vagyok,
írok a múltamról.

Egy életrajz sok írásom,
küzdelmeknek sora,
lényege: a magyarságom
nem adom fel soha.

2012. február 10.
London, Ontario

KANADÁBÓL NÉZVE

Kivilágított városnak
nézegetem fényét,
késő este fényképezek,
megőrzöm emlékét.

Erős reflektorok ontják
színes sugarukat,
így a vízesésnek színe
óránként változhat.

A folyónak túloldalán
Amerika látszik,
Niagara Falls környéke
füstösen tarkállik.

A folyónak partjainál
gyárok sorakoznak,
a világ egy csodájának
ipari ízt adnak.

Kapitalista elmélet
uralkodott ottan,
odaát az ipar fontos,
és a szépség itt van.

Kanadában virágerdő
uralja a tájat,
szívesebben nézegetem,
mint a vegyigyárat.

Turisztika, szórakozás,
alattam a vidék,
Niagara hóhullásban
csodálatos emlék.

2012. február 12.
Niagara Falls, Ontario

LIDÉRCNYOMÁS VOLT?

Elmerengve kérdezgetem:
Mért adtad fel életed?
Talán nehéz volt az utad?
Nem bírtad a keresztet?

Mindenkit érhet csalódás,
Létünk néha szenvedés,
Lidércnyomás álmaiból
Van azért még ébredés.

Mi lehetett az a lidérc,
Ami tőlünk elrabolt?
Nehéz csalódással élni?
Neked talán nehéz volt.

Néha erős a mi lelkünk,
Bár a testünk erőtlen,
A lélek és test harcában,
Melyiké a győzelem?

Tenálad a test vesztett,
Az életed megszakadt.
És amikor eltávoztál,
Utánad egy űr maradt.

A kérdések végtelenjét
Gondolom át naponta,
Találgatom vajon miért
Mentél furcsa utadra?

Sebes vonat az életünk,
Végállomás a célunk.
A vonatot sose hagyjuk,
Reménykedve utazunk.

2012. február 13.
401-es országúton, ON

SZABADSÁGBAN ÉLET

Fogtam régen egy verebet,
Kalitkába bezártam.
Adtam neki kendermagot,
Nem evett a fogságban.

Kérdezgettem jó anyámat
Mért szomorú a madár?
Azt a választ kaptam tőle:
Mert élete rabság már.

Kicsi voltam, nem éreztem
Mit jelent a szabadság.
Nem ette meg magvaimat,
Mert bántotta a rabság.

Kérte anyám: ereszd ki őt,
Még mielőtt elpusztul;
Veréb sem bír el rabságot,
Akkor él, ha szabadul.

Mindhiába kap magvakat,
Szabadságra született,
Nem ülhet egy kalitkában
Megunná az életet.

Ha egy kicsi szürke veréb
Elpusztul a rabságban,
Vajon akkor a mi népünk,
Meddig élhet fogságban?

Van akinek csak a kenyér
És a cirkusz az élet,
De az igaz magyar ember
Rabságában nem élhet.

2012. február 14.
London, Ontario

ORVOSOM TANÁCSA

Este korán lefeküdtem,
Úgy hét óra lehetett,
Éjfél után felébredtem,
Aludtam már eleget.

Tanakodtam mit tehetek:
Feküdjek itt továbbra?
Felkelhetek, s lemegetek
Az ebédlő szobába.

Készíték jó finom kávé,
És írásom megkezdem.
Asztalomon számítógép,
Az nekem a mindenem.

Éjszakának legközepén
Elhagyom az ágyamat,
És verseket fogalmazva
Aktíválom agyamat.

Öt-hat óra alvás nekem
Elégséges pihenés,
De orvosom hangoztatja:
Hallgassak rá, az kevés.

Megfogadom a tanácsát,
Visszamegyek aludni,
Éppen ezért ezt a versem
Nem fogom befejezni.

Ez legyen a bizonyíték,
Hallgatok az orvosra,
S reggel korán két órakor
Visszafekszem ágyamba.

2012. február 15.
London, Ontario

VERSEK ÉS VIRÁGOK

Verseimnél szebb a virág,
ezt látva kertészkedtem,
napról-napra sok virágot,
rózsafákat ültettem.

Órákon át kertészkedtem,
mikor időm engedte,
nem találtam percek se
írásra, vagy versekre.

Éveken át tündérkert volt
a mi csodás udvarunk,
de egy napon elköltöztünk,
változott az otthonunk.

Az udvarunk sok fényképe
mesél ezer virágról,
hol évekig kertészkedtem;
mesél egy szép világról.

Visszanézve ráébredtem,
tündérkertem odavan,
és akkor én maradandót
soha nem is alkottam.

Virágaink színpompáját
Isten adta énnekem,
de verseim csengő rímét
a Múzsával keresem.

Verseimnél szebb a virág,
mégse kell a kertészet;
a verseim nem hervadnak,
itt hagyhatom tinektek.

2012. február 15.
London, Ontario

LOMBOKAT ÓHAJTOK

Szeretném én újból látni
a kopárfák lombjait,
és a sárga aranyfáknak
aranyfa szirmait.

A mezőknek zöldülését,
tavasz jöttét de várom,
kikelet a legszebb évszak
széles e nagy világon.

Csókolgatnám az akácfa
fehérfürtös virágát,
és temetném a telünknek
halványodó árnyékát.

Tél közepén száraz levél
futkározik az úton,
de szép lenne kizöldülve,
fent a kopár ágakon.

Holnap talán esőt kapunk,
egy időjós ígérte,
de jó lenne ha telünknek
pont kerülne végére.

Mindhiába vágyakozom
a melegebb évszakra,
februárnak nincsen vége,
számíthatok még óra.

De talán már márciusban
a harasztból virág nő,
megszűnik a száraz világ,
és kizöldül a mező

2012. február 15.
London, Ontario

KARÁDI RINGLISPÍL

Ha Karádról elindultunk
Sárospatak felé,
a Zempléni hegysorozat
tárult szemünk elé.

Tiszakarád füves részét
vásártérnek hívták,
minden évben a legelőt
vásárra használták.

A ringlispíl motor nélkül
órákon át forgott,
amit fent a körállványon
fiúsereg hajtott

Beszállások alkalmával
lejött egy-egy legény,
ingyen körbeforoghatott,
ez volt a kedvezmény.

Mindig voltak fiatalok,
pénznélküli ifjak,
akik körbe-körbe járva
ingyen szórakoztak.

A karádi nagyvásárban
sok mindent árultak,
hiszen akkor áruházak
mifelénk nem voltak.

Azóta már más a világ,
szebb vásárba jártam,
amikor a Hortobágyon
Hídivásárt láttam.

2012. február 16.
London, Ontario

AZ IDŐNEK SZÁRNYA

A napjaink sasmadárként
Elrepülnek felettem.
Nem szállhatok fel utánuk,
Szárny kellene énnekem.

Hogyha Pegazusom lenne,
Az sem vinne messzire,
A napoknak sasszárnya van,
Nem hagyja le senki se.

A múltunkat már megéltük,
Emlékeik maradtak,
És jövőnket még reméljük,
Mint fényét a tavasznak.

Hét napkelte, hét alkonyat,
Együttesen már egy hét,
De sok hétnek összessége
Énnekem a földilét.

Hetek után évek mentek,
Elrepültek felettem.
Holnap, mire felébredek,
Rövidebb lesz életem.

Öröm, vágyak és szeretet
Reményekkel kísérve,
Most része az életemnek,
De nem marad örökre.

Az időnek sasszárnya van,
Repül, repül örökké,
Az csak enyém miben élek,
Azon túl már Istené.

2012. február 16.
London, Ontario

KISLÁBÚ ÉLETEMRŐL

Tizennégy éves koromig
Félcipőt nem hordtam.
A zempléni kislemban
Nagy csizmában jártam.

Bokáig ért a sár nálunk
Az esős napokon,
Emelgettünk a lábunkat
A sáros utakon.

Magas szárú bőrcipőben
Télen korcsolyáztam,
De ősszel és tavasz között
Csak mezítláb jártam.

Mikor eljött a nyár vége,
Kérges volt a talpam,
Fájdalmakat nem érezve,
Tarlón szaladgáltam.

Elkerültem kislemből
Középiskolába,
Lemaradt a gumicsizma,
Volt ottan szép járda.

Félcipőt vett a jó anyám,
Nagyobbat mint kellett,
Gondolta, tán valamikor
A lábam még nőhet.

Négy éven át újságpapírt
Dugtam a cipőmbe,
Nem tudhatta édesanyám:
Sose nővök bele.

2012. február 17.
London, Ontario

ERZSÉBET CSODÁJA

Éppen nyolcszáz éve annak,
Hogy Erzsébet gyermek volt.
Ötéves korában egyszer
A Bodrognál barangolt.

Fehérhattyút, s vadlibákat
Látott a jég tetején,
Fagyoskodtak és éheztek
Hideg télnek idején.

Sajnálta a hattyút, s ludat,
Hideg volt és fúj a szél.
Sok-sok madár repült oda,
Elbírta a jégpáncél.

Etetgetett hattyút, s ludat
Az ötéves kisgyerek,
S a madarak egyre jöttek,
Hordott nekik eleget.

De egy igen hideg napon
Csoda történt a jegen:
Elolvadt a nagy jégpáncél,
Úszkálhattak a vizen.

A Bodrognak ezen részén
Foghatták a halakat,
Nyolcszáz éve visszajárnak,
S napról napra jóllaknak.

Még mostan is visszajárnak
Hattyúk, libák, vadkacsák,
És a Bodrog nem fagy itt be,
Mert őrzi az ős csodát.

2012. február 18.
London, Ontario

KÖLTÖZŐ SZOMSZÉDOK

Szomszédaink alig jönnek,
Évek után továbbmennek.
Szép az utca, elég csendes,
És lakásunk is kényelmes.

A mi szerény igényünknek
Sorházak is megfelelnek.
Ha lenne még egy kis szoba,
Nem lennék így bezsúfolva.

Egy házaspár jut eszembe:
Együtt járnak az üzembe;
Hétvégén is ott dolgoznak,
És házukban alig laknak.

Azért dolgozik sok munkás,
Legyen nekik luxus lakás.
Lehetséges jól keresnek,
De házukban nem is élnek.

Szomszédaink elköltöznek,
Ettől szebb házat keresnek:
Nagy palotát, sok szobával,
S harminc éves adóssággal.

Élhetnének kényelmesen,
Nagy adósságtól mentesen,
De vágyuk egy luxuslakás,
És nincs benne öröm, áldás.

Akinek van jó sok pénze,
Elmehet egy más vidékre.
Mi, míg lehet itt maradunk,
Unokákhoz közel lakunk.

2012. február 18.
London, Ontario

KÉTFAJTA VIZÜNK VOLT

Kétfajta vízzel nőttem fel
az én szülőfalumban,
gémeskút volt udvarunkon,
keményvíz volt a kútban.

Csirke, kacska és a disznó
vályujában azt kapta,
ezenkívül felhasználtuk
fürdésre és mosásra.

Kutunk vizét sosem ittuk,
családunknak nem ízlett,
óvodánknál volt fűrott kút,
onnan hordtam a vizet.

Egy fűzfának árnyékában
társalogni jól esett,
jöttek vízért nap-nap után
fiatalok, öregek.

Nem volt régen artézi kút,
ott, ahol én felnőttem,
szükségünk volt ivóvízre:
fűrott kúthoz elmentem.

Mennyire más ma a világ,
vízcsap van a házakban,
csapból folyik a finom víz
az én szülőfalumban.

Sok-sok kedves találkozás
történt rég a fűzfánál,
megfogytak, kik odajártak,
nincs már élet a kútnál.

2012. február 20.
London, Ontario

SZÜLEIMRE EMLÉKEZEM

Emlékemben megmaradtak
az én kedves szüleim,
mert közöttük töltöttem el
én a legszebb éveim.

Kiskoromtól felnőttkorig
elkísértek engemet,
megfigyelték, támogatták
minden egyes léptemet.

Később aztán megváltozott
életünk és helyzetünk,
lángokban állt az országunk,
és hazánkból eljöttünk.

Új hazánknak újabb nyelve
jó apámat legyőzte,
angol nyelvű környezetben
nem beszélte sohase.

Asztalosként dolgozgatott,
ismerte a rajzokat,
ezért könnyen kerülhette
ő az angol szavakat.

Édesanyám gazdagoknál
házimunkákat végzett,
társalogni kellett gyakran,
megtanulta a nyelvet.

Nekem játék volt az angol,
egyetemen tanultam,
New Jerseyben, főiskolán,
diplomákat is kaptam.

2012. február 20.
London, Ontario

ÉDENKERTEM PATAKON

Édenkert volt nekem Patak,
Gimnazista koromban.
Nem voltak ott házigondok,
Amikor ott tanultam.

Étkezéssel nem volt bajunk,
A Konviktus ellátott,
Bár kaptunk ott bőven enni,
Éheztünk, mi diákok.

Kis korában minden gyerek
Többet kívánna enni,
Mint amennyit jó családja,
Vagy étterme tud adni.

Mégis-mégis Édenkert volt,
Mikor Patakon voltam,
Mert munkára, vagy fűtésre,
Én sohase gondoltam.

Gyermekfejjel nem éreztem,
Hogy az élet gonddal jár,
Gimnazista voltam én csak,
De azóta tudom már.

Én még csak tízéves voltam,
Mikor kisdíák lettem,
Szerény, sáros környezetből
Édenkertbe csöppentem.

Tudok én most a gondokról,
Amik vannak Patakon,
De nekem még továbbra is:
Patak legszebb városom.

2012. február 21.
Niagara Falls, ON

KIKELET KÖSZÖNTŐ

Megnézem a szárazfákat,
Utunk szélén örködnek,
Szélfúvásra táncot járnak,
Hideg napon remegnek.

Virágaink még alusznak,
Haraszt alatt lapulnak,
Ha az idő melegebb lesz,
Egy-kettőre kibújnak.

Száraz haraszt takarójuk,
Felzizzen a léptemtől,
Összetörve, és porladva
Elbúcsúzik telünktől.

De jó lenne ha eltűnne
Fejükről a takaró,
És nem esne februárban
Kertjeinkre fehérró.

Szeretném ha eső esne,
Tavaszi első hírnöke,
Elfogadnám ha az egünk
Haragosan dörögne.

Köszönném a záporosót,
Mert elmosná a telet,
És ha sűrű esőt kapnánk,
Eljönne a kikelet.

Útban van már a kikelet,
Korábban kel fel a nap,
És a vidék havak helyett,
Éltet adó esőt kap.

2012. február 23.
London, Ontario

FÉNYKÉPEK NÉLKÜL

Amikor még otthon éltem,
Nem volt fényképezőgépem,
Barátoktól kölcsönkértem.
Ötvenhatban menekültem,
Gazdag országba kerültem,
Új élet kezdődött nekem.

Egy üzemben esztergáltam,
S munka után füvet vágtam,
Egy kis extra pénzre vártam.
Fényképezés volt a vágyam,
Megálltam egy zálogházban,
Használt gépet vásároltam.

Volt azonnal sok fényképem,
De ahogy a múltba néztem,
A falumról nem volt képem.
Majd utána hazamentem,
És falunkon végigmentem,
Amit láttam fényképeztem.

Fent vannak az interneten,
Örök emlék maradt nekem.
Gazdagabb már az életem,
Ha fényképem nézegetem.
Kiskoromról van emlékem,
Emlémem, de semmi képem,

Szeretném ha kiskoromból
lenne képem a falunkról,
Kovácsműhelyről, szabóról,
Földművesek munkájáról,
Sok vándorló drótostótról,
Egy rég elszállt ifjúkorról.

2012. február 27.
London, Ontario

MERRE VAN PETŐFI?

Magyarország elüldözte
Hazánk lelkes fiait,
Kik a hazánkért harcoltak,
Kossuthot és Rákóczit.

Petőfinek szíve lángolt,
Lelkesedett hazánkért,
Ifjú kézzel kardot fogott
Szabadságunk ügyéért.

Volt, akinek idegenben
Érkezett el végzete,
De amíg a szíve dobant,
Hazánk volt az élete.

Vajon a mi jó Petőfink
Merre lelte halálát?
De jó lenne megtalálni
Ismeretlen sírhalmát.

Lehetséges tömegsírban
Nyugszanak a hamvai,
Jó lenne őt megtisztelni:
A sírhelyét megjelni.

Nem találjuk a hamvait,
Sírkereszt nem hirdeti,
Ám Petőfi bárhol pihen,
Szent az a hely öneki.

Nem felejtjük el a nevét,
Verseiért szeretjük,
És nemzetünk örök hősét
Bárhol pihen, tiszteljük.

2012. február 27.
London, Ontario

MEGHALTAM ÁLMOMBAN

Furcsa álmom volt az éjjel,
Kint álltam a szabadban,
Derült volt az ég köröttem,
Ami nem volt szokatlan.

Egy új kocsi állt mögöttem,
Megcsodáltam a színét,
Nem láttam hasonlót soha,
Króm takarta elejét.

Ahogy álltam s nézegettem,
Derült égből villám jött,
Átment rajtam, be a földbe,
És engemet leütött.

Mint seprűnyél, girbe-görbe,
vékonyvá vált a testem,
egy takarón láttam magam,
És elszállt az életem.

Furcsa álmom: láttam magam,
Egy takarón hevertem,
Létemen túl gondolkodtam,
Mit mondanak felőlem?

Tudtam, ha itt megtalálnak,
Megrendülnek láttomon,
Nem gondolta köztük senki,
Hogy világom itt hagyom.

Szerencsére csak álmodtam,
Hogy a villám megcsapott,
És mivel én nem haltam meg,
Most álmomról írhatok.

2012. február 29.
London, Ontario

SZÉLSŐSÉGES UTAKON

Nem vagyok én sovíniszta
Vándorlásaimban,
Jól tudom, az életünkben
Sok járható út van.

Találkozunk emberekkel,
Politizálgatnak,
Mindenféle beszédükben
Egy oldalon állnak.

Baloldalon gondolkodók,
A baloldalt védik,
Mondhatok én ellenérvet:
Üres beszéd nékik.

Jobboldalon szaladgálók
Csak egy utat látnak,
Akármerre megy a világ,
Mindig egyen járnak.

Így van ez a vallással is,
Látunk szektás hitet,
Szélsőséges fogalmakkal
Zavarják a vizet.

Hiába van egy vallásunk,
Amit mi szeretünk,
Szektájuknak dogmaival
Teletömnék fejünk.

Középutat választottam,
Mindig azon járok,
Kivéve ha kocsit hajtok,
Akkor jobbra tartok.

2012. március 1.
London, Ontario

A TAVASZ HÍRNÖKE

Márciusnak első napján
kellemes a napsugár,
egész éjjel hullt az eső,
ez tavasznak jele már.

Boldog érzés újból látni
a felhőtlen kék eget,
elszálltak a viharfelhők,
láttunk télen eleget.

A nap fénylő sugarától
kinyíltott egy hóvirág,
kibújt a rozsdás avarból,
látja mily szép a világ.

Lelkemnek is megüzeni
tavasz első hírnöke:
március van, új március,
egy új élet kezdete.

Óh, te kicsiny lilavirág,
színeiddel üzened:
közeledik már a tavasz;
újra kezded életed.

Én is kezdem várakozva,
újjáéled bizalmam,
reményeim megújulnak
a közelgő tavaszban.

Márciusnak kishírnöke,
avar alól kibújtál,
üzensz egy új kikeletről,
azt üzened: jön a nyár.

2012. március 1.
London, Ontario

RÜGYFAKADÁSOKRA

Március van és reménnyel
nézem a faágakat,
nap-nap után visszavárom
a zöldülő lombokat.

Mikor megsárgul sok levél,
síratom a pusztulást,
de március mikor megjön,
várom a megújulást.

Egy hervadás emlékeztet
a mulandó életre,
de a tavasz balzsamot ad,
és biztat új reményre.

Egy örök harc az életünk,
virágzás és hervadás,
új tavaszunk mire megjön
bimbózik az elmulás.

Természetünk ha megújul
kinyílnak a virágok,
de sok lélek küzdelmében
nem jönnek új tavaszok.

Az én lelkem mindig virít,
virágoskert a szívem,
megöntözöm örömmel,
hogy rózsákat teremjen.

Átélttem már sok márciust,
nem zavar az enyészet,
várok egy új rügyfakadást,
egy virágzó életet.

2012. március 2.
London, Ontario

MULANDÓ ÁRNYÉKOM

Báránnyelhek fent az égen
árnyékukat vonszolják,
láthatatlan kézzel húzzák,
elmaradni nem hagyják.

Akármilyen gyorsan repül,
vele száguld árnyéka,
napsütésben szaladgálnak,
pihennek az éjszaka.

Megnézhetem én a felhőt,
figyelhetem árnyékát,
de éjszaka nem láthatom
kettőjüknek játékát.

Báránnyelhek árnyékukkal
jelenünkben rohannak,
de holnapra szétfoszlanak,
és a múltban maradnak.

Földi létünk is csak felhő,
a jövőjét nem tudjuk,
ha porladunk az egekben,
árnyékunkat itt hagyjuk.

Mindenkire porladás vár,
akár művelt, vagy buta,
és akit sötétség vesz körül
nincsen annak árnyéka.

Megnézem az életpályám,
mulandó az árnyékom,
és azontúl nincsen semmi,
sötét lesz a nappalom.

2012. március 2.
London, Ontario

MÉG ŐRZÖM EMLÉKED

Bús emlékem felhős egén
Eljössz néha énhozzám,
Ilyenkor két szemed fénye
Egy porladó szivárvány.

Ölelnék, de messze vagy,
Nem lehetsz a karomba,
Egész léted már szivárvány,
Nem foghatlak meg soha.

Gondolatban még ölelem
Szertefoszló emléked,
De ahogy az évek múlnak,
Egem egyre sötétebb.

Képzeletem még kísérget
Másvilági utadon,
Mert arcodnak a mosolyát
Elfeledni nem tudom.

Szivárványnak kör boltíve
Megérinti a földet,
De a helyét, annak pontját,
Megtalálni nem lehet.

Megfoghatatlan, ki elmegy,
Ki emlékként visszajár,
Bár hoz egy kis melegséget,
Csak képzelet már a nyár.

Bús emlékem felhős egén
Eljössz néha énhozzám,
Ilyenkor két szemed fénye
Egy porladó szivárvány.

2012. március 3.
London, Ontario

SZÉP ÁLOM

Múlt éjszaka
álmot láttam:
Felém jöttél,
s megöleltél.

Egy éjszaka
velem voltál,
szerelmesen
csókolgattál.

Ajkad mézét
ma is érzem,
csodás álom
ez énnékem.

Karjaid közt
hárfa hangja
koncertozott
az agyamba.

Egybeolvadt
galambbúgás
és egy csodás
harangzúgás.

Múló álmom
nem felejttem,
egy emléknek
rímbe szedem.

Lelkem dalolt
mert láttalak,
s valóságként
csókoltalak.

2012. március 3.
London, Ontario

NINCS MOST JÉGHÍD

Köd kering a város felett,
És előttem hull a hó,
S elnyeli a hópelyheket
Alattam a gyors folyó.

A víztömeg zajjal robog,
Nincsen sehhol jégtábla,
Ami a folyónk két partját
Ez évben áthidalja.

Jéghíd állt a partok között,
Mikor erre jártunk rég,
A bátrak rá mertek menni,
Olyan vastag volt a jég.

Én sohasem mennék reá,
Kockáztatni életem,
Szeretek jó utakon járni,
És sohase jéghegyen.

Enyhe telet élvezhattunk,
Nem is fagyott be a tó,
Elkerültek bőszi viharok,
Eső esett, nem a hó.

Hurrikánok tőlünk távol
Pusztítottak, gyilkoltak;
Fájó szívvel nézegettem
A lerombolt házakat.

Ahol élünk, nem ér vihar,
Ma alkonyunk álmatag,
És most este, lábunk alatt
Dübörög egy zuhatag.

2012. március 4.
Niagara Falls, ON

MEZÍTLÁBAS ELNÖK

Kiskoromban a falunkban
Cipő nélkül járkáltunk.
A talaj még nem volt meleg,
De mi soha nem fáztunk.

A talpunk túl érzékeny volt,
Tavasznak a kezdetén,
De mezítláb szaladgáltunk,
És futballt is rúgtam én.

Mezítlábas kisleányokban
Volt egy komikus eset,
Felnőttek se húztak cipőt,
Nem csupán a gyerekek.

Tanácselnök is mezítláb,
De méltóan ragjához,
Szép akatáskát hordozva
Ment a tanácsházához.

Gondolom ha városiakok
Jöttek a mi falunkba,
Úgy néztek az elnökünkre,
Mint igazi parasztra.

Szerencsére volt titkárnő,
Aki írt és olvasott,
Jártas volt a szabályokban,
És gépelni is tudott.

A titkárnőnk méltósággal
Vezette az irodát,
Szép volt mindig öltözéke,
S nem dolgozott mezítláb.

2012. március 5.
Niagara Falls, ON

NIAGARAI NAPKELTE

Niagarán egy napkelte
emlékezetes marad,
bíborvörös felhők mögül
alig látszik ki a nap.

Majd kidugja tüzes fejét,
lángot szór a vizekre,
piros léggömbként elvonul
messze tőlünk keletre.

A magasból fényképezem
Niagara kanyarát,
és mögötte tisztán látom
Amerika nagy tavát.

E szép folyó napkeltekor
vörös színben csillogott
párás felhő szállt körötte,
ahogy a víz zuhogott.

Igen sokszor láthattam én
napfelkeltét e vizen,
mégis minden látogatás
egy új emlék énnekem.

Fényképeken őrizgetem
a legújabb emléket,
és otthon megnézegetem
az itt felvett képeket.

Ahogy írom gondolatim,
kúszik a nap magasra,
eltűnnek a vörös színek,
s elindulok munkába.

2012. március 6.
Niagara Falls, ON

VAN, AMI VISSZAJÖN

Itten minden oly mulandó,
de van, ami visszajön,
tavaszunknak visszajöttét
hálásszívvvel köszönöm.

Derűsebb már a szürke ég,
azúrkék lett palástja,
visszaszállnak a madarak,
készülünk új tavaszra.

Rügyezni kezd a kopár ág,
ismét nőnek levelek,
de ugyanaz nem jön vissza,
mindörökre eltűnnek.

Porrá lesz sok rozsdás levél,
hasonló jön helyette,
de ami már egyszer itt volt,
nem jön vissza sohase.

Mi emberek is elmegyünk,
újak jönnek helyettünk,
s természetünk forgásában
ide vissza nem jövünk.

Mély vallásos gondolatok
ha táplálják hitünket,
megszületnek lelkeinkben
a hitbeli remények.

Nem láthatom mi vár reám,
a jövőt nem ismerem,
mégis biztat, s egyre buzdít
alkotni az Istenem.

2012. március 8.
London, Ontario

TAVASZUNK ELSŐ NAPJA

Rügyekben álmodó lombok,
Alattuk zöldülő dombok,
Kis erecskéket könnyeznek,
Patakokba gyülekeznek.

Közelben megsárgult füzek,
Felisszák kis könnyeiket,
Örömmámorban táncolnak,
És örülnek a tavasznak.

Tavas van naptárunk szerint,
Hű napunk mosolyogva int,
S már szórja a melegét ránk,
Örömeiben dalol a szánk.

Visszajött sok vándormadár,
Éneküktől zeng a határ,
Meváltozik most világunk,
Mikor kikeletben járunk.

Vidámabban süt most a nap,
És már fényesebben halad,
Mosolyog tavaszunk jöttén,
Életet kelt a földtekén.

Friss tavasznak első napján,
Emlékezve látom hazám,
Visszamegyek kiskoromba,
Régi csodás tavaszimba.

Fecskék, gólyák hazajöttek,
De csodás volt a kikelet,
Itten nincsen fecske, gólya,
Mégis szép e tavasz napja.

2012. március 20.
London, Ontario

MEGVÁLTOZOTT VILÁG

Hogyha van is országhatár,
Rajta őrség sehol sem jár.
Madarakként repülhettek,
És új otthont kereshettek.

Nincs kerítés, aknamező,
Tirátok ma senki se lő,
Ti szabadon jártok-keltek,
Idegenföldre mehettek.

Valamikor, nagyon régen,
Veszélyben volt az életem,
Menekültem kisfalumból,
És a drága szép hazámból.

Nem lehetett búcsúzkodni,
Titokban kellett elszökni;
Az ifjaink tán nem értik,
Más a világ mostan nekik.

Mindig jönnek nehézségek,
Nemcsak arany ez az élet,
Bizonytalan soknak sorsa,
Ha önekik nincsen munka.

Van hazánknak ellensége,
Magyar földünk kinevelte,
Hazánk java neki nem cél,
Az ilyen csak magának él.

Kisországunk megjavulna,
Ha a népünk összefogna,
De az örök széthúzásban,
Az életünk romokban van.

2012. március 22.
London, Ontario

ŐSEIM ELPORLADTAK

Őseim már elporladtak,
csillagok közt vándorolnak,
de lelkületük itt maradt,
az hint reám sugarat.

Nem csontjaik tisztelete,
hanem lényük lelkülete,
vezet engem e világban,
testi, lelki csatákban.

Nem vezet az ereklyéjük,
hanem vezet lelkületük,
sok évszázad ha elszalad,
lelkületük megmarad.

Árpád apánk küzdelmeit,
István király intelmeit,
történelmünk megőrizte,
és szívembe bevéste.

Rákóczinak legendáját,
Kossuth Lajos diadalát,
nótáinkba beleszóttuk,
s emléküket őrizzük.

Ötvenhatnak hős tetteit,
történelmünk emlékeit,
dicsóítem életemben,
és őrizem lelkemben.

Múltunk dicsó ereklyéit,
és a népünk nagy hőseit,
én mindenkor tisztetem,
de hős lelkük kell nekem

2012. március 26.
London, Ontario

SÁRRAL DOBÁLÓDZÓK

Vályogból, sárból épült
házakat
rágja az idő, úgy mint a
várapot.

Míg házak elporladnak,
szétmennek,
addig a mi végváraink
örködnek.

Vályogházak elporladtak
fálumban,
helyettük már maradandó
tégla van.

A kőfalak megmaradtak
továbbra,
ezért áll ma Sárospatak
szép vára.

Nekem ebből a tanulság
az maradt:
hacsak lehet elkerülöm
a sarat.

Ne építsünk sárból házat,
sohase,
ne dobáljunk sárral senkit
belőle!

He te sárral dobálódzol
naponta,
elfogy szálló életednek
talaja.

2012. március 28.
London, Ontario

ÉLETET HIRDETEK

Ismerek egy papi embert,
Lucifernek képmása,
talán két szarv kéne neki,
ördögi a szakállá.

Mindig témája a halál,
ha beteget látogat,
készítget a másvilágra,
ellopja az álmokat.

Kórházba kerül a beteg,
gyógyulását keresve,
buzdítani, biztatni kell
egészséges életre.

Ha beteggel beszélgetek,
imádkozom Istenhez,
engedje őt visszatérni
egészséges élethez.

De a papi ismerősöm
a halálról prédikál,
és ha elmegy a kórházba
sok beteget bújuk már.

Nem vagyok a halál híve,
életemet szeretem,
elfogadom, amit kapok,
bármit ad az Istenem.

Tudom, eljön a halálunk,
nem élhetünk örökké,
mégse ijesztgetek senkit,
életünk az Istené.

2012. március 29.
London, Ontario

VIRÁGVASÁRNAP MA

Népszerűség magaslatán
Indult Jézus útjára,
Lelkesedve főgadta Őt
Jeruzsálem városa.

Hozsannával üdvözölték,
Dicsérték a felnőttek,
Virágokkal köszöntötték,
A fiatal gyerekek.

Messiásként fogadták azt,
Ki nekik új hírt hozott,
S a Teremtőnk követeként
Szamárháton utazott.

Nem volt ekkor koronája
Mégis Király volt és Úr,
Népszerűség magaslatán
Egy városba bevonul.

De néhány nap elteltével
Meváltozott a tömeg
A "hozsannát" felváltotta:
Gyűlöletes "feszítsd meg".

Így van ez a napjainkban,
Üdvözöljük hőünket,
De valaki, hogyha botlik,
Dobáljuk rá a követ.

Megfeszítjük hőseinket,
Nagypénteki lélekkal,
Jöhet nekünk ezer húsvét,
Régi hőünk nem kel fel.

2012. március 30.
London, Ontario

A ZSARNOKSÁGRÓL

Zsarnokságnak jelszavai:
Lopni, csalni, hazudni.
Ez volt a rend éveken át,
S tönkretette a hazát.

Baloldali csürhe népség,
Terrorista kisebbség,
Országunkat kirabolta,
Gyárainkat eladta.

Terroristák módszerével
Baloldali eszmékkel,
Gyötörték a lakosságot,
S áltatták a világot.

Ezeréves országunkban,
Baloldali újságokban,
Gyűlöletet osztanak szét,
Elfoszlik a reménység.

Zsarnokságnak követői
Soká fognak harcolni,
Foszladozó hatalmukért,
Baloldali eszmékért.

Ti itt maradt párttitkárok
Ha hallom a hangokat,
Bárhogy élek szeretetben,
Harag gyúlik lelkemben.

Mikor fogtok felébredni,
Kishazánkért harcolni?
A magyar nép azt akarja:
Menjete a pokolba.

2012. március 30.
London, Ontario

NÉZEM A NAPKELTÉT

Felhőként gomolyog a pára
a vízesés felett,
s távolban a nap korongja
festegeti az eget.

Halvány-sötét eget néztem,
vártam a szép napkeltét
megérkezett az csendesen,
nem volt benne ékesség.

Messze-messze az ég alja,
ragyogóan már fénylett,
színét gyorsan változtatta,
s rövidesen fehér lett.

Bordó-piros színre vártam,
de ma reggel nem jött el,
sziporkázott, amit láttam,
csillogott e hús reggel.

Akárhányszor látogatom
ezt a csodás vidéket,
örökösen szépnek látom,
megőrzöm e szépséget.

Melegebb lesz nemsokára
megújul már a vidék,
új tavasz jön majd e tájra,
s akkor látom újra még...

Otthonunkban, ahol élek,
napkeltét nem láthatok,
mert északra, délre néznek
házunkon az ablakok.

2012. április 3.
Niagara Falls, ON

FEHÉRAKÁCVIRÁGOK

A házuknál rég elhervadt
Az akácfa fehérfürtös
Virága.
Amióta messze mentem,
Kiszáradt az árnyat adó
Akácfa

Kisfalumból elkerültem
Idegenbe, más országba,
Messzire,
Nem akartam soha, soha,
Búcsú nélkül eltávozni
Örökre.

Otthon maradt egy leányzó,
Kinek szívét mindörökre
Megnyertem:
Elhervadt, mint akácvirág,
Mert falumból idegenbe
Kerültem.

Réges-régen nem lehetett
Országok közt utazgatni,
Mint mostan,
És, hogy egyszer hazajutok,
Reményemet mindörökre
Feladtam.

Úgy, ahogy egy fehérakác
Elveszti sok fehérfürtös
Virágát,
Én is bizony elvesztettem
Ifjúságom szerelmét és
Szép álmát.

2012. április 11.
London, Ontario

ÁLLATAINK SZERETETE

Nem csupán az embereket,
vagy virágot szeretem,
hanem én a kutyát, macskát,
mint állatot tisztелеm.

Állatokkal nőttünk mi fel,
pajtásokként követtük,
ahogy mi szerettük őket,
ők úgy visszaszerettek.

Kiskoromban játékaink
alig, alig akadtak,
játék helyett hű társaink
az állatok maradtak.

Évtizedek ahogy múltak,
Pulikutya bent lakott,
álmainkra a szobánkban
hűségesen vigyázott.

Mikor jöttek a gyerekek,
ők is velük játszottak,
s felnőtt koruk napjaira
örök emléket hagytak.

Jó lenne ha két unokám
szintén tudná élvezni,
milyen jó egy háziállat,
s lehet velük játszani.

Városban van a lakásunk,
sorrházban az otthonunk,
bármennyire szeretnénk is,
kutyákat nem tarthatunk.

2012. április 11.
London, Ontario

KIKELETI KÖSZÖNTÉS

Közelünkben rónaság van,
Dombok azért léteznek.
Messze tőlünk nyúlik lánca
A hófedte bérceknek.

A növényzet csaknem olyan,
Mint amilyen hazánkban,
De itt, a mi környékünkön,
Milliónyi fenyő van.

Fenyőfák és cédrusbokrok
Örök nyarat hirdetnek,
Télen, nyáron, hóviharban,
Mindörökké zöldülnek.

Hogyha nagyon hideg a tél
Hófehérré változnak,
Csodás, mesés zúzmarától
Ezüstösen csillognak.

Amikor már "V" alakban
Költöznek a vadludak,
Zöld lesz újból a természet,
Dalolnak a madarak.

Tavaszi dalt zeng az égbolt,
Mennydörög és villámlik,
És azután a nagy csendben
Ezer madár trillázik.

Egy enyhe tél elmúltával
Kikelethez érkeztünk,
Madárdaltól zengő tavasz!
Igaz szívvel köszöntünk.

2012. április 12.
London, Ontario

VIRÍTÓ SOMFABOKOR

Alighogy a tavasz eljött
Virágba borult a som,
Menyasszonyi ruhájában
Álldogál az udvaron.

Kissé korán nyílt virága,
Márciusnak közepén.
Néhol havas volt az utca,
A kiskertünk legvégén.

Tündöklő fehér virágok
Légiónyi tábora,
Kikeletre köszöngetnek,
Alszik még az akácfa.

Tavaly ültették e somfát,
Egy juharfa helyére,
Árnyat adó lombok után
Újat kaptunk cserébe.

Nem is bokor ez a somfa,
Az ég felé nyújtózik,
Egy új tavasz hirdetője,
Ahogy itten virágzik.

Nem felejttem az akácfát,
Ami lassan ébredez,
Várom annak is virágát,
Az is örökemlék lesz.

Megújulást hoz a tavasz,
A zöldelő lombokkal,
Reményeim megújulnak
Sok tündöklő virággal.

2012. április 13.
London, Ontario

PÉNTEK TIZENHÁROM

Babonának nyomát leltem
az én életemben,
ha házunkba valamiért
néha visszamentem.

Szerencsétlen lehet utam,
gondoltam magamban;
bevallom, hogy néha-néha
egy kicsit aggódtam.

Hogyha történt valami baj,
érlelődött bennem,
azért történt meg énvelem,
mert én visszamentem.

Tizenhárom a kedvencem,
ha számokról van szó,
pont oly zamat életemben,
mint ételben a só.

Minden fontos levelezést,
e napra halasztom,
éppen ezért kedvenc napon:
péntek tizenhárom.

Ha valahol megy előttem
egy fekete macska,
vigyázok, hogy el ne üssem,
ne legyen rossz napja.

Nem hiszek a babonákban,
s mosolygok azokon,
kik elbújnak világunkból
bizonyos napokon.

2012. április 13.
London, Ontario

ELSIRATOTT ÁLOM

Elsiratott álom csupán
az a kedves barna kislány,
akitől a Tisza partján,
búcsú nélkül eljöttem.

Közeledett a karácsony,
bánat ült a fenyőágon,
szétfoszlott az én álmom
nem láthattam kedvesem.

Mikor mentem a világba,
egy távoli más országba
csend lapult az éjszakába',
távol estem falumtól.

Amikor én menekültem,
éjszaka volt körülöttem,
botorkáltam a sötétben,
messze távol hazámtól.

Egész úton rá gondoltam,
tőle el nem búcsúzhattam
őneki én nem szólhattam,
űzött sorsom engemet.

St. Pöltenbe megérkeztem,
azonnal egy lapot vettem,
megírtam mi történ velem,
s kitártam a szívemet.

Évek múltán még siratom,
az elillant boldogságom;
hozzá röpít sok-sok álmom,
bár többé nem láthatom.

2012. április 15.
Niagara Falls, ON

TAVASZ A FARMON

Tavaszi színű zöld levelek
úgy vártalak benneteket,
végre már megjöttetek.

Oly szépek a virágos fák,
az egek is csodálgatják,
színét és az illatát.

Reményeket kelt a vidék,
biztatja az ember szívét,
meghallgatom zenéjét.

Minden újul és megszépül,
meleg sugár süt az égből,
nótás tücsök hegedül.

Délidő van most a farmon,
meglátható a barmokon,
pihennek az udvaron.

De egy farmer ős traktora
termőföldjét szántogatja,
mellette ül kutyája.

Most, hogy eljött a kikelet,
szántás-vetés lett az élet,
így repülnek az évek.

Kikeletek jönnek, mennek,
a munka itt nem ér véget,
ekképp rohan az élet.

Aratás is lesz még nyáron,
lesz étel az asztalomon,
megterem a farmokon.

2012. április 17.
London, Ontario

RÓZSABOKROM ÜZENETE

Én a tavasz hírnöke vagyok,
Szirmomon édes illatok,
Köszöntik az ébredő napot.

Virágillatot mozgat a szél,
Duruzsolva arról mesél:
Eljött a tavasz, elmúlt a tél.

Kacsingató ablakom alatt,
Figyelem a rózsafákat,
Láthatom a bimbós ágakat.

Parányi rügyek, ébredjetek!
Aludtatok már eleget.
Itt van ismét egy új kikelet.

Nevetve nézett a rügy reám:
Működik egy titkos órám,
Az kelteget a télnek múltán.

Engem nem falinaptár vezet,
Azon nem látom az eget,
De tudom ha jön a kikelet.

Áprilisban várj türelemmel!
Nem sietek rügyeimmel,
Kivirítok, amikor már kell.

Én rózsákat szeretnék látni,
Hajnaltájban locsolgatni,
Szép színeiddel dicsekedni.

Édes illatodat beszívnam,
Verseimbe belefonnám,
Illatos szépségedet, rózsám.

2012. április 21.
London, Ontario

IRONIKUS IDŐJÁRÁS

Borús eget láthatok ma,
nem zavar engemet,
áprilisban felejttem már
az elmúlt telünket.

Áprilisban hűvösebb van,
mint volt márciusban,
messze délre az USA-ban
ismét télidő van.

Tíz fok meleget kibírunk
hideg Kanadában,
tőlünk nagyon távol délre
furcsa hóvihár van.

Tíz-húsz centi hóesésnek
nézhetnek elébe,
ötszáz mérföld távolságra,
Kanadától délre.

Lehetséges, még a héten
az USA-ból jönnek,
kik Kanada aranyföldjén
lakni szeretnének.

Az, aki szeret dolgozni,
és van is munkája,
elfogad ő minden vihart,
s nem fut Kanadába.

Az, akit csak hideg üldöz,
és nem az országa,
maradjon meg hazájában,
nem kell Kanadába'.

2012. április 23.
London, Ontario

SZERELMI ÉRZELMEK

Csók nélkül is van szerelem,
Bár nincsen ölelés.
Titokban is szerethetünk:
Szerelmünk egy érzés.

Furcsa érzés, bentről égni,
Nem látszik a lángja,
De akinek jó szeme van,
Messziről meglátja.

Szemeinkben tüzek égnek,
Vágyaknak tüzei,
Megérzi azt, akinek szól,
Nem is kell mondani.

Fénylő arcunk mosolygása
Elárul bennünket,
Egy-két kicsi mozdulatunk,
Üzeni: Szeretlek.

Megszeretek egy leányzót,
Nem mondhatom neki,
Vannak sok-sok kötődések,
Muszáj elhallgatni.

Igen sokszor lángoltam én,
Szívem, lelkem égett,
De sok forró szerelemben
Biz hallgatni kellett.

Olyan korhoz érkeztem már,
Vallhatok szerelmet,
És kinek nevetve mondom,
Velem együtt nevet.

2012. április 23.
London, Ontario

EGY TAVASZ MESÉJE

Néhány hete alig volt még
Falevél az ágon,
De mozdult a kopár haraszt,
És a hóvirágom.

Kikukucsált, széjjelnézett
Egy kis lila virág,
Jól tudta, hogy változni fog
Már a halott világ.

Rétek, dombok kizöldültek,
Kismadarak jöttek,
S reggel korán, napkeltekor,
Vígán énekeltek.

Megszelídült felhők futnak,
S vízcseppeket szórnak,
Hogy nőhessen zöld levele
Minden kopár fának.

Ne csak zöld levele nőjön,
Virágot hajtsanak,
És egy pompás tavasz után
Gyümölcsöt adjanak.

Szép a megújult világunk,
Emlékeket ébreszt,
És szunnyadó álmainkból
Néhányat felébreszt.

Visszajön egy hű emlékem
Egy parányi ágról:
Fűz vesszejét vízbetettem,
S mesélt a tavaszról.

2012. április 25.
London, Ontario

“DIVIDE ET IMPERA”

Hol gyűlölet, ádáz harag
Uralkodik, nem szeretet,
Ármánykodás a sorsotok,
S pusztulás ér benneteket.

Kis országunk felőrlődik,
Ha örökké pártoskodtok,
És betanult szólamokkal
Mindenkivel tusakodtok.

Megosztod a nemzetedet,
Amíg csak hibát keresel,
És felejtod, hogy jó is van,
Örökké rosszra törekszel.

Ha megosztod a népedet,
Az uralmad nem tart soká,
Mert “Divide et impera”
Tégedet tesz megosztottá.

Megosztani igen könnyű
Országot és csoportokat,
De nem lehet uralkodni,
Ott, hol hazug a gondolat.

Tudsz-e egységet alkotni?
Az nem egyszerű feladat.
Közös célokért dolgozol?
Mit sem ér az üres szavad.

Szeretettel, megértéssel,
Segítsd a magyar népedet!
Így lesz béke körülöttem,
S újjáéled hű nemzedet.

2012. április 26.
London, Ontario

MA NEM TÖRTÉNT SEMMI

Úgy, ahogy a tarka szarka
billegeti farkát,
úgy mozgatja a hús szellő
a fáknak az ágát.

Ablakomnál táncot járnak
dús szelek hangjára,
napkeltétől ugrálnak már,
és tornáznak máma.

A sárgás-zöld leveleknek
szintén jó a kedve,
hisz hull rájuk a felhőnek
éltet adó nedve.

Megváltozott a felhős ég,
nem esik most eső,
de a napfény elhalványul,
ha rejti egy felhő.

De bolondos ma az idő,
áprilisban ilyen,
napsütésre egy zápor jön,
én belülről nézem.

Idebent nagy óra ketyeg,
elmúlásról beszél,
és percenként előre lép,
majd óránként zenél.

Az életünk mint egy óra,
körbe-körbe forog,
megérkezünk az éjfélhez
s lezárjuk e napot.

2012. április 26.
London, Ontario

MEGŐRZÖM EMLÉKED

Mint üstökös tovaszálltál,
Mindörökre elnémultál,
De emléked itt maradt.
Elrepültél, mint egy álom,
De arcodat most is látom,
Bár már sok év elszaladt.

Négy évtized emlékéből,
Látogatsz a végtelenből,
Megosztod mosolyodat.
Mit megírtál, megőriztem,
Tovább élsz a levelekben,
Ma is hallom hangodat.

Te, viruló szép rózsaszál!
A lelkemben az maradtál,
Tovább virulsz énekem.
Arcképednek hasonmása,
Visszajár még éjszakára,
S hallgatja az énekem.

Az életem csak egy álom,
Ébredésemet nem várom;
Szép terólad álmodni.
Örök álmom hú csodáját,
Ifjúkorom tündérlányát,
Sose tudnám feledni.

Megőrzöm az emlékedet,
Akármilyen vihar jöhet,
Örökké élsz lelkemben.
Mint üstökös tovaszálltál,
Mindörökre elnémultál,
De tovább élsz énbenem.

2012. április 28.
London, Ontario

LETÖRÖTT TULIPÁN

Tavaszi dalát fújja a szél,
Rezeg, zizeg sok falevél
A zöldülő ágakon.
Ahogy fúj a tavasz szele,
Visszhangzik az üzenete
Az ébredő lombokon.

Meghajlik az udvar füve,
Nem hagyja a szél ereje
Egy percig se pihenni.
A fűszálak hadakoznak,
Dideregve meghajolnak,
Szeretnének felállni.

Egy tulipán a kertünkben
Letörött az erős szélben,
Egy vázába betettem.
Szomorúan nézegettem:
E kisvirág oly törékeny,
Olyan mint az életem.

Virulhatunk évről évre,
De kis viharoknak szele
Sírba vihet bennünket.
Láttam én sok erős vihart,
Átélttem már sok zivatart,
Egy se vitt el engemet.

Most bevallom alázattal,
Hogy valaha egy viharral
Tehetetlen lehetek.
Amint a szép kistulipán
Letörött egy vihar után,
Én sem leszek erősebb.

2012. május 3.
London, Ontario

TERMÉSZETÜNK EREJE

Villámokat szór szét az ég,
Éjfél után korán van még,
Nem kellene felkelni.
De oly hangos az ég boltja,
Ablakunkat majd szétrázza,
Nem tudok már aludni.

Megnyitom az ablakunkat,
Csodálom a villámokat:
Futkároznak az egen.
Néha-néha nagy robbanás,
Közbe-közbe fényvillanás,
Szinte bántja a szemem.

Természetünk bőszi haragja,
Mennyekbe gyúlt energia
Most mutatja erejét.
Nézem-nézem és csodálom,
A szememre nem jön álom,
Hallom az ég dörgését.

Gondolom a szomszédaink
Figyelik a nagy vihart kint,
Lámpájuk ég odabenn.
Van, aki tán fél és reszket,
Ha viharok körülvesznek,
Én nem félek sohasem.

Hogyha jön bőszi, ádáz idő,
Elfogadom, hogy egy erő,
Elsöpörhet engemet.
Alázattal hiszem, vallom,
Van felettem egy hatalom,
Mí mozgatja lételemet.

2012. május 4.
London, Ontario

LELKIKINCSEK ÉRTÉKE

Van, kinek nagy birtoka van
ebben a szép világban,
nekem itten sírhelyem sincs,
soha nem is akartam.

Porból lettem, porrá leszek,
nem zavar az engemet,
kincseket sem gyűjtögetek,
mégis áldom létemet.

Olyan gazdag, szép a létem,
kristálytisza ajándék,
önmagamnak földikincsnek
én semmit se kívánnék.

Lelkiöröm nagy gazdagság,
sokan vannak szegények,
mert a lelkük kincse helyett
földikincset keresnek.

Megnyugtat a békességem,
amit érzek magamba',
lelkem kincsét belül őrzöm,
boldog vagyok naponta.

Lelkikincsnek van értéke,
többet ér az aranynál;
ez lesz az én földi kincsem,
amíg ez a világ áll.

Porból lettem, porrá leszek,
nem zavar az engemet,
lelkek kincsét gyűjtögetem,
azzal áldom létemet.

2012. május 4.
London, Ontario

AZ ÓRIÁS TELEHOLD

Felhők mögül kandikált ki
A megdagadt telehold,
Meglepett nagy méretével,
Ilyen nagy tán sose volt.

Ablakomon bekukucskált
A fenséges fényes hold,
Bentről láttam ezüst arcát,
Ahogy az kint vándorolt.

Apró felhők vették körül,
Cipelték a palástját,
Körülötte sok-sok csillag
Díszítette udvarát.

Odafentről, magasságból
Ontotta rám sugarát,
Kíváncsian vizsgálgattam
Világító mosolyát.

Figyeltem a hold pályáját,
És nem láttam utat sem,
Milyen erő tartja ott fenn
A csillagos egekben?

Csodáltam a holdvilágát,
Fényesség volt körötte,
Talán meg is simogatnám,
Ha itt lenne közelbe.

Tegnap éjjel közelebb jött,
Szokásostól közelebb,
Megcsodálva nézegettem,
Adott egy szép emléket.

2012. május 6.
London, Ontario

KEGYETLEN HÁBORÚ

Magyar hazánk legjobbjait
harcterekre vitték,
nem kishazánkat szolgálva
mentek a leventék.

Szomszéd ország érdekéért
harcoltak vitézül;
sok család és apró gyermek
itt maradt egyedül.

Egyik régi szomszédunk is
ment, mert besorozták,
ott tűnt el a Don kanyarban,
mindhiába várták.

Szomorú rabság lett sorsa,
éhezett, szenvedett,
s nem kapott alkalmat arra,
hogy írjon levelet.

Szittyá vitéz magyar társak
vele raboskodtak,
ám, ahogy az évek múltak
sokan elpusztultak.

Elszállt bús esztendőik után
indulhatott haza,
de volt kedves otthonában
nem várták már vissza.

Hűtlen párja mással élt már,
elhagyta az urát,
s nem bírta ezt a volt fogoly,
szíven szúrta magát.

2012. május 8.
London, Ontario

TAVASZI ÁBRÁNDOM

Tavaszi nap, felhőtlen ég,
Madárdaltól hangos a lég.
Boldogan hallgatom
Egy kismadár hangját,
Amint hívogatja
Fészekrakó párját.

Odakint a meggyfa alatt,
Megnézem a virágokat,
Reám kandikálnak
Meggyfa árnyékából,
S illatokat hoznak
Egy álom világból.

A nappali ábrándomban
Csodálatos új világ van:
Velem vagy te újra,
Mégfoghatom kezéd,
Szerelmesen nézem
Ragyogó két szemed.

Édes bor ma a szerelem,
Nótát játszik a szívemen.
Ábrándom közepén
Érzem jelenléted;
Ha mások nem értik,
Gondolom, te érted.

Kikeletnek ezen napján,
Életemnek hús alkonyán,
Ragyogóan fénylik
E gyönyörű világ,
S álmaim bevonja
Madárdal és virág.

2012. május 8.
London, Ontario

SÖTÉT FELHŐ ALATT

Árnyékos verandán ülök,
magasba tekintek,
nézek egy haragos felhőt,
villámot rejteget.

Alázattal hajlong a lomb,
megélnkül a szél,
a fák zöldes lombjai közt
beszél minden levél.

Titkolózva sugdosódnak,
a tavaszt dicsérik,
de a szálló vészes felhőt
rettegve szemlélik.

Ma egy hete orkánt láttak,
derékba tört sok fát,
és szétszórta a domboldal
ezernyi virágát.

Legallyazta a fák lombját
szerte az erdőben,
mély álmukból kelő ágak
törtek le a szélben.

Én is nézem és figyelem,
mit hoz ez a felhő,
lesz-e vihar megint itten,
vagy csak záporosó?

Nem sokáig ülök én kint,
esőcseppek hullnak,
elhallgattak a madarak,
és fészükbe bújtak.

2012. május 9.
London, Ontario

ÉLETÜNK HULLÁMAI

Elúszott egy hajóm régen,
hullámaid most is nézem,
amint futnak csobogva.
Percek múltán elsimultak,
méltósággal vándoroltak,
s kivonultak a partra.

Az életünk nagy folyóján
rohanva fut ezer hullám,
nem pihennek sohase.
Viharos emlékek futnak,
és sokáig hullámoznak,
így érünk a tengerbe.

Hű óhajom az énekem:
a folyóvíz tükör legyen,
és láthassam az eget.
Láthassam a csillagokat,
a napot, a fényes holdat,
lássak egy szép életet.

Az élet gyakran viharos,
a folyóvíz meg zavaros,
nehéz menni előre.
Ha örökös hullám jönne,
bennünket is eltemetne
a folyónak mélyére.

Hálát adok a szélcsendért,
az én csendes életemért,
s azért, amit alkotok.
Ha hullámok közelednek,
jön küzdelme az életnek,
én örökké harcolok.

2012. május 10.
London, Ontario

KUTYA PANASZ

Leláncolva élek
kicsiny udvarunkban,
egy öreg bácsika
csupán az én társam.
Elszálltak az évek,
hamar tovamentek,
az én volt pájtásim
városba költöztek.

Meggyengült a testem,
járnai alig tudok,
egy-két kedves szóért
hiába vonyítok.
Öreg gazdám néha
ad egy levescsontot,
amit fogak nélkül
rágni már nem bírok.

Megkötve szenvedek
ezen az udvaron,
egy-két hosszú séta
lenne a vigaszom.
Ha vinne valaki,
jaj de boldog lennék,
vén kutyus létemre
boldogan ugrálnék.

Elhagyottan élek,
lánc szorítja nyakam;
úgy szeretnék
futkározni a szabadban.
Ne csörögjön soha se
lánc a nyakadon!
Vedd le enyémét is!
Engedj szabadon!

2012. május 10.
London, Ontario

CSIRIPELŐ HANGOK

Cédrusbokor sűrűjében
Verébcshalád csiripel.
Kikeltek a kisverebek,
A két szülő ünnepel.

Kitárom az ablakomat,
Az örömhírt átérzem,
Verébcshalád ujjongását
Szeretettel figyelem.

Ünneplésük elkerülöm,
Ha megyek én kifelé,
Nem járok a közelükbe,
Ez a nap a kicsiké.

Megváltozott a világom,
Védem én a madarat,
Nem becsültem fiatalon,
Tisztelem ma azokat.

Nem zavarom soha őket,
Ha éhesek, etetem,
És ha nekem dalolni tud,
Azt igazán szeretem.

Szeretem a madár dalát,
Gyönyörű éneket;
Erdőt, mezőt, virágokat,
Szeretem az életet.

Cédrusbokor sűrűjében
Verébcshalád csiripel.
Kikeltek a kisverebek,
A két szülő ünnepel.

2012. május 11.
London, Ontario

PÉNZGYŰJTŐK ÉLETE

Gazdag ország, miben élek,
vannak gazdag emberek,
és ők mindent félretesznek,
hogyan gazdagok legyenek.

Ha pénzgyűjtés lenne célokom,
dicséreném a lakhelyem,
de a világ több, mint vagyon,
ezért más az életem.

Földi vagyont, gazdagságot,
lehetőséget szerezni,
ám gyakran e gazdagságért
lelkünket kell eladni.

Egy dúsgazdag emberre is
vár egy üres sírgödör,
és olyan, ki nem dolgozott,
talán mindent örököl.

A szegénység sose szégyen:
nagyjai az életnek,
nem pihentek munkájukban,
akkor se ha éheztek.

Hihetetlen szegénységben
maradandót alkottak,
míg mások a kényelemben
pihentek és aludtak.

Réges-régen megtanultam:
szükséges pénzt keresni,
de lelkünknek gazdagságát
mégse szabad feledni.

2012. május 15.
London, Ontario

KISGERLICE LAKÁSA

Kisgerlice nem lakik a
fészkeben,
kis ágakból rakja össze
sebtében.

Nincs eleje, se hátulja,
csak alja,
áteshet nagy nyílásain
tojása.

Ha kikelnek a kisgerlek
elszállnak,
soha többé a fészükre
nem járnak.

Fecskemadár építkezik,
abban él,
ha elrepül messze útra,
visszatér.

Gerlicének nem fészek
a lakása,
faágakról szálldogál a
világba.

Vándormadár hazarepül
fészkére,
de várni kell a tavasznak
jöttére.

Hiába jött sok-sok tavasz,
maradtam,
idegenben egy új fészket
alkottam.

2012. május 18.
London, Ontario

JÓ LENNE MEGFOGNI

De jó lenne a szivárványt
megfogni,
tarka színét a keblemben
őrizni.

A szivárvány de csodaszép
tünemény,
ám messze van, sose lehet
az enyém.

Te is szép vagy a távolban,
csodállak,
soha senki másnak én nem
adnálak.

Éjszakánként csak terólad
álmodom,
de a szíved nem az enyém,
jól tudom.

Mit lehet a szivárvánnyal
csinálni?
Nézni, nézni és meg lehet
csodálni.

Azt tehetem én is csupán:
csodállak,
és titokban, tudtod nélkül,
imádlak.

Jól tudom én a szivárvány
elporlad,
de szerelmem mindörökké
megmarad.

2012. május 18.
London, Ontario

CSALOGATÓ PÁRTOK

Hívnak jobbra, csálnak balra,
kacsaringós, görbe útra,
de én mindig csak előre,
tisztá szívvel csak előre
haladok.

Országunknak legfőbb átka,
hogy pártjaink belső harcra,
csalogatnak nap-nap után,
de nem futok senki után,
maradok.

Az én célom Magyarország,
emberek közötti barátság,
nem pedig a kalandozás,
szélsőséges ábrádozás,
pártomért.

Becsületes magyar ügyek,
tíveletek járok, megyek,
ki hazafi, azt követem;
odaadom az életem,
hazámért.

Országunknak legfőbb átka,
hogy pártjaink belső harcra,
csalogatnak nap-nap után,
de nem futok senki után,
maradok.

Hívnak jobbra, csálnak balra,
kacsaringós, görbe útra,
de én mindig csak előre,
tisztá szívvel csak előre
haladok.

2012. május 18.
London, Ontario

FELREPÜL A LELKEM

Átsuhant az enyhe szellő
a réten,
örömhírt hoz a hazából
énnékem.

Repülök a hűs szellővel
magasra,
közben lelkem a világot
bejárja.

Átsuhan a felhők fölött
sebesen,
s végig megy az óhazai
vidéken.

Megnézem a Tisza táját,
rónáit,
Bodrog parti diákváros
utcáit.

Átszállok a volt iskolám
udvarán,
kisdiákként ez volt régen
a tanyám.

Napról-napra átrepülök
hozzátok,
továbbra is ott vannak a
barátok.

Volt iskolám melegségét
érezem még,
s felújítom napról-napra
emlékét.

2012. május 21.
London, Ontario

KÉT VADGALAMBUNK

Juharfánkon két vadgalamb
turbékol,
beszélgetnek, mind a kettő
udvarol.

Egy házasság jár eszükbe,
azt hiszem,
de a vadgalambok nyelvét
nem értem.

Gondolom, a madaraknak
beszéde,
nem változik országonként
sehol se.

Hallgatom a vadgalambok
búgását,
magam előtt látok egy szép
eperfát.

Vagy tíz éve ott fészkel két
vadgalamb,
bús dalukhoz csilingelt egy
kisharang.

Korán reggel, napkeltekor,
üzentek:
kikelet van, majd jönnek a
kicsinyek.

Jöttek régen, jönnek ma is,
jól tudom,
kisgalambok röpködhetnek
a nyáron.

2012. május 21.
London, Ontario

VIKTÓRIA KIRÁLYNŐ

Múltunk fontos történelmét
királyaink alkották,
de a modern, új korszakból
őkelméket kizárták.

Évszázadok jöttek, mentek,
uralkodtak jól, rosszul,
mikor kimúlt királyságunk,
beszélhattünk oroszul.

Elmúlt száz év hírmondói
többé nem a királyok,
hanem a mi szép hazánkat
leigázó zsarnokok.

Diktátorok más országból
elnyomták a mi népünk,
de legalább most közülük
mi senkit se ünneplünk.

Az első szent királyunkat
szeretjük és tiszteljük,
de a többi magyar királyt
csak elvértve említjük.

Azért mondtam el ezeket,
a mai nap ünnep itt,
egy jól ismert királynőre
Kanada ma emlékszik.

Ünnepnap ez Kanadában,
Viktória ünnepe,
hatvanhárom és fél évig
uralkodott felsége.

2012. május 21.
London, Ontario

VÉGET ÉRT EGY ÉLET

Nem hulltak le a csillagok,
amikor te elmentél,
mégis, mégis sötétebb lett
körüöttünk minden éj.

A nap felkelt, lenyugodott,
ugyanúgy, mint azelőtt,
de szép fényét elvesztette,
az éjszaka hozzánőtt.

Sötét felhők vándoroltak,
gyászos esőt hullatva,
átszálltak a nagyvilágon,
távozásod siratva.

A sok virág bezárkózott,
szirmaikat behúzták,
elbújtak a kert sarkában,
halálotat gyászolták.

A madarak sem daloltak,
nem énekelt egyik se,
hallgatással elkészöntenek,
mert elmentél örökre.

Egyedül a gyászos holló,
sajnálkozott károgva:
végtelen kár, végtelen kár,
órákon át ezt mondta.

Sírva kondult a kisharang
odafent a toronyban,
mondta, zúgta a világnak:
életednek vége van.

2012. május 23.
London, Ontario

ÁLMAINK CSODÁJA

Földöntúli helységekről
Álmodom.
Hogy juthatok e világba,
Nem tudom.

Amikor már felébredek,
Kérdezem:
Honnan jöhet ez a világ?
Keresem.

Erdők, rétek és városok,
Születnek,
És emberek, akik nem is
Léteznek.

Elmélkedem álmaimról,
S nem értem,
Mi az, amit üzenhetnek
Énnekem?

Lelkeinknek van világa
Valahol,
Hová a mi földi álmunk
Barangol?

Nem tudhatom létezik-e
Ily ország?
Láthatatlan, s mégis igaz
Új világ?

Sosem lehet megfejtteni.
Próbálom.
De az álmok megfejtése
Is álom.

2012. május 24.
London, Ontario

EGY BARÁT SÍRJÁNÁL

Nagy temető kápolnája
imádságom szentélye,
látogatok egy sírhantnál,
s áhítat száll lelkembe.

Elmúlásról elmélkedem,
szembe nézek ma vele,
mulandóságunkról üzen
e sírhalom keresztje.

Elmúlásunk gondolatát
nem szeretjük idézni,
mégis egyszer reálsan
ki kell vele békülni.

Az életnek dolgai közt
temetőről hallgatunk,
de mindennek ellenére
arrafelé visz utunk.

Gondolatunk elaltatjuk
ha a téma siralmas,
és bizony a temetőben
látogatni fájdalmas.

Itt állok a sírhalmodnál,
kedves, régi barátom,
bár elmentél mindörökre,
mosolyodat még látom.

Látogatok sírhantodnál,
áhítat száll lelkembe,
az életnek komoly része
jut sírodnál eszembe.

2012. május 24.
London, Ontario

SZERÉNY KÖSZÖNET

Kizöldült egy száraz fa,
Árnyat ad az udvarra,
Ékes lombja ad reményt,
Átengedi a napfényt.

Fészket rakó madárhad,
Kikeletről dalolgat,
Csicseregnek, beszélnek,
Örülnek a fészüknek.

Mit dalolnak nem tudom,
De azért én hallgatom.
Örömdal tán a hangjuk,
Tavasza óta hallhatjuk.

Egy lombos fa nagy áldás,
Nem pótolja semmi más,
Otthont nyújt a madárnak,
És alul egy lócának.

Lócán ülök, s gondolom:
Csodaszép a világom!
Örömöm van mindenben,
Madárdalos életben.

Most örömöm abban van,
Kint ülök a szabadban;
Enyhe szellő lágy hangja
Lelkemet felvidítja.

Hálás vagyok mindenért,
Sok egyszerű örömért.
Köszönöm az udvart, fát,
A nappalt és éjszakát.

2012. május 24.
London, Ontario

AKÁCOS ILLÚZIÓ

Fehérfürtös akácfaakkal
van tele a hegyoldal,
hogyha járunk arrafelé
birkózunk az illattal.

Elbódítja az agyunkat,
átjárja az elménket,
csalogat a kisfalunkba
az akácós üzenet.

Új emigráns ültetgette,
elhozta a magvakat,
meg akarta ismét látni
a falusi tájakat.

Igen távol születhetett,
akáclombos faluban,
ott, ahol mi őseinknek
kidíszített sírja van.

Ki teremtett akácerdőt,
ahol fenyő dominál?
Valakinek igen kellett
az akácós illatár.

Erdő mélyén pici tanya,
gémeskúttal ellátva,
azt hiheti Bugacon van,
aki ezt itt meglátja.

Gyermekkori illatokkal
üzenget a hegyoldal;
akáclombos kisfalumból
jön felém egy régi dal.

2012. május 26.
London, Ontario

MERRE VISZ UTUNK?

Víg életünk hosszú útján
sok irányba haladunk,
és csak ritkán jutunk oda,
ahova elindultunk.

Akadályok jönnek néha,
utak vannak lezárva,
és ilyenkor indulhatunk
ellenkező irányba.

Talán ti is voltatok már
válaszutak közepén,
s amerre te menni tudtál,
torlasz volt az út végén.

Körülmentél a torlaszon,
és kerestél új utat,
hisz az élet tág ösvényén
aki kutat, az halad.

Megjártam az élet útját,
balra, jobbra vezetett,
mindig láttam a célomat,
bár néha csak keveset.

Sose fogyott el türelmem,
ha valahol időztem,
és mielőtt továbbmentem,
tervezgetve pihentem.

Neked szólok hű barátom:
legyen benned kitartás,
s előbb-utóbb törekvésed
koronázza egy áldás.

2012. május 27.
London, Ontario

PANASZOK HELYETT

Ellenséges érzelmek közt
Veszélyben a béke.
Pusztulás vár a hazánkra,
Elvész a jövője.

Sok nyugtalan zavarkeltő
Tudatosan lázít,
S mások előtt hangoztatja,
Országunk hibáit.

Mindazt, mi jó és pozitív,
Nem látja meg soha,
Beszélget a rossz időkről,
Hogy sorsunk mostoha.

A nagyvilág országi közt
Egy sem tökéletes,
Hol az élet egy Édenkert,
S minden békeséges.

Viharokban élnek sokan,
És nem panaszkodnak,
De a panasz hagyománya
Igen sok magyarnak.

Küzdeni kell és harcolni,
Nincsen ebéd ingyen,
Nem élhetünk mi örökké
Meleg napsütésben.

Téliidők hogyha jönnek
Teremtsünk meleget,
És ne szidjuk állandóan
A gyilkos hideget.

2012. május 28.
London, Ontario

EGY MAGYAR SORSA

Messze földön van a sírja
apámnak és anyámnak,
nem keresték sohasem ők,
ily csapását sorsuknak.

Ám lángolt a forradalom,
életüket mentették,
és egy élet nagy munkáját
egy kezükben elvitték.

Törülközőt egy szappannal
táskájukba betettek,
és karácsony szent ünnepén
osztrák földre érkeztek.

Az osztrákok igaz szívvel
fogadták a vendéget,
és egy tágas tanteremben
nekik ágyat vetettek.

Szalma volt a padlózaton,
azon aludt, ki tudott;
talán régen, Betlehemben
Jézusnak is ez jutott.

Később javult az ő sorsuk
Amerikát meglelték,
de honvágyuk marta őket,
nap, nap után érezték.

Édesapám mindig készült
végleg hazaköltözni,
de a "rendszerváltás" előtt
el kellett őt temetni.

2012. május 28.
London, Ontario

NEM LÁTOLAK TÖBBÉ

Elmennék én tihozzátok,
mikor jön egy kikelet,
de hiába mennék vissza,
nem láthatlak tégedet.

Őszbe szökött bús életed,
egy hervadó virág lett,
nem virágozik soha többé,
hiába lesz kikelet.

Nem látolok én soha téged,
mert elmentél örökre,
vihár tépte sötétség szállt
a baráti szívekre.

Vannak utak életünkben,
mi csak egyszer járható,
és ki azon végig megyen,
többé már nem látható.

Megőrzöm az emlékedet
fényképekkel továbbra,
bár az utad messze elvitt,
egy távoli világba.

Az ablakod rég bezárva,
kibámul az utcára,
nem virít ott soha virág,
hiányzik a lakója.

Ahol lakom, virág nyílik,
színeiket csodálom,
de szép virág, mi te voltál
énnekem már csak álom.

2012. május 28.
London, Ontario

CSILLAGOKAT NÉZEK

Felhőtlen ég boltozatán
Milliónyi csillag!
Alatta, itt közelünkben,
A fényes hold ballag.

Csoda titkos az égboltja,
A csillagok útja.
Hű Teremtőnk odarakta
Biztos pályájukra.

Keringenek a csillagok,
Nem ütköznek össze,
Pislákolva tündökölnek
Tőlünk igen messze.

Földi élet elpusztulhat;
A világűr marad,
Ott örökké tündökölhet
Milliónyi csillag.

Jelentéktelen pontocska
Vagyok itten csupán.
Az évek csak pillanatok,
Múlnak egymás után.

A hatalmas nagyvilágot
Csodálva szemlélem,
Megnézem a csillagokat,
A felhőtlen égen.

Megértettem igen régen,
Mily parányi vagyok,
Trilliószer fontosabbak
Tőlem a csillagok.

2012. május 29.
London, Ontario

EGY MAGYAR MÉHKAS

Méhkassá lett az országunk,
Dolgozó nép között lakunk.
Méhek között herék vannak,
Mézgyűjtésből kimaradnak.

Azt gondolom, talán tudjuk:
Szaporítás csak a céljuk,
Egyéb szerep nincsen nekik,
Mind a mézből élőködik.

Darázsfészkek jobbra, balra,
A középnek nincs nyugalma,
Mert ők külön úton szállnak,
Mézgyűjtői a kaptárnak.

Éveken át morgó medvék,
Kaptáraink mézét ették,
Barlangjukat is megrakták,
A méz javát megtartották.

Volt, ki régen mézet lopott,
Éveken át gazdagodott,
Ám jelenleg panaszkodnak:
Édes mézet nem lohatnak.

A kisméhek mindig mennek,
És örökké gyűjtögetnek;
Más dézsmálja terméküket,
Ahogy gyűjtik élelmüket.

Hatalmas méhkas a hazánk,
Jó dolgait dicséri szánk.
Sok-sok méz lehetne benne,
Ha kevesebb here lenne.

2012. május 30.
London, Ontario

TÍZÉVES KOROM ELŐTT

Csizmás világ volt köröttem,
Félcipőben nem jártam,
Nem is tudtam volna menni
A karádi nagy sárban.

Nem volt felénk még kövesút,
Sehol, sehol egy járda,
Gumicsizma, bakancs nélkül
Be se mentünk a sárba.

Kapca volt a bakancsomban,
És a gumicsizmámban.
Jó szorosan felcsavartam,
Ne törje fel a lábam.

Menetközben meglazult az,
Sántikálva haladtam,
Addig kezdtem csavargatni,
Míg végül megtanultam.

Nyáron elmúlt nehézségünk,
Mert mezítláb járhattunk,
S mire megjött a szeptember
Kérgessé vált a talpunk.

Bizony sokszor eszembe jut
Volt primitív életünk;
Jaj, de kemény szegénységet
Kellett akkor átélnünk.

Gyermekkorhoz viszonyítva,
Királyi most életem,
Gumicsizma, kapca helyett,
Cipőm, zoknim van nekem.

2012. május 31.
London, Ontario

ÜZENETET KAPTAM

Felvettem egy kislevelet
júniusnak kezdetén,
azt üzente: eljön az ősz,
sose legyél nagy legény.

Rózsa nyílik ablakodnál,
vázába is teheted,
de te is ily mulandó vagy,
elrepül az életed.

Tegnap este a fán voltam,
lerázott egy szélvihar,
földre sodort ma reggelre
engemet a zivatar.

Forró nyaram közeledtén
én az őszbe hullottam,
most viruló lombjaimtól
örökre elbúcsúztam.

Nemcsak levelekre káros
egy-egy ádáz zivatar,
meg-megrázza élted fáját,
és sírhantod eltakar.

Jöhet vihar, s földre tipor,
lehullsz, mint a falevél,
és nyaradnak legközepe
azt gondolod: itt a tél.

Úgy irányítsd a sorsodat:
maradj fent a magasba',
és ha jön egy levélhullás,
bele ne hullj a sárba.

2012. június 1.
London, Ontario

VAN ÜZENET?

Vizsgálom azokat
A táltos papokat,
Akiknek az Isten
Reggel, este üzen.

Furcsa az életem,
Nekem sose üzen.
Én őszinte vagyok,
Szózatot se kapok.

Őszintén beszélek,
Lássák az emberek:
Ha én fontos lennék,
Útmutatást kapnék.

Mivel kicsi vagyok,
A mennyei drótok
Máshová vezetnek,
Másoknak üzennek.

Lódíthatnék nagyot:
Igen fontos vagyok.
Isten beszél nekem,
Hangját közvetítem.

Csak igazat szólok,
Hangot sose hallok,
Bár nyitva a fülem,
Nem jön üzenetem.

Várom Isten hangját,
Tán mások se hallják.
Túl őszinte vagyok:
Hangot sose hallok.

2012. június 4.
London, Ontario

ÖRÖKÖS VÁDASKODÓK

Megváltozott már a világ.
Nem szidjátok Amerikát.
Szajkómódra mondogattuk:
Feketéknek nincsen joguk.

Elnök ma a Fehér Házban,
Vezetők az államokban;
Nincsenek ők rég elnyomva,
Változott a propaganda!

Mikor voltak régen hibák,
A nyugatot hibáztatták.
Mindent nyugat volt a hibás,
Sohasem a szovjet elvtárs.

T.Sz.Cs.-be kényszerítés,
Kulákokra üldöztetés,
Történelem ez minékünk,
Új világban menetelünk.

Mi történik napjainkban?
Életünkben sok hiba van.
Mondogatják az új vádlók:
A vezetők Pesten nem jók.

Mikor többség uralkodik,
Őnekik az sose tetszik.
Kishazánk a nép országa,
Nem a szocik birodalma.

Régen se volt itt Kánaán,
Nem is jön el sose talán.
És ha jönnek nehézségek,
Akkor se szidd vezetődet.

2012. június 5.
London, Ontario

RÉGI FALUSI EMLÉKEK

Hallom falum kisharangját,
vadgalambok búgó hangját,
messze földről üzennek.
Tisza parti füzek, nyárfák,
akáclombos kicsiny utcák,
dalt küldenek szívemnek.

Meleg nyári szürkületben,
a fáradt nyáj hazamegyen,
egy vén juhász kíséri.
Porfelhőben ballag a nyáj,
szürkébb lesz a falusi táj,
az alkonyat ellepi.

Hazamegyek gondolatban,
oda, hol még kifsálum van,
s az akácok kinyíltak.
Minden akác nyelvezete
benne maradt a szívembe,
és kíséri álmomat.

A falumban volt egy leány,
szerelemmel várt ő reám,
de haza nem mehettem.
Azóta már más világ van,
nincsen ő már a faluban,
emlék lett ő mögöttem.

Bár éveim messze szálltak,
emlékeim megmaradtak,
kísérgetik éltemet.
Tisza parti füzek, nyárfák,
akáclombos kicsiny utcák,
nekem ma is üzennek.

2012. június 6.
London, Ontario

KISKOROM KÉRDÉSEI

Kiskoromban kérdeztem
Az én drága anyámat:
Hová megy a szél pihenni,
Amikor már elfárad?

Van a szélnek egy nagy háza,
Olyasmi, mint nekünk van?
Vagy talán nem házban lakik,
Hanem sötét barlangban?

Van a szélnek több testvére,
Kik járják a földtekét?
Vajon honnan gyűjti össze
Hidegét és melegét?

És mikor már nem fűjdogál,
Mivel tölti idejét?
Szokott gyakran tornáztatni,
Hogy növelje erejét?

Mert amikor nagy vihar van,
Rettegnek az emberek;
Hogyan lesz a kis szellőből
Egy borzasztó fergeteg?

Azt gondoltam az én anyám,
Jártas a nagyvilágban,
De szellőkről, s viharokról,
Válasz tőle nem kaptam.

Számtalan sok kérdésemért
Nem rótt ő meg engemet,
Megcsókolta homlokomat,
És nagyokat nevetett.

2012. június 6.
London, Ontario

VÁNDORMADÁRSORS

Csodálatos fecskemadár
volt fészkére visszatalál,
mikor jön a kikelet.
A gólya is messze repül,
de tavasszal fészkére ül,
nem keres új lakhelyet.

Az embernek más a sorsa,
elindul egy vándorútra,
s látogatni jár haza.
Ha megvan az ősi fészek,
abban talán mások élnek,
a ház mások otthona.

Ha én gólyamadár lennék,
a fészkünkhöz hazatérnék,
hogyha az még létezne.
Volt házunkat lerombolták,
minden részét elhurcolták,
nincsen csak az emléke.

Az emlékem nem látható,
most már csupán arravaló,
hogy tanítson hazámról.
Beszél még a volt időkről,
földhözragadt emberekről,
és egy eltűnt világról.

Nem repülök többé haza,
de elmegyek gondolatba,
s közöttetek járkálok.
Vándormadár sose voltam,
de mivel a sorsát kaptam,
könnyen hazatalálok.

2012. június 7.
London, Ontario

ÖRÖKÖS KÜZDELEM

A falunkban hajnaltájban
Kakasszóra ébredtünk.
Zajos volt a tyúkketrec is,
Amikorra kimentünk.

A disznó is rőfögött már,
Ennivalót követelt,
A cica meg nyávogással
Köszöntötte a reggelt.

A nap épp kidugta fejét
A vízparti füzesből;
Útnak indult már a gólya
Óriási fészkéből.

Bogarászott a fecske is,
Igen korán megkezdte,
A csicsergő kislepkéit
Ilyenkor már etette.

Istállónak homályában
Fehér tehén tejet ad,
Mire a nap látható lett,
A ház népe tejet kap.

Ez az élet nap-nap után,
Kivéve a teleket,
Amikor kislepkék népe,
Néha-néha pihenhet.

Örökös harc itt az élet,
Az életért küzdelem,
De azért a város helyett
Én a falut szeretem.

2012. június 7.
London, Ontario

PIROS-FEHÉR MÁLYVA

Piros, fehér muskátlikat
ültetett a párom.
Három tucat házunk előtt
virulhat a nyáron.

Ezerfajta más virág van,
ittén a környéken,
de a mályva, a muskátli,
legkedvesebb nékem.

Piros, fehér zöld levéllel
nemzetemnek színe,
aki látja kiskertünkben,
nagyot dobban szíve.

Olaszok is csodálgatják,
bár fordítva látják:
zöld, fehér és piros színű
őnekik a mályvánk.

Dalok járnak gondolatim,
ha muskátlit látok,
dalra nyílik az én ajkam,
és vígan dalolok.

Jó boroknak fogyasztása
szintén dalokat szül,
de a mályvám csodájától
vidul szem, száj és fül.

Mályva körül a rózsáink
illatárban úsznak,
piros, fehér, zöld színükkel
kishazámba hívnak.

2012. június 8.
London, Ontario

HALOTTJAINK SORSA

Halottaknak nincs jövő, ö,
életük egy elmúlt idő,
jelenük nem létezik.
Bár a földön tovább élek,
jövő napok rövidebbek,
de a múltam növekszik.

Én mérhetem esztendőben,
ami elmúlt énmögöttem,
beszélhetek múltamról.
De aki a földben nyugszik,
az időről nem tud semmit,
nem beszélhet múltjáról.

Mi beszélünk azok helyett,
kik lehunyták szemeiket,
és elmentek örökre.
Beszélek még szüleimről,
eltávozott kedvesemről,
kik el vannak temetve.

Sírjaikon márvány kövek,
távozókról ők beszélnek,
azok el se mállanak.
Ám ha te mérsz a jövőben,
lent leszel a sírmélyében,
és a tested elporlad.

Használd fel ma jelenedet,
gazdagítsd az életedet,
maradandó tettekkel.
Becsüld meg az embereket,
és adj nekik szeretetet,
s a jövő majd értékel.

2012. június 8.
London, Ontario

ROSSZ SZOMSZÉDAINK

Jó szomszédok áldást hoznak,
De a rosszak átkot szórnak,
S életedre törnek.
Ó, te szegény magyar testvér!
Országodba beengedtél
Sok idegen népet.

Vércseppjeid mért hullottak?
Hogy hazádat szomszédidnak
Egyszer átengedjed?
Vendégekként hozzád jöttek,
S országodba telepedtek,
Nem bántottad őket.

Országodnak egy nagy része,
Ahol folyt szittyáid vére,
Ma másoknak földje.
Több mint ezer esztendeje,
Hogy e földet megszerezte,
Árpád nemzetsége.

Szép rónáid megvannak még,
Felettük még ragyog az ég,
De kisebbek lettek.
Magyar földünk, városaink,
Hol harcoltak elődeink,
Bús emléket szülnek.

Csapást kaptunk Trianonban,
Gyászolhatunk házaikban:
Csonka lett a nemzet.
Viszálykodás, torzsalkodás,
Emberek közti széthúzás,
Rosszabbra vezethet.

2012. június 8.
London, Ontario

MELEG JÚNIUSI NAPOK

Esztenőkre visszanezék,
S júniusunk forró volt.
Léghűtésünk bekapcsoltuk,
Ha a lakás meleg volt.

Ez a nyarunk különbözik,
Kevesebbet izzadunk,
És amikor melegebb van,
Kinyitjuk az ablakunk.

Néha talán nem a meleg,
Ami zavar engemet,
Hanem a rossz, párás idő,
Ami bántja szívemet.

Kényeztetve élünk itten:
Központi a léghűtés;
Ugyanúgy, a tél idején,
Állítható a fűtés.

Általában huszonegy fok
Lakásunkban a meleg,
Kiskészülék szabályozza,
A benti hőmérsékletet.

Ha beülünk a kocsinkba,
Forró nyári napokon,
A belseje egy kemence,
De van ott is oltalom.

Hideg, s meleg állítható,
Kényelmesen utazok,
Jöhet a tél, a forró nyár,
Nem fázom, nem izzadok.

2012. június 8.
London, Ontario

KANYARGÓS UTAKON

Rövid éltém kormányosa
Általában én vagyok,
S ha bejutok zsákutcákba,
Mindig visszafordulok.

A mi létünk nem sugárút,
Néhol vannak kanyarok,
Ilyenkor már lassulni kell,
Mert az útról lefutok.

Voltak olyan ismerősök,
Kik örökké rohantak,
És az éles kanyarokban
Az árokba jutottak.

Szomorúan láttam régen,
Egy temető szívébe,
Volt barátainak nevét
Sírkövekbe bevésve.

Mi történt, hogy fiatalon
Egy se tudott haladni?
Kanyargós lehetett útjuk,
És kezdtek kisiklani.

A kanyargós éltünk útján
Néha le kell lassulni,
S hosszú utunk szabályait
Jobb lesz híven követni.

Elbúcsúzom mindazoktól,
Kik idáig elcsúsztak,
És nem látott kanyaroknál,
Mély árkokba borultak.

2012. június 9.
London, Ontario

ELFERDÍTETT ÜZENET

Fundamentalista papként
Felment messze északra,
S eszkimókat tanítgatott
A keresztyén vallásra.

Beszélt nekik a poklokról,
És hogy ottan meleg van,
Jöttek hozzá napról-napra
Egyenként és csoportban.

Tetszett nekik az üzenet,
Áhítattal hallgatták,
És a pokol nagy melegét
Igaz szívvel kívánták.

Hideg télnék legközepén,
Sötét volt ott egész nap,
Összegyültek egy igluban,
S hiányzott a vendégpap.

Hideg rázta, láz gyötörte,
Vágyott egy kis melegre,
Imádkoztak az eszkimók,
Mert a nép megszerette.

Odajött egy törzsfőnök is,
Eljöttek a sámánok,
És a magas szellemekhez
Felszállott az imájuk:

Azt kérték az istenüktől,
Hogy a papot segítse,
És ha lehet még ma este,
A pokolba levigye.

2012. június 10.
London, Ontario

PARÁNYI KEZDETEK

Akármilyen hosszú az út,
egy lépés a kezdete,
bármilyen nagy a távolság,
egyszer el jön a vége.

Nagy özönvíznek kezdete
lehet csak egy esőcsepp,
de mikor már összegyűlik,
nyaldossa a hegyeket.

Enyhe szellőként ismerjük,
míg belőle orkán lesz,
de amikor megnövekszik,
semminek se kegyelmez.

A szerelem néha egy szó,
mit egy mosoly elkísér,
és azután lángok jönnek,
minek tüze égbe ér.

Míg valaki beszélni kezd,
tanulja a szavakat,
de sok-sok hét elteltével,
összerakja azokat.

Az írásunk, s olvasásunk
egy betűvel kezdődik,
s évek múltán levelekkel,
és könyvekkel végződik.

Ne félj egyszer elindulni
új célokat keresni,
kitartással, küzdelemmel,
meg fogod te találni.

2012. június 11.
London, Ontario

HÁZUNK TÖRTÉNETE

Bádogos és cserepes volt
Régi házunk teteje.
Téglából volt hátsó része,
Vályogból az eleje.

A dél felén nagy veranda
Az esőtől megvédett,
Bicikliztem gyakran rajta,
Ha az eső csepergett.

Betonkockák borították
Hosszában a verandát,
S a cserepes hosszú tetőt
Az oszlopok tartották.

A házunknak hátsó felét
Édesapám tervezte;
Alkalmas volt vetítésre,
Színpaddal lett építve.

Színarabok és gyűlések,
Tánciskolák és bálók,
A házunkban leltek helyet,
S zenéltek a cigányok.

A Tiszánál harcok dúltak,
Jött a német védelem,
Lefoglalták házunk felét,
Szállás lett a nagyterem.

Utána már kommunisták,
Vették át a házunkat.
A kultúrház le lett bontva;
S építettek nagyobbat.

2012. június 11.
London, Ontario

JÁTÉK A FELHŐKKEL

Amikor most felkel a nap,
Nem megy soká aludni,
Felhők felett, az égboltján,
Van ideje ragyogni.

Tél idején, ha hajnal jött,
A nap lassan baktatott,
Alig múlt el néhány óra,
Már ágyába tántorgott.

Másak mostan a fellegek,
Készülődnek a nyárra,
Katonákként sorakoznak,
Repülnek a világba.

Kiskoromban kevés játék
Került a mi kezünkbe,
De mi sose unatkoztunk,
Feljártunk a felhőkbe.

Képzletben jöttek felénk
Madarak és állatok,
Sárkányok is jöttek néha,
Így teltek el a napok.

Kiültem egy barátommal
Egy hordónak szélére,
S órák hosszán csodálattal
Bámultunk a felhőkre.

Napjainkban gyermekeink
Játékok közt nőnek fel,
Nem tudnának mit kezdeni
A vándorló felhőkkel.

2012. június 11.
London, Ontario

ÁLDÁSOS ESŐ JÖTT

Fejünk felett sötét felhő,
Azt üzeni jön az eső.
Igen szomjas ez a vidék,
Aranyat ér a csapadék.

Madaraink nem dalolnak,
Valahova elbújhattak,
Nem láthatom sehhol őket,
Zajtalanul beszélgetnek.

Ablak alatt cédrusbokor,
Ott lehet a madártábor,
Oda repül be sok madár,
Különösen ha itt a nyár.

Reggel, este zajonganak,
De ha esik elhallgatnak.
Tisztelettel viselkednek,
Örülnek tán az esőnek.

Tán a madár nem is érzi,
Hogy az eső áldás néki.
A kalászkok meghálálják,
Magvaikat bőven adják.

Mi emberek megtanultuk,
Hogy az esőt elfogadjuk,
Mert az aszály halált okoz,
De az eső bő áldást hoz.

Fejünk felett sötét felhő,
Azt üzeni jön az eső.
Igen szomjas ez a vidék,
Aranyat ér a csapadék.

2012. június 11.
London, Ontario

TITKAID NE ÁRULD EL!

Nagyapának két hold földje
A Tiszához lenyúlott.
Tavasszal, nagy áradáskor,
Földje víz alá jutott.

Ősszel szintén nőtt a folyó,
Víz alatt állt a birtok,
Ám egy hónap elmúltával
Kis tavacska maradt ott.

Két hold földnek az a része,
Ami épp a víznél volt,
Mélyen fekvő, de jóltermő,
Kivételes birtok volt.

Egyszer apám elment nézni,
Elég száraz-e a föld?
Mert jó lenne már szántani,
Hisz a világ máshol zöld.

A két holdnak egyik végén
Tisza vize ott maradt,
És ahogy a víz már szűkült,
Harcsa, csuka ott ragadt.

Ifjú legény volt még apám,
Szaladt be a faluba,
S futásközben az örömhírt
Mindenkinek elmondta.

Csak egy félnap elteltével
Jutott ki a birtokra,
De akkorra már egy csapat
A halakat kifogta.

2012. június 12.
London, Ontario

GLÓRIA A MACKÓN?

Ne higgyétek jó barátok,
Hogy én beteg vagyok.
Van egy régi történetem,
Amit most megosztok.

Láttatok a szentek arcát,
Minden glória van,
Áhítással néznek reánk
Fényes ruhájukban...

Egy fekete pulikutyánk,
Bennünket szeretett,
És bárhová utazgattunk,
Elkísért bennünket.

Tizenkét évig élt velünk,
A házunkban lakott,
Magyarul és angolul is
Nagy tudást mutatott.

Ám egyszer a pulikutya
Igen nagy beteg lett,
Rák támadta meg a testét,
Hasán, hátán vérzett.

Azt mondta az állatorvos:
Nem lehet menteni.
Vigyük be a rendelőbe,
El fogja altatni.

Azon éjjel Mackó megállt,
A hálószobánknál,
Fény ragyogta körül testét,
Szebb a glóriáknál.

2012. június 12.
London, Ontario

FELHŐSORS AZ ÉLET

Felhők futnak a magasban,
tőlünk messze mennek,
helyettük a magas égben
mindig mások jönnek.

Az életünk mint sok felhő,
repül jobbra, balra,
amikor ők messze mentek,
nem jöhetnek vissza.

Hasonlóak, visszaszállnak,
de egy sem a régi;
földünk felett repülgetnek,
a pályájuk égi.

Embereket klónozhatunk,
egy hasonló születhet,
de új létet most az ember
egyedül nem teremthet.

Ha távozunk a földünkről,
felhők sorsa jut nekünk,
elporladunk, mint a felhő,
véget ér majd életünk.

Földiember megöregszik,
te is öregebb lettél,
hogyan szeretnél visszatérni
úgy, ahogy te születted?

Messze száll a vándorfelhő,
nem tér vissza sohasem,
érzem rám is felhősors vár,
ha véget ér életem.

2012. június 12.
London, Ontario

TISZA PARTI EMLÉK

Ha áradt a szőke Tisza,
Kilépett a medréből.
Közelünkben a holt ága
Sokat kapott vizéből.

A falunknál folyt a Tisza
Valamikor régebben,
De átvágták kanyarjait
Gróf Széchenyi tervében.

Egyenesebb lett a Tiszánk,
Csaknem fele odalett,
Közelünkben egy holtága
Érintette éltünket.

Tele lett a holtág medre,
Ha a Tisza megáradt,
Ám a nyárnak közepére
Közelünkben kiszáradt.

Sose száradt ki egy része
A szabolcsi határba,
Kacsák, libák odajártak
Úszkálni a holtágba.

Az új Tisza egyik részén
Lapályos volt a vidék,
Ott fürdött a falunk népe,
Ma is őrzöm emlékét.

Bizony, néhány évtizede,
Amikor ott bóklásztam,
De őrzöm még emlékeit,
A szívembe bezártam.

2012. június 16.
London, Ontario

A FATALIZMUS HATÁRA

Kinek hogy van elrendelve,
Úgy alakul a sorsa.
Azt hallom én már régóta,
Tanítja sok katedra.

Elismerem, hogy hatalom,
Uralkodik felettem,
Nem én határoztam meg azt,
Hogy én mikor születtem.

Mindnyájunknak jön az idő,
Amikor elbúcsúznak,
Én nem tudom mikor lesz az,
Amikor mi távozzunk.

Gondolod, hogy a te sorsod
Régen el lett rendelve?
S mindaz ami veled történt
Nem volt soha kezvedbe?

Hiszek én egy hatalomban,
Mi vezeti éltetemet,
De önmagamban is hiszek:
Én szabadon mehetek.

Fatalizmus nem erényem,
Változtatom sorsomat,
Megtelt lelkem bizalommal,
Nagy bennem az akarat.

Kinek hogy van elrendelve,
Úgy alakul a sorsa,
De egy bátor, buzgó ember,
Állandóan javítja.

2012. június 16.
London, Ontario

ITT A MESSZE FÖLDÖN

Messze földön, idegenben
zajlik régen életem,
de azért a magyar hazám
igen kedves énnemem.

Édes hazám, örök hazám:
jelenem vagy és múltam;
magyar voltam egy élten át,
és én az is maradtam.

Vannak mindig kísértések,
hogy én előnyt találjak,
s a befogadó nemzetembe
örökre beolvadjak.

Nem makacsság amit érzek,
igaz, tiszta vonzalom,
mert örökké szent énnemem
a távoli magyarhon.

Testvérek! Kik távol éltek,
talán nem is sejtitek,
mint csábít az idegen föld,
s mit követel tetőled.

Kősziklaként kimagaslunk,
és jönnek a villámok,
minket csapnak legelőször,
amíg magyarok vagyunk.

Messze földön, idegenben
zajlik régen életem,
de azért a magyar hazám
igen kedves énnemem.

2012. június 17.
London, Ontario

ISKOLÁBÓL ISKOLÁBA

Tantermünknek padjaiban
Formálódttunk családdá.
Testvérekké váltunk itten,
Innen megyünk világgá.

Nekem is fáj a búcsúzás,
Harmatos a két szemem,
Filiszterként folytathatom
Most nyáron az életem.

De ősszel az egyetem vár,
Új tantárgyak, barátok,
Bizakodva, reményekkel,
Indulok majd hozzátok.

Hová száll az ifjúságom?
Kérdezem én magamat,
De tudom, sok tanulással
Javíthatom sorsomat.

Akkor is mennek az évek,
Ha nem fogok tanulni,
Elmegyek én évekre még
Az agyamat csiszolni.

Nem volt régen lehetőség
Őseimnek fejlődni,
Küzdelem volt az életük,
Mindig kellett dolgozni.

Hálát adok Teremtőmnek,
Tudásomért, mit kapok,
És ígérem, hogy míg lehet
Szorgalmasan tanulok.

2012. június 18.
London, Ontario

TISZA VIZÉT IS ITTAM

Fűzfafüzes, nyárfapagony,
kanyarog a vízpartján,
rigómadár nagyot rikkant,
hallgatja egy barnalány.

Piros kancsóval kezében,
lépeget az ösvényen,
közelében egy csalogány,
dalolgat a vízszélen.

Vizet hoz a nagy Tiszából,
azzal főznek estére,
régebben egy vizeshordót
vittek a víz szélére.

Megtöltötték egy kis ajtón,
amit mindig bezártak,
s odahaza, bent a házban,
kamarában tároltak.

Nagyapámék kis portáján
is volt víz a hordóban,
pléhbögrével merítettem,
de soha nem kívántam.

Réges-régen, legelőszőr,
a Tiszát én átúsztam,
az örvényes túlsó parton
bizony bajbajutottam.

Ittam én nagy korty vizet,
elég volt egy életre,
inkább járok a víz szélén,
pagonyba és füzesbe.

2012. június 18.
London, Ontario

AMIKOR ÉN ELMEGYEK

Egyszer eljön majd az idő,
Mikor innen menni kell.
Semmit se hoztam e földre,
Nem is viszek semmit el.

Nem akarok sírhalmot én,
Ne nőjenek virágok,
Ne maradjon jel e földön,
Ne is jöjjön zarándok.

Szeretem a szép virágot,
árnyat adó lombokat,
Csoda jó volt megpihenni,
Ha láttam a dombokat.

De a sírhant örök börtön,
Mit érek a virággal?
Odalenn egy örök tél van,
Sötétség van tavasszal.

Láthatatlan leszek én lent,
Nem érzek több illatot,
Nem virítanak kedvenceim,
A rózsák és akácok.

Nem kívánok én temetést,
Elviszem emlékemet,
De azért úgy néhanapján,
Olvassátok versemet.

Egy sírhalom lehetne csak,
Ha tennétek a földbe,
Temessetek inkább engem
Az emberi szívekbe.

2012. június 19.
London, Ontario

DOLGOZATJAVÍTÁS

Érettségim után voltam,
Hazamentem falumba,
Az ottani tantermekben
Tartott még az iskola.

Falum népe kint a mezőn
Júniusban dolgozott,
Míg az ifjabb nemzedéke
Évvégéről álmodott.

Egy ottani tőszomszédom,
Az apjával lakott ott,
Nagyvárosi tanárnő volt,
Magyarszakon tanított.

Összegyűlt sok dolgozata,
Sokat kellett javítani.
Azt kérdezte tőlem egy nap:
Tudnék-e én segíteni?

Csak hibákat kerestem én,
Osztályzatot nem adtam,
De a szerzett véleményem,
Mindenikről elmondtam.

Egy kislánynak dolgozatát
Igen soká vizsgáltam,
Újra kezdtem, átolvastam,
Mígnem hibát találtam.

Ő a legjobb tanítványom,
Válaszolta énnekem.
Nyolcadikos volt a leány,
Ő volt első szerelmem.

2012. június 19.
London, Ontario

IFJÚSÁGOM ELREPÜLT

Elszállt régen ifjúságom,
eltemette merész álmom,
egy gyönyörű leányról.
Modorában egyszerű volt,
ifjú szívem érte lángolt,
visszajár még távolból.

Amikor szemembe nézett,
egy perc alatt megigézett,
ragyogott a két szeme.
Reám nézett mosolyogva,
akkor csak az Isten tudta,
szerelem lesz belőle.

Azóta már más világ van,
sárga levél a lombokban,
ősz jöttéről tudósít.
Ugyanaz a nap az égen,
ma is ragyog, ahogy régen,
de másképpen világít.

Borultabb lett az égboltja,
szerelmünket megsiratja,
sötét felhő könnyezi.
Gondolatban visszajárok,
csábítanak még az álmok,
nem tudom őt feledni.

Nevét a szívembe véstem,
esztendőkön megőriztem,
átformálta lelkemet.
Kitártam most a keblemet,
mert az első szerelmemet,
felejteni nem lehet.

2012. június 19.
London, Ontario

MINDENBEN LÁTLAG

Látom arcod nyáron, télen,
esős napon, napsütésben,
elröppenő percekben.

Sötét mélyén friss kávénak,
vítükreben egy pohárnak,
naponta én meglátlak.

Ha megvágok egy kenyeret,
abban látom életemet,
ott is látlak tégedet.

Egy süteményt ha felveszek,
vagy bármi édeset eszek,
visszahozza emléked.

Édes szavad, mosolygásod,
teremtett egy szép világot,
amit mindenütt látok.

Múltam nézem ábrándozva,
ottan élsz mint lelkem álma,
s követ szemed világa.

Hétköznapok, ünnepnapok,
mindegyikben veled vagyok,
elkísérnek az álmok.

Nagyon régen én felnőttem,
de még követ egy szerelem:
szeretetem végtelen.

Látom arcod nyáron, télen,
esős napon, napsütésben,
elröppenő percekben.

2012. június 20.
London, Ontario

TERMÉSZETÜNK ÓRÁJA

Megkezdődött tegnap a nyár,
táncolnak a levelek,
sok fényt kaptunk a mai nap,
s kaptunk hozzá meleget.

Lombot mozgat a nyári szél,
kapaszkodik egy madár,
friss eledelt hoz csőrében,
sok apróság arra vár.

Természetünk nekem csoda,
titkokat rejt minden fa,
mikor megjön már a tavasz,
levelet hajt az ága.

Kiskertünkben virág nyílik,
nem kell naptár őneki,
azt is tudja, hogy a szirmát
mikor kell hullajtani.

Természetünk nagy óráját,
a Teremtőnk felhúzta,
ketyeg-ketyeg napról napra,
nem is áll meg tán soha.

Évmilliók messze szállnak,
minden marad ugyanaz,
megjönnek a forró nyarak,
ha elmúlik a tavasz.

Áldást hoz a forró nyarunk,
termést ad a világnak,
egy életre reményt fakaszt
fűnek, fának, virágnak.

2012. június 21.
London, Ontario

TÚRÉS ÉS SZENVEDÉS

Nem gondolok sosem arra,
Mennyi évem lehet még.
Ha majd eljön éltöm vége,
Értesít a magas ég.

Nem hív haza trombitaszó,
Nem hívnak az angyalok,
Nem kell akkor jelentkezni,
És felelni: Kész vagyok.

Halálomra sosem vágyom,
Vannak ugyan kereszték,
De életünk nemcsak öröm,
Eltűröm ha szenvedek.

Hány millió beteg ember
Szenved itt a földtekén,
Tán nagyobbak fájdalmai,
Mint amennyit érzek én.

Honnan jön ma ez a téma?
Kérdegetem magamat,
Itt egy könnyű magyarázat:
Fájlalom jobb lábamat.

Négy fájdalomcsillapítót
Vettem ma be idáig,
Fogózkodva tudok menni
Az ebédlő asztalig.

Asztalunkon számítógép,
Azon írom versemet;
Amíg írok fájdalomról,
Én sohase szenvedek.

2012. június 22.
London, Ontario

ÖRÖKÖS KÖLTÖZKÖDÉS

Igen sokszor költözködtem,
Szólított az iskolám.
Később ismét menni kellett,
Mert hívott az én munkám.

Gyermekkorom faluhelyét
Sok nagyváros követte,
Szülőházam nem számítva,
Várost laktam örökre.

New York City közelében
Laktak az én szüleim,
Nagyvárosi forgalomban
Teltek el szép éveim.

New York City közepében
Volt az egyik iskolám,
Nem szerettem ottan lakni,
Nem lett sose az hazám.

Egyetemek New Jerseyben
Öt évemet elvitték,
Majd Buffalo és Rochester
Iskolái követték.

Clevelandnek a közelében
Kilenc évig szolgáltam,
És öt évig Kolumbusznak
Nagy utcáit koptattam.

Igen sokszor költözködtem,
Ideje már pihenni,
Nem szeretném véglegesen
Sátorfámat felszedni.

2012. június 22..
London, Ontario

IFJÚ RÜGYFAKADÁS

Hová lett szép ifjúságom,
Merész álmok kora?
Elrepült volt álmaimmal,
Nem jön vissza soha.

Szerelemnek lángja égett
Éveken át bennem,
Elöttem járt tündéarcod,
Akárhová néztem.

Küldtél néha fényképeket,
Hogy mindig lássalak,
De esztendők elmúltával
Hiába vártalak.

A sorsunkat nem mi írtuk,
Közbeszólt az élet,
Hosszú évek tovamentek,
S a szívünk másé lett.

Szerelmünknek két virága
Örökre elhervadt,
Ám szép rózsánk illatárja
A lelkünkben maradt.

Bennem van még aromája
Egy rügyfakadásnak,
Bár hervadás lett a sorsa
Ifjú álmainknak.

Hová lett szép ifjúságom,
Merész álmok kora?
Elrepült volt álmaimmal,
Nem jön vissza soha.

2012. június 22..
London, Ontario

HA BALLAGÁST LÁTOK

Visszajönnek a szép álmok,
Mikor ballagókat látok.
Harmat gyűlik a szemembe,
És a múltam jut eszembe.

Egyszer régen reményekkel,
Még dacoltam az étellel,
Elbúcsúztam négy évenről,
Álmodoztam a jövőmről.

Megismertem négy év alatt,
A küzdelmes új utakat.
Versenyársak jöttek velem,
Küzdelem volt az életem.

Lemaradt sok volt barátom,
Az arcukat már nem látom,
A világban mind eltűntek,
Lehet, talán nem is élnek?

Én továbbra megyek, futok,
Öregesen elballagok.
Nekem három ballagás volt,
De a legszebb az első volt.

Sosem vegcél egy ballagás,
Az egyetlen kisállomás,
Onnan látjuk utunk célját,
És a létünk örök álmát...

A ballagók sorban jönnek,
És vidáman énekelnek.
Ballagjatok! Ballagjatok!
Eljött ma a ti napotok.

2012. június 25.
London, Ontario

RIGÓFÜTTYRE ÉBREDEK

Sötét van még városunkban,
Közeleg a hajnal.
Ébresztőt fúj egy vörösbegy
Rikácsoló hanggal.

Négy óra sincs, reggel korán,
Dalolgat a madár,
Nagy hangjától tele van már
Város és a határ.

Később, mikor ragyog a nap,
Lerepül a földre,
Majd, mint veréb ugrálgatva,
Járkálgat a fűbe.

Vadászgat zöld udvarunkon:
Fegyelmezett strázsa!
Zaj nélkül áll, mohón figyel,
Van-e lent giliszta?

Egyszer aztán, mint egy cica,
Ugrásra készen áll,
Mert meglátott egy gilisztát,
Hogy a fűben mászkál.

Megragadja az új zsákmányt,
Ha még a földben van,
Napról-napra így vadászgat,
S kutat udvarunkban.

Nem hallatja hangos szavát,
Amikor vadászik,
De reggel úgy három körül,
Vekkerórát játszik.

2012. június 25.
London, Ontario

ÖREGKORHOZ KÖZEL

Ezüstsínű már a hajam,
az a kevés, ami még van,
de a szívem tiszta arany.

Lelassulok, ha járkálok,
kevesebbet szaladgálok,
türelemmel néha várok.

Feladtam a labdarúgást,
mezőkön a futkározást,
a nappali ábrándozást.

Vigyázok az étkezéssel,
nem rohanok az evéssel,
beérem ma kevesebb.

Éltem útját amíg járom,
kezem fogja én párom,
az öregkort vele várom.

Kisvilágom csendesedik,
s öregkorom közeledik,
már a lábam nehezedik.

Lépcsőinkön kettő helyett,
mostanában egyet lépek,
és ugyanúgy célhoz érek.

Száz év felé öreg leszek,
de addigra már nem élek,
világomnak búcsút intek.

Ezüstsínű már a hajam,
az a kevés, ami még van,
de a szívem tiszta arany.

2012. június 26.
London, Ontario

KÖZEL TIZENHATHOZ

Csak tizenhatéves voltál,
Mikor megszerettelek,
Beszédemből érezhetted:
Elrabortad szívemet.

Húsz év alatt voltam én is,
Közeledben túl szerény,
És titkoltam szerelmemet,
Kevés volt még remény.

De életünk sok rejtelmét
Nem láthattam előre,
Fellángolt a szerelmed is,
Télen kapott erőre.

Ragyogtak a jégvirágok,
A lágerünk ablakán.
Onnan írtam levelemet,
Az esztendő alkonyán.

Üdvözet volt a levélben,
Egy idegen országból,
Megérezted szerelmemet,
Azokból a szavakból.

Iskola várt mindkettőnkre,
Nem lehetett tervezni,
Iskolánkat, a tanulmányt,
Be kellett még fejezni.

Várákozva szállt életünk,
Sose lettünk egymásé,
Szeretetem nem múlt el,
Tiéd maradt örökké.

2012. június 26.
London, Ontario

KISKOROM, NAGY KOROM

Kiskoromról hogyha írok,
bemászom a kéménybe,
és odabenn sok kiskorom,
tapad az én képemre.

Most látható a kiskorom,
anélkül, hogy leírnám,
nem írok így a koromról,
elteszem a ceruzám...

Na azért a gyermekkorról,
egy keveset mondanék,
szertefoszlott réges-régen
mint a szappanbuborék.

Küzdelem volt a szüleim
értünk vívott élete,
nem engedték őket élni,
ez lett apám végzete.

Odaveszett munkájuknak
verejtékes gyümölcse,
semmi nélkül indultak el
egy külföldi életbe.

E versemnek a kezdetén
játszom én a szavakkal,
de életünk nem egy játék,
birkózom a korommal.

Tovaszállt az ifjúságom,
lefékezni nem tudom,
a kiskorom után megjött
a növekvő nagy korom.

2012. június 28.
London, Ontario

REMÉNNYEL MEGYEEK

Éltem útján nem pihenek,
Kutatok és keresgetek.
Tudom hova kéne menni:
Valahova megpihenni.

Egyenlőtlen, sziklás az út,
Töviséből nekem kijut,
Mégse állok, nem pihenek,
Elkísérnek a remények.

Hogyha elfog a fájdalom,
A tövises szűk utamon,
Nincsen időm megállásra,
Pihenésre, lankadásra.

Ha utamban rózsát látok,
Illatára csak megállok,
Megcsodálom szép virágát,
És beszívom aromáját.

Mindig megyek és sietek,
Utaimon nem pihenek,
De remete mégse vagyok,
A világgal együtt járok.

És ha jönnek sötét napok,
Azokon is áthaladok,
Dolgozom az emberekkel,
Türelemmel, szeretettel.

Szövetségben Istenemmel,
Telve örök reményekkel,
Én örökké, mindig megyek,
S elkísérnek a remények.

2012. június 29.
London, Ontario

NYARUNK TÜNDÖKLÉSE

Csoda szépek a zöld lombok,
Virágoznak a vad bokrok,
Ahol nemrég kopárság volt,
Nem létezik ott barna folt.

Nincsen haraszt lábam alatt,
Pázsitunkon mókus szalad,
Mogyorót visz kis szájában,
Hogy elássa udvarunkban.

Korán van még gyűjtögetni,
Hosszú télre tárolgatni,
Mókus-ösztön úgy biztatja:
Készüljön a szűk napokra.

Szegény ember is gyűjtöget:
Apróságot, nem ételmet,
S mindhiába sok munkája,
A lomjait másra hagyja.

Élelmet nyújt a mi nyarunk,
Évről-évre áldást kapunk,
Nem ássuk el sok termését,
De élvezzük tündöklését.

Megállok nagy ablakunknál,
Nézegetem: csodás e nyár,
S ahogy nézem udvarunkat,
Megdicsérem a nyarunkat.

Élet lángja ég nyarunkban,
Istenadta jó nyarunk van,
Minden virít és minden él,
Dicséretet dalol a szél.

2012. június 30.
London, Ontario

NYÁRI HÓNAP: JÚLIUS

Napról-napra melegebb van,
Forrón süt a napsugár,
Rég zöldek a kertek, mezők,
Elmondhatjuk: itt a nyár.

Kék egekben bárányfelhők,
Ragyogó nap mögöttük,
Homlokunkon izzadság van,
Órákon át töröljük.

Télen vágyunk melegebbre,
Átkozzuk a hideget,
És mikor már forróság jön,
Utáljuk a meleget.

Gondolatban visszamegyek
Arra a szép időkre,
Mikor kis gyerekkoromban
Vártam nyári melegre.

Klottgatyában futkároztam,
Forróság volt odakint,
Tudom, sose panaszkodtam,
Nem éreztem akkor kint.

De most, mikor a melegség
Rekordokat döntöget,
Visszavágyom decemberbe,
S kívánom a hideget.

Nem szeretem, amit kapunk,
Áldom múltam emlékét,
S ha majd ismét eljön a tél,
Július lesz csodaszép.

2012. július 2.
London, Ontario

SEMMI NÉLKÜL KEZDTÜK

Menekültünk kishazánkból,
Ottan maradt mindenünk,
Rajtunk volt a legjobb ruha,
Mikor kezdtük életünk.

Egy jobb öltöny hiányában,
A bátyámét használtam,
Csomag nélkül, táska nélkül,
Idegenbe indultam.

Semmi nélkül érkezünk mi
Az ígéretföldjére,
Rövidesen munkát kaptunk,
Velünk volt a szerencse.

Eszteink jöttek, mentek,
Egyre gyűltek a lomok,
S valamikor, egyszer megint
Hosszabb útra indulok.

Nem viszek én semmit oda,
Lelki világ vár reám,
Nem tudom én elképzelni,
Milyen lesz az új hazám.

Majd abban az új világban
Új lélekben élhetek?
S láthatatlan öltöny nélkül
Köszöntöm a lelkeket?

Nem tudhatom mik léteznek
Földöntúli létemben.
Nem jár onnan senki vissza,
S nem értesít senki sem.

2012. július 3.
London, Ontario

ÉLETBEN VAGY MÉG

Hogy lehet azt elfeledni,
Kit igazán szerettünk?
Elszállhatnak évtizedek,
Mi akkor se feledünk.

Emlékezünk mi a szépre,
Bevésődik szívünkbe,
Mint a kőbe vésett betűk,
Megmaradnak örökre.

Évszázadok elmúlhatnak,
A márványkő ép marad,
Körülötte túl sok minden
Idővel már elporlad.

Márványkőről a te neved,
Bevésődött lelkembe,
Őrizgetem nagyon régen,
Visszajár az eszembe.

Hideg, rideg a márványkő,
Mi hirdeti nevedet,
De nem adja sosem vissza
Az igazi létedet.

Életben vagy a lelkemben:
Nem a neved, te vagy ott.
Tovább élsz az életemben,
Addig, amíg meghalok.

Nem tudom azt elfeledni
Kit igazán szerettem.
Tovább már sok évtized,
És még élsz a lelkemben.

2012. július 4.
London, Ontario

SZOKATLAN FORRÓSÁG

Hőmérséklet harminc felett
Kellemetlen számunkra,
De ettől még melegebb van
Néhány déli államba'.

Vihar jött és nincsen áram
Kétmillió embernek,
Negyvenfokos forróságban
Borzasztóan szenvednek.

Minden ablak nyitva, tárva,
S nem segít a hőségben,
Csorog róluk az izzadság,
Hiányzik a kényelem.

Nem ismerem én a poklot:
Állítólag meleg van.
Nem szeretnék ottan lakni,
Szenvednék a pokolban.

Amit kaptunk, az is meleg,
Hűvösebbet szeretnék,
De ha muszáj, elfogadom,
Vajon mi mást tehetnék?

Az én sorsom ha olyant ad,
Amitől én szenvedek,
Tudom, el kell azt fogadni,
Egyebet nem tehetek.

Verejtékkel köszöntöm hát
A mostani meleget,
S közben küldöm a pokolba,
Kínozott már eleget.

2012. július 5.
London, Ontario

MEGINDULT AZ ÉLET

Zöld levéllel beszínezte
Július a kertünket,
Virágokkal egy csokorban
Tarkítják víg éltünket.

Nem dalol itt elmúlásról
Sem a virág, sem a fa,
Nyarat hirdet és buzdítást,
Nappal és az éjszaka.

Madárdalok himnuszára,
Felújul a természet,
Ameddig a szemem ellát,
Megindult már az élet.

Ki gondolhat hervadásra,
Júliusnak kezdetén?
Gondolom a pesszimista.
S optimista vagyok én.

Én mindig a jót keresem,
Nem keresek sírhantot.
Ahogy járom létem útját,
Az életnél maradok.

Ha netalán könnyet ejtek,
Örömömben teszem azt,
Mert kikelet él lelkemben,
Benne őrzöm a tavaszt.

Ameddig a nyarunk tüze
Készíti a szüretet,
Köszönöm a Teremtőnek
A megújult életet.

2012. július 5.
London, Ontario

NEM MOSSA EL AZ IDŐ

Nem mosódik emlékimből
arcod vidám mosolya,
s nem mosódik sohasem el
szemed fénylő sugara.

Nagyon gyorsan fut az idő,
fátyolt borít arcodra,
mégis látlak, most is látlak,
ahogy pihensz alatta.

Az esztendők tovamennek,
megváltozott a világ,
de egy régi emlékkönyvben
tündöklük még a virág,

Te vagy abban a szép virág,
mi nem hervad sohasem,
mindörökké tündökölsz ott,
te vagy legszebb emlékem.

Múló évek nem mosnak ki
életemnek medréből,
s az emléked, mint az erdő,
évről évre kizöldül.

Megmaradtál mindörökre
lelkemnek a tükrében,
és díszelegsz nagybetűkkel
az életem könyvében.

Nem mosódik emlékimből
arcod vidám mosolya,
s nem mosódik sohasem el
szemed fénylő sugara.

2012. július 5.
London, Ontario

LEGDRÁGÁBB KINCS

Sosem látott magyaroktól
leveleket kapok,
azt hiszik, tán Kanadában
igen gazdag vagyok.

Betegségre, vagy tandíjra
segítséget kérnek,
azt gondolják Kanadában
fája van a pénznek.

Nem fán nő a dollár itten,
dolgozni kell érte,
vannak azért gazdagok is,
kiknek van sok pénze.

Dolgoztam egy életem át,
másokért dolgoztam,
s magamnak a keresetből
túl keveset hagytam.

Elérkeztem olyan korhoz,
nyugdíjba kén menni,
de abból a kis nyugdíjból
nem tudnánk megélni.

Nincs panaszom életemre,
élek és dolgozok,
nem gyűjtöm a dollárokat,
mégis boldog vagyok.

A pénzgyűjtés annak való,
kinek más célja nincs,
nekem a keresztyén hitem
ma a legdrágább kincs.

2012. július 6.
London, Ontario

LEGPÁRÁSABB NAPUNK

Tegnap volt az esztendőnek
Legpárásabb napja.
Nyugatról jött a melegség,
Chicagót kínozza.

Negyvenfokos forróság volt
Azon a környéken,
Meg is látszott a szenvedés
Az ott lakó népen.

Nap-nap után gyilkosságok
Kövétek ott egymást,
A borzasztó nagy melegben
Gyilkolgatták egymást.

Kanadában nem gyilkoltak,
De itt izzadt lettem,
Nedves ingem háromszor is
Szárakra cseréltem.

Nem kívántam forró kávét,
Mít gyakran fogyasztok,
Örültem, hogy a melegben
Még életben vagyok.

Sajnos a nagy tekintélyem,
A derékszíjammál,
Engem kissé melegen tart,
S izzadtsággal szolgál.

Tudom, ott lent Afrikában
Sokkal melegebb van,
Meg is állok ezért mostan
Rímes panaszómban.

2012. július 7.
London, Ontario

FÉSZEK ÉS HÁZÉPÍTŐK

Csatornánk egy szegleténél
Verébfészek díszeleg.
Egy verébpár háztetőnkről
Éles hangon csicsereg.

Dicsekszenek munkájukkal,
Pléhhez rakták fészüket,
Pléhcsatorna fészük felett
Mégvédi a kicsiket.

Zápor tombol fejük felett,
Csobog a víz fülükbe,
De nem folyik víz oda be,
A mesteri fészükbe.

Nem jártak ők egyetemre,
Épületet tervezni,
Mégis tudják valahonnan
A fészüket alkotni.

A múlt század kezdeténél
Magyarok is alkottak,
Távol nyugat Kanadában
Nagy erdőket irtottak.

Baltát kaptak a munkához,
Azzal házat faragtak,
Bár építész mesterséget
Ők sohase tanultak

Ember, madár megtanulja
Építeni a fészket,
Felhasználja mind a kettő
Istenadta ösztönét.

2012. július 7.
London, Ontario

GYENGÜLT A SZEMEM

Büszke voltam a szememre,
nem azért mert szépek,
hanem azért, mert jól láttam
az apró betűket.

Régen egy szem vizsgálaton,
papírlapot kaptam,
minden betű, mi rajta volt,
könnyen elolvastam.

Megjegyezte a doktornóm,
nem látott hasonlót:
sok páciens nem látta már
az utolsó pár szót.

Kocsihajtáshoz kell nékem
csupán a szemüveg,
s ha túl messze van valami,
azt nem látom jól meg.

Az utóbbi két évben már
megváltozott szemem,
s a parányi, kicsiny betűk
nehezebbek nekem.

Felvettem ma egy Bibliát,
apróbetűs könyvet,
nem láttam csak nagyítóval
az apróbetűket.

Temetem ma büszkeségem,
mi szememben rejlett,
messze szállt az ifjúságom:
a szemem gyengébb lett.

2012. július 8.
London, Ontario

HARC A HATALOMÉRT

Kulturált nemzet vagyunk,
Kardokkal mi meggyilkolunk,
Szóval öljük egymást.

Parlamentben az ellenség,
Hazug, zsvány, csürhe népség,
Dicséri rút pártját.

Nem segítik kishazánkat,
Csupán saját hatalmukat
Akarják növelni.

Nem harcolnak a népünkért,
Csak szűkkörű párt érdekért,
Tudnak ők hazudni.

Egy idegen gonosz eszme,
Mi hazánkat tönkretette,
Vezeti most őket.

Bár a parlamentben ülnek,
Akasztófát érdemelnek,
És nem dicsőséget.

Kishazánkban igen fogyunk,
Egyre kevesebben vagyunk,
És közben gyilkolunk.

Szavakkal is lehet ölni,
Egy országot tönkretenni,
Ha barbárok vagyunk.

Kulturált nemzet vagyunk,
Kardokkal mi nem gyilkolunk,
Szóval öljük egymást.

2012. július 9.
London, Ontario

FENTSZÁLLÓ FELHŐK

Fehérfelhők, aranyfelhők,
jó magasan szállnak,
így tervezte a Teremtőnk,
ne földön járjanak.

Képzeljük el mi történne,
ha felhők közt járnánk,
és a ködös szürkeségben
az utat nem látnánk.

Tisztességes távolságban
repülnek felettünk,
sok-sok méter távolság is
létezik közöttünk.

Hogyha minden esőfelhő
lent a földön lenne,
vízben állna a mi házunk,
nem élhetnénk benne.

Magas hegyek sziklabérce
felhők fölé nyúlik,
s a fent úszó felhők között
néha nem is látszik.

Nem élek én felhőinkben,
lent van az én helyem,
így rendezte el földünket
a Teremtő Isten.

Fent a helye felhőinknek,
és nem itt a földön,
aranyfelhők szép emlékét
így jobban megőrzöm.

2012. július 9.
London, Ontario

CSILLAGOK ALATT

Odafenn a magas égben
Ragyognak a csillagok.
Amikor az eget nézem,
Láthatom a világot.

Ha nálatok szép idő van,
Te ugyanazt láthatod,
Bár én tőled a földtekén
Jóval távolabb vagyok.

Időbeli különbség van,
Közöttem és köztetek,
Mégis azt az eget látják
Nálunk is az emberek.

Korában kél arra a hold,
És korábban lepihen,
De azért az életünkben
Nincs eltérés sohasem.

Én is nézem a csillagot,
Úgy ahogy ti nézitek,
És ilyenkor visszatérnek
A régi szép emlékek.

Éjjeliőr voltam egyszer,
Ragyogtak a csillagok,
S a hatalmas gazdaságra
Ezért visszagondolok.

Láttam ott a nagyvilágot,
Mi ragyogott felettem;
Része lettem évek után,
Mikor onnan eljöttem.

2012. július 9.
London, Ontario

KEDVENC MADARAK

Kondorkeselyük és sasok,
Óriási madarak,
Karmaikban szálldogálnak
Magasba a vadnyulak.

A nagyságuk harcieszköz,
Kisállat az áldozat,
Akármilyen sebes egy nyúl,
A harctéren lemarad.

A struccmadár méretében
Túlszárnyalja a kettőt,
Apró szárnya mit ér neki?
Csapkodja a levegőt.

Vadpulyka se kicsi madár,
Repülget a vadonban,
Gargarizál hogyha mérges,
Elég furcsa hangja van.

Nézem a nagy madarakat,
Nem énekel egyik sem,
Éppen ezért a nagy madár
Sose volt a kedvencem.

Ha látok egy szép kanárit,
És egy dalos madarat,
Szívem, lelkem belélegzi
A gyönyörű hangokat.

Megtelik az elmém dallal,
És trillázó hangokkal,
Nem is tudom elmondani
Közönséges szavakkal.

2012. július 10.
London, Ontario

ÓZD VÁROS EMLÉKEI

Tisza mentén egy faluból
Gyárvárosba kerültem.
Szokatlan volt a gyár zaja,
De azért én túléltem.

Kezdetben a gőzkalapács
Földrengető robaja,
Belemarkolt az agyamba,
Amíg végre megszokta.

Hengerművek morajlása
A kohókhoz jól illett,
S a nagy kohók csapolása,
Színezte a háttér.

Kormos, sötét éjszakában,
Vörös lett az égboltja,
Vagy tízezer proletárnak
Itten volt a munkája.

Tanulóként voltam ottan,
Onnan ered a szakmám,
Érettségi, s négy év után,
Bezárták volt iskolám.

Jó technikus lett belőlem,
Minden gépet ismertem,
S ötvenhatnak elmúltával,
Én külföldre kerültem...

Az életünk nagyon furcsa:
Mit adott a sors keze?
Lelkipásztor lett belőlem,
Nem kerültem gépekre.

2012. július 11.
London, Ontario

MOZGALMAS ÉLETEM

Nem nevezem szerencsének,
Hogy idáig jutottam.
Nem dobott fel engem a sors,
Dolgoztam és tanultam.

Volt egy idő, mikor gyárban,
Technikusként dolgoztam,
S alkonyatkor, munkám után,
Egyetemen tanultam.

Volt egy félév, két egyetem
Tantermeit koptattam,
Majd mind a két egyetemről
Új képesítést kaptam.

Bár tanultam szaktárgyakat,
Oklevelet kívántak,
Hogy négy év egyetem után
Elmehessek tanárnak.

Egyszer megjött az oklevél,
De közben én tanultam.
Teológus munkám nyomán,
Más irányba indultam.

Csak egy évig tanárokodtam,
Néhány órát hetente,
De egyházam fontosabb volt,
Napjaim lekötötte.

Mozgalmas volt az életem,
Nem volt időm pihenni,
Mégis hittel, reménységgel,
Fogok mindig dolgozni.

2012. július 11.
London, Ontario

KIS, APRÓ SZERELMEK

Túl gyúlékony lehettem én
kisdiák koromban,
ha megláttam egy kisleányt,
rögtön lánggra gyúltam.

Szerelmemnek szalmalángja
égette a lelkem,
mégsem mertem megvallani,
és szólni se mertem.

Gimnazista voltam csupán,
verseket faragtam,
s gyermekkori ábrándomat,
egy fiókba raktam.

Visszanézek egy mosollyal,
s emléket idézek,
nevetséges nagy szerelmek,
ma már semmiségek.

Nagy dolognak tekintettem
abban az időben,
ébren voltam éjszakánként,
nappal alig ettem.

Rám férne ma egy szerelem:
kevesebbet ennék,
s egészségem is jobb lenne,
tíz-húsz kilót fogynék.

Nem lángolok napjainkban,
túl jó az étvágyam,
nem égnek a szalmalángok
már csak álmaimban.

2012. július 11.
London, Ontario

POZITÍV MEGLÁTÁS

Túl pozitív meglátással
Szemlélem az életet,
Úgyse jó az örök panasz,
Nem vigasztal engemet.

Például, ha fáj a lábam,
Én akkor is mosolygok,
Akkor is ha sántikálva,
Fájdalmak közt járkálok.

És akinek nincsen lába?
Nem is tud ő járkálni,
Kerekesszék köti őt le,
Sohasem tud felállni.

Az én nejem néha-néha
Fejfájással kínlódik,
A migrénje kínos lehet:
Fájdalmain meglátszik.

Biztatgatom: örülj neki,
Hogyha fáj a te fejed,
Megtudod így létezését,
Soha el nem felejtet.

De a párom nem szereti
Meglátásom lényegét,
Inkább szedi orvosságát,
Úgy gyógyítja a fejét.

Nekem sose fáj a fejem,
Tudom, azért létezik,
Bármennyire üres is az,
Pozitívan lelkesít.

2012. július 12.
London, Ontario

FORRÓ SZELLŐ DALA

Forró szellő borzolgatja
udvarunkon a fákat,
egy levél se hullik ma le,
megragadják az ágat.

Messze távol a hervadás,
júliusnak elején,
de a szél ma őszi dalol,
árnyas erdő közepén.

Megrázza a kis bokrokat,
siessetek megnőni,
itt lesz az ősz nemsokára,
és el fogtok hervadni.

Apró bokor, apró cserje,
mint a gyerek, fiatal,
nem ismeri a hervadást,
ölelkezik a nyárral.

Én is csendben átölelem
ezt a meleg hónapot,
s alázattal meghallgatok
egy új őszi dallamot.

Zengedeznek a pacsirták,
nyílik még a szarkaláb,
de a szellő fákat borzol,
s dúdolja az ősz dalát.

Forró szellő, nyári szellő,
ne dalold az ősz dalát,
inkább hozd el örökre
életünknek tavaszát.

2012. július 12.
London, Ontario

EGY FEHÉR LILIAM

Egy szép fehér lilium,
Nyílik ma az udvaron,
A jelképét rég tudom,
Tiveletek megosztom.

Feltámadás ünnepén,
Ajándékba kaptam én.
Feltámadást jelképez,
Nekem üreskereszt ez.

Tisztafehér, mint a hó,
Egy húsvétot varázsló.
Feltámadás, s szeretet,
Hoz nekem új ünnepet.

Feltámadás örök kincs,
Szomorúság vele nincs.
Nagypéntekem lezárult,
Egy barlangszír kitarult.

Ezt hirdetem örömmel,
Szavakkal és tettekkel.
Húsvétból van a hitem,
S földöntúli reményem.

Húsvétból él vallásom,
Fő alapja karácsony.
Pünkösdi rá egy korona,
Erről szól a Biblia...

Egy szép fehér lilium
Nyílik ma az udvaron.
Feltámadás ünnepén,
Ajándékba kaptam én.

2012. július 12.
London, Ontario

KORLÁTLAN SZERELEM

Nem büntetés a szerelem,
csupán egy ajándék,
aki többször átment rajta,
annak csodás emlék.

Apró, kicsi szalmalángok
égnek az útszélen,
mikor tudom, hogy valaki
igen kedves nékem.

Nincsen arra magyarázat,
mi érzelmünk titka,
aki még nem tapasztalta,
talán nem is tudja.

Az is, aki szerelmes volt,
nem érti az okát,
mért szerette meg a fiút,
vagy a kisleánykát.

Kialakul egy vonzalom,
nem is tudjuk miért,
és ilyenkor élünk-halunk
egy valaki másért.

Néha látok rossz külsejű,
borzas egyéneket,
kéz a kézben sétálgatnak,
ők is szerelmesek.

Nem korlátolt a vonzalom
csinos személyekre,
kiterjedhet a szerelmünk,
minden teremtményre.

2012. július 13.
London, Ontario

PANASZOM A MELEGRE

Szénamező az udvarunk,
Sárgásbarna a színe,
Ropog a fű lábunk alatt,
Jó nagy eső kellene.

Jött a hőség és szárazság,
A zöld pázsit kifakult,
S júliusnak közepén már,
A hervadás beindult.

Ember éltünk is hasonló,
Középkorban virulunk,
De ha nincsen jó egészség,
Mi is hamar hervadunk.

Harminc fokos forróságot
Tapasztalunk naponta,
Azt gondoltam valamikor,
Hogy hűvösebb Kanada.

Forrósághoz csatlakozott
Még a párás levegő,
Nekem furcsa az aszályos
Kanadai rossz idő.

Mit tehetek? Elfogadom,
Másat úgyse tehetek,
De ha tovább folytatódik,
Alaszkába felmegyek.

Beállok majd eszkimónak,
Jégkunyhó lesz lakásom,
S nagy melegre, forróságra,
Nem lesz soha panasgom.

2012. július 16.
London, Ontario

TRIANONI KÖNNYEK

Bús magyarok könnyeitől
Megáradt a Tisza.
Eltolták a magyar határt,
Népünk azt siratja.

Magyar lelkű embersereg
Kárpátalján zokog:
Elvették sok iskolánkat,
Fognak a templomok.

Bús könnyeket hoz a Tisza
Eljut a Dunába,
S a nagy Duna hullámain
Széles e világba.

Nagyon sós a tenger vize,
Könnyekkel van tele,
És azok a volt hazánkból
Folynak a tengerbe.

Iskolákat, templomokat,
Sirat magyar népünk,
Gyász borítja a hazánkat,
Sötétségben élünk.

Nem volt soha Kárpátalja
Ukrajnának része,
Csak Trianon hóhér népe
Adta más kezére.

Darabokra tépték hazánk,
Szakadás lett sorsa;
Bús magyarok könnyeitől
Árad most a Tisza.

2012. július 17.
London, Ontario

TENGEREMHEZ ÉRTEM

Ha elmegyek egyszer innen,
Véget ér itt nekem minden.
Bár lelkem él mindörökké,
De a testem nem lesz többé.

Véget érnek vágyak, álmok,
Talán lesznek új országok,
Miket soha meg nem értek,
Addig, míg e földön élek.

Nem tudom én elképzelni,
Vajon mi fog következni,
Amikor már én nem leszek,
Ha én egyszer lélek leszek.

Én a múltam úgy ismerem:
Egy kis patak volt életem,
Csörgedezett dús réteken,
Ahol jártam, megismertem.

Két part között telt életem,
A napsugár fürdött bennem,
S ha fölöttem felhők úsztak,
A villámok belém csaptak.

Mikor én kék eget láttam,
Lelassulni megpróbáltam,
De a folyó hogyha megáll,
Megposhad, és jön a halál.

Réteken és mezőn mentem,
De már a tengerhez értem,
Kis folyónak az lesz sorsa:
Bevonja egy tenger habja.

2012. július 17.
London, Ontario

SZERELMES ÁLMAID

Ne hidd, évek elmúltával
A szerelem megszakad.
Hogyha te igazán szeretsz,
A szerelmed megmarad.

Egy fenséges benső érzés
Kísérget egy életen,
De csak akkor, ha valódi
Az az első szerelem.

Lepecsétel egy szerelmet
A csók és az ölelés,
De néha a mély szerelem,
Csóknélküli szenvedés.

Mikor a sors szétválasztja
A szerető szíveket,
Megtörténik, hogy az egyik
Bánatában megreped.

Tanultam, hogy a távolság
Sok szerelmet betakart,
De az igaz, mély szerelem
Két szerelmest összetart.

Ha nem teljesült a vágyad,
Fogadd el a sorsodat,
De ne felejtsd soha sem el
A te első álmodat.

Ne hidd, évek elmúltával
A szerelem megszakad.
Hogyha te igazán szeretsz,
A szerelmed megmarad.

2012. július 17.
London, Ontario

A PAPOMTÓL TUDOM

Harmincöt fok forróságban
megátkoztam a nyarat,
én nem győztem törölgetni
a megizzadt arcomat.

A pokol az még melegebb,
azt hallom a papomtól,
azt ajtónál sorban állnak,
ott is van egy protokoll.

Aki köztük legfőbb bűnös,
azt engedik előre,
majd egy nehéz vaskalapot
szegeznek a fejére.

Találgatom, hogy a papom
honnan tudja ezeket;
tudom, hogy ő világiártas,
pokolban is lehetett.

Az én papom okos ember,
ismeri a Bibliát,
mi gyerekek, iskolánkban
irigyeltük tudását.

Mindenre volt egy válasza,
ő sohase habozott,
akkor se ha templom előtt
egy liter bort megivott.

Sokszor beszélt a pokolról,
azt hiszem jól ismerte,
hiszen az ő kedves párját
réges-régen elvette.

2012. július 18.
London, Ontario

FALUSI VÁLYOGVETŐK

Falunkban a parasztházak
Vályogból készültek.
Szőke Tisza holt ágához
Hordták a töreket.

Lovasszekereken hoztak
Töreket és szalmát,
Ami a vályoghoz kellett,
Mindazt ott találták.

Deszkából volt a formázó,
Cigányok dolgoztak,
Jó időben, szorgalmasan,
Vályogot alkottak.

Napra téve, sorban feküdt
Száradni a vályog,
Éjszakánként kint aludtak
A szorgos cigányok.

Hétről-hétre dolgoztak ők
Lent a Tisza partján,
S az elkészült vályogokkal
Valakinek házán.

Ahogy teltek az esztendőök
A vályog nem kellett,
Kellettek már a falunkban
A téglák és kövek.

Nem épülnek vályogházak
Többé a falunkban,
S a cigányok volt munkája
Emlék nekünk mostan.

2012. július 19.
London, Ontario

TEKNŐFARAGÓ BINGI

Egy faragó mesterember
Volt a Bingi bácsi.
Ez volt tán a rendes neve,
Ezt szokta használni.

Szép teknőket faragott ő,
Kicsiket és nagyot,
Kis szerszáma csapásinál
Furcsa hangot adott.

Mint pumpából a levegő,
Kijőve sistereg,
Úgy lélegzett Bingi bácsi,
De nem volt ő beteg.

Egyszer apám sózóteknőt
Rendelt a cigánytól,
Kis ladikhoz hasonló volt,
Egy vastag nyárfából.

Oláhéknak nagy udvarán
Ha nagy eső esett,
Az alacsony udvarrészen
Egy tó keletkezett.

Bingi bácsi nagyteknőjét
Ottan felavattuk,
Kántor Józsi barátommal
Vízre bocsátottuk.

Disznóólból két lapockát
Lapátnak használtunk,
S Bingi bácsi teknőjében
Vígán csónakáztunk.

2012. július 20.
London, Ontario

SZENVEDŐ VIRÁGAINK

Rám ragyogott a forró nap
Júliusnak közepén.
Mit ér ma a forró napfény?
Csöndes esőt várok én.

A lelkemben nincs borulat,
Nem sírhatok könnyeket,
Pedig, pedig nagyon kéne
Öntözni a kertemet.

Sok virágunk mosolygása
Hetek óta álom már,
Kegyetlenül sorvasztgatja
Szirmukat a forró nyár.

Nekünk földi embereknek,
Kell eledel, békesség;
Éppen úgy a virágoknak
Kell jó idő, s eleség.

A szárazság nekünk se jó,
Betegségbe eshetünk,
Szükségünk van áldásokra,
Azzal javul életünk.

Virágoknak kell a napfény,
De eső is szükséges,
És minekünk, embereknek,
A hiányuk veszélyes.

Szükségünk van jó időre,
Napfényre és esőre;
Adjon Isten áldást reánk,
És a száraz mezőkre.

2012. július 20.
London, Ontario

OPTIMISTA MEGLÁTÁS

Az öregkor szótáramban:
százéves,
hogy valaha elérem azt,
kétséges.

Jobb így nekem fiatalon
dolgozni,
mint egy kissé öregesen
küszködni.

Mikor látok öregembert,
megjegyzem:
nem idősebb ez az ember
éntőlem.

Az öregkort beképzelve,
szened ő,
azt gondolja közel van a
temető.

Testileg én korosodtam,
bevallom,
de az elmém még fiatal,
állítom.

Optimista meglátás kell
munkámhoz,
ily nagy hittel igazodom
koromhoz.

Támaszom az erős hitem,
nem a bot,
nagy hitemmel fiatalnak
maradok.

2012. július 21.
London, Ontario

DALOSMADÁR ÉNEKE

Vidámabban szól a dalom,
ha egy madár vígénekét
hallgatom.
Keresem a lombok között,
de a lomb, az olyan sűrű,
nem látom.

De szégyellős ez a madár,
nem láthatja a lombokban
senki se.
Ejnye, pedig színházba is
megfelelne e madárnak
éneke.

Dalosmadár, gyere bátran,
árnyat adó lombok között
ne bújj meg!
Oly jó lenne megköszönni
a trillázó, vidámhangú
éneked.

Keresgettem jobbra, balra,
s találgattam a madaram,
hol lehet;
Majd a hosszas kutatásban
csalódottam kémlelgettem
az eget.

Záporosót, vihart kaptunk,
csendbe lett egy kinti fán a
kismadár.
Dörgött az ég, jött az eső,
vége lett a koncertemnek,
vége már.

2012. július 21.
London, Ontario

HAZAJÁROK NAPONTA

Nem vonulok az erdőbe
ha írni akarok,
ebédlőnknek asztalánál
is jönnek verssorok.

Szép a csörgedező patak
erdő közepében,
de az élet nem ott zajlik,
vadon sűrűjében.

Talán van sok romantika
természetünk ölén,
de azért én mégse lettem
egy kint élő legény.

Nem járom be a mezőket,
sem a dús erdőket,
jól vagyok én a házban is,
bent zajlik az élet.

Meglátom a nagy világot
elektromos úton,
internetünk varázslatán
így lehetek otthon.

Hazamegyek naponta én,
repülőjegy se kell,
találkozom, beszélek én
egy-két ismerőssel.

Telefonon sokszor hívok
sok régi barátot,
bár itt vagyok a lakásban
mégis otthon járok.

2012. július 23.
London, Ontario

PIROS GUMICSIZMÁM

A karádi szegénységben,
ha eljött a kikelet,
lekerült sok gumicsizma,
eltemettük a telet.

Cipő nélkül járkálgattak
az utcán az emberek,
és mezítláb szaladgáltak
mindenütt a gyerekek.

Az iskolák tantermében
mezítlásbas sereg élt,
átformálta sok szokásunk
a falusi szegénység.

Egy iskolás osztályképen
mezítlásbas sereg ül,
de énrajtam gumicsizma
ékeskedik egyedül.

Kedves apám Tiszántúlról
kapta azt a kiscsizmát,
élénkpiros volt mindkettő,
kinőtték az unokák.

Én annyira megszerettem,
nem akartam levetni,
azt mondták a jó szüleim:
úgy akartam aludni.

Vonakodva, de lehúztam,
ha feküdtem ágyamban,
de azért egy osztályképen
ott ülök a csizmámban.

2012. július 23.
London, Ontario

EGY ELVESZETT VERS

Lefeküdtem, de nem alszom,
túl aktív még az elmém.
Rímeik jönnek egymásután,
születik egy költemény.

Fel kellene nekem kelnem,
leírni a sorokat,
igen szép volt ez az új vers,
briliáns a gondolat.

Az agyamban szövögettem
sorokat és rímeket,
de nem keltem ki az ágyból:
ezt feledni nem lehet.

Azt gondoltam talán reggel
folytatom a versemet,
és egy biztos reménységgel
lehunytam a szememet.

Álmodtam és gyűlésekről,
folyómenti utakról.
És sok egyéb zagyvaságról,
na meg az én falumról.

Reggel, mikor felébredtem,
emlékeztem álmomra,
de tovaszállt az én versem,
s nem jött vissza azóta.

Vannak olyan gondolatok,
amik ritkán születnek,
megtanultam: le kell írnom,
mielőtt még elvesznek.

2012. július 23.
London, Ontario

AZ ELSŐ HALÁSZATOM

Kiskoromban halásztam csak,
Talán elsős lehettem,
Megkezdődött a szünidőnk,
Akárhova mehettem.

A füzesből egy szép vesszőt
Kisbicskával kivágtam.
Halászhorog se volt nekem,
De én az is csináltam.

Varrógépben egy túpárnánk,
Gombostűvel ellátott,
És most csupán cérna kellett,
Ami nekem hiányzott.

Varrógépünk minden adott,
És mehettem halászni.
Kenyérbélből volt csalétek,
Azt nem kellett keresni.

Ahogy vártam a víz szélén
Láttam kicsi halakat,
Megnézték a kenyeremet,
És egy kicsit haraptak.

Szétcsipkedték a kenyeret,
De aztán elmaradtak.
Megköszönték ottléteget,
Miután már jóllaktak.

Szép emlék e halászatom,
Elkísér egy életre,
S ezután a nagy nap után,
Nem halásztam sohase.

2012. július 24.
London, Ontario

ÖRÖK HARC AZ ÉLET

Örökös harc a mi létünk,
Fegyverszünetek nélkül,
És aki már nem harcolhat,
Egy intézetbe kerül.

Akik gyengék és öregek,
Már valahol pihennek,
Az életünk nagy harcában
Mivelünk nem küzdenek.

Volt, aki sok csatát vívott,
És nagy sebeket kapott,
Sebesülten, megbénulva,
Sorainkból kiállott.

Van olyan is, ki megunta
Az örökös küzdelmet,
S az öregség fájalmában
Megunta az életet.

Szeretne már hazamenni,
Mindörökre távozni,
A sír mélyén, a föld alatt,
Örökre megpihenni.

Hogy biztassam a beteget,
Aki készül meghalni?
Nem vállal ő újabb harcot,
És nem akar szenvedni?

Örök harc az egész létünk,
Van ki velem harcolja,
Én biz addig nem pihenek,
Amíg hív egy trombita.

2012. július 25.
London, Ontario

A SAJTÓ HAZUGSÁGAI

Alacsony a vérnyomásom,
Az nekem az orvosság:
Benézek egy pár újságba,
Ahol sok a hazugság.

Emelkedik vérnyomásom,
Ha hazugságot látok,
Vannak ilyen hazug lapok,
Miket könnyen találok.

A baloldal jobboldalt szid,
Sarat szórnak cudarul,
Majd középet ostromolnak,
Hogy az legyen legalul.

Az újságnak legfőbb célja
Híreinknek közlése,
Nem pedig a hazugságok,
Igazsággá tétele.

Nem tanulták sohase még:
Mi a tárgyilagosság?
Vagy ha talán tudják is azt,
Szokás szerint elhagyják.

A rend nekik propaganda,
És a pártjuk uralma,
Azt gondolják hazugsággal
Megnő pártjuk hatalma.

Lehetséges, tán én vagyok,
Aki vörös posztót lát?
Azt remélem, napjainkban
Tisztábban lát az ország.

2012. július 25.
London, Ontario

MEGJÖTT VÉGRE AZ ESŐ

Félháromkor éjszaka van,
Dörög az ég, villámlik,
Megjött végre a várt zápor,
Ami nagyon hiányzik.

Nem kívánunk viharokat,
De jelenleg nem bánjuk.
E borzasztó szárazságban
Ezt az esőt megáldjuk.

Sikoltoznak már a mezők,
Kihalnak a virágok,
Körülöttünk a nagy aszály
Mardossa a világot.

Reméljük, hogy ez az eső
Órákon át itt marad,
S az itt élő farmer népnek
Egy picike reményt ad.

Futó cseppek ablakunkon
Nyaldosták az üveget,
S e hajnali nagy viharban
Aludni már nem lehet.

Nem hiányzik ma az alvás,
Fontosabb egy jó eső,
A mostani nagy aszályban
Hetek óta az első.

Virradatkor már süt a nap,
Búcsúzunk a felhőktől,
Kívánnánk mi jóval többet
Az áldásos esőből.

2012. július 26.
London, Ontario

ÉN MIRE EMLÉKSZEM?

Az én elmém bár működik,
Nem emlékszik mindenre.
Nem őrzi azt, ami nem kell,
Bedobja a szemétkébe.

Sok tantárgyat tanultam én,
Nem kellett nekem,
Nem használtam én azokat,
Már nevük is idegen.

Szerkezettan, szilárdságtan,
Logaritmus, képletek,
Műszakirajz, anyaggyártás,
Gyökvonás és négyzetek.

Kémiának nem volt haszna,
Bár négy évig tanultam,
Fizikám is négy évre nyúlt,
S az algebrát utáltam.

Nyolc esztendő orosz órák
Felváltotta az angol,
Hozzájött még görög, latin,
És két évre a spanyol.

Visszanézek meghatódva:
Egy lexikon lehetnék,
Ha én a sok tantárgyamból
Mindenre emlékeznék.

Az én elmém bár működik,
Nem emlékszik mindenre.
Nem őrzi azt, ami nem kell,
Bedobja a szemétkébe.

2012. július 26.
London, Ontario

KÉSŐESTI ÉBRESZTŐ

Kilenc előtt én lefekszem,
De háromkor felkelek.
Hajnal előtt, három körül,
Aktívak a reggelek.

Míg más alszik, én már írok
A hajnali nagy csendben,
S már nem tudok elaludni,
Ha egyszer felébredtem.

Késő este csengő csengett,
Ajtónál állt valaki,
Ruhát kaptam fel magamra,
Az ajtót így nyitom ki.

Először még bekapcsoltam
Odakint a lámpákat,
Hogy meglássam ki az, aki
Késő este zavargat.

Az ötödik szomszédom volt,
Aki azért csengetett,
Mert házunknál sétálgatva,
A kocsinkra ránézett.

Égett annak egy lámpája,
Odafent a plafonban;
S kiszaladtam cipő nélkül,
És a fényt lekapcsoltam.

Megköszöntem az öregnek,
Hogy bennünket tudatott;
De ha egyszer felébredtem,
Aludni már nem tudok.

2012. július 26.
London, Ontario

KARÁDRA EMLÉKSZEM

Tisza menti kisközségként
Emlékszem a falunkra.
A Tiszának egy holt ága
Keleten a határa.

A zempléni kéklő hegyek
Díszelegnek nyugatra.
A falumból mikor nézünk,
Beláthatunk Tokajba.

Szőlőhegyként emelkedik,
Letekint a Bodrogra,
Ott, ahol e csendes folyó
Befolyik a Tiszába.

Gondolkodom, ki tervezte
Ide a mi falunkat?
Kihagyva a számításból
Árvizet és mocsarat.

Mikor régen töltés se volt,
A falunkat mi védte?
Gondolom, a szőke Tisza
Sűrűn hozta veszélybe.

Lecsendesült már a falum,
Nincsen árvíz régóta,
De volt falunk lakossága
Cserélődött azóta.

Kipusztult az őslakosság,
Újak élnek többségben,
Meváltozott már az élet
E régi szép községben.

2012. július 27.
London, Ontario

VERSÍRÁSI BETEGSÉG

A versírás egy ragályos
Betegség.
Találgatom, van-e erre
Segítség?

Fiatalon ragadt tán rám,
Elkapott,
Majd azután évek során
Kínozott.

Tudom, régen a szerelem
Buzdított,
Az érzelmem verseimben
Virított.

Elmúlt régen a szerelem,
Jól vagyok,
Mégis, mégis születnek a
Verssorok.

Kutatom a gyógyulásom
Útjait,
Közben szedem utaimon
Rímeit.

De jó lenne kigyógyulni,
S hallgatni,
Soha többet egy versikét
Se írni.

Gondolom, az évvégére
Jól leszek,
És ha lehet, nem írok én
Verseket.

2012. július 27.
London, Ontario

ZÁPORESŐ ÁLDÁSAI

A megsárgult udvarunkra
Záporosó esett,
De jó lenne néhány zápor:
Táplálná a fűvet.

Gyepázsitunk kiszáradva
Őszi időt hirdet,
Pedig még a fa gyümölcse
Nem eléggé érett.

Szántó-vető farmer ember
Földjéért aggódik,
Mert az átkozott szárazság
Sok veteményt pusztít.

Búzamezőn sok-sok kalász
Aranysárga színben,
Hervadtabb a szárazságtól,
Hiszen eső nincsen.

Gazdasága egy farmernek
Az esőtől függő,
Búza mező, s gabona föld
Nem is öntözhető.

Házunk előtt szépséghiba,
A sárguló pázsit,
De a létem nem ettől függ,
Engem nem szomorít.

Most, amikor esőt kapunk,
Hálám száll az égbe,
Mert boldogabb az esőben
Mezőinknek népe.

2012. július 28.
London, Ontario

EGY RÉGI SZÍNDARAB

Jámbor ember volt a Gyula,
de azért ő aktív volt,
kisbíró is volt néhányszor,
a falunkban ő dobolt.

Forgalmasok voltak régen
a falusi színpadok,
s a lejátszott színdarabban
szerepeket is kapott.

Életében nem volt táncos,
csárdást kellett táncolni,
darabjában táncos legényt
kellett alakítani.

Először oly nagyot lépett,
hogy a leány nevetett,
mégse vették el Gyulától
a víg táncos szerepet.

Jól nézett ki Jámbor Gyula
ebben az új szerepben,
rím készült az ő számára,
s kiáltozta táncközben;

*“Ne lépj olyan nagyokat,
mert a táncos megszakad.
Szedd a lábad szaporán,
hadd repedjen a farán.”*

Hetek múlva a nagy esten
is mondta e szavakat:
*“Ne lépj olyan nagyokat,
mert a táncos megszakad.”*

2012. július 28.
London, Ontario

KINEK DRUKKOLJAK?

Olimpia van Londonban,
figyelemmel nézem,
az nekem egy hő óhajom:
szerepeljünk szépen.

Ha mieink nem indulnak
valamelyk sportágban,
kiválasztok egy országot,
hogy azt támogassam.

Három külön polgárságot
adott Isten nekem,
magyar múltam a legelső,
örökké szeretem.

Amerika volt lakhelyem,
és mostan Kanada,
onnan van az életemnek
kettős polgársága.

Mégis, mégis egy élten át
a harmadik vagyok,
s ha láthatok magyarokat,
csak nekik drukkolok.

A negyedik fő polgárság
fent lesz az egekben,
ám a szentek nem atléták,
nincsenek versenyben.

Mi a földön futkározunk,
adósságban úszunk,
s majd egy égi olimpián
talán érmet kapunk.

2012. július 29.
London, Ontario

KUTYÁM ÉS A HOLD

Bekukucsált a holdvilág
Az ebédlő ablakán,
Gyanakodva figyelgette
Az ajtónál a kutyám.

Nem, tudta, hogy ugassa-e,
Vagy csóválja a farkát?
De a hold csak bámult reá,
Őrizte az éjszakát.

Vakkantott a pulikutyám:
Lehetséges veszély van!
Figyeljem meg én a holdat,
Odafent a magasban.

Néztem a hold ragyogását,
Ezüsttel volt bevonva,
A kutyám is velem nézte,
S bámulgatta morogva.

A fénylő hold észrevette,
Hogy figyeljük ökelmét,
S bedugta egy felhő mögé,
Az ezüstös nagy fejét.

Bújócskázott sokáig még
A felhőkkel odafent,
Az én kutyám is megunta,
S éjszakára lepihent.

Mélyen aludt már a kutya
Mire eljött az éjfél;
Pajtásomról végleg eltűnt
A hold adta bőszen veszély.

2012. július 30.
London, Ontario

HOSSZÚÉLET TITKA

Evés után edényt mosok,
szokásom e művelet,
a megszokott mosogatás
tisztán tartja kezemet.

A tisztaság félegészség,
tanultam kiskoromban,
s ez a lecke évek múltán
rögződik az agyamban.

Az asszonyok életkorban
túllépnek az emberen,
legfőbb oka talán ennek:
nincs piszok a kezeken.

Amerikás Barack elnök,
Nobel-díjat kapott rég,
de elnökként nullát se tett
hivatalban akkor még.

Előlegként küldték azt át,
hős dolgokat remélve,
de nem adta, mire vártak
Obamától cserébe.

Felterjesztem a nevemet
Oszlóba a bírának:
megtaláltam egy rejtélyét
a hosszúlét titkának.

Kedves férfi embertársak!
Ez az élet nagy titka:
mossátok meg kezeteket,
edényeket tisztítva.

2012. július 30.
London, Ontario

KÖNNYFAKASZTÓ DALOK

Szépen hangzik a dalokban,
versekben,
hogy egy magyar kisfaluból
eljöttem.

Nádfedeles házban laktunk,
kicsi volt,
a házunknál sok vadgalamb
turbékolt.

Kedves anyát említ dalunk,
ott maradt,
és nyomában mindezeknek
könny fakadt.

Mi is jöttünk, nem lehetett
maradni,
mégse tudunk bús nótákat
dalolni.

Tégla volt a mi házunkban,
és vályog,
hosszú tetőn cserép is volt,
és bádog.

Nem maradt ott édesanyám,
se apám,
útrakeltünk egy karácsony
tájékán.

Sok régi dal minekünk már
nem való,
ám sok dalunk szívet érint,
s megható.

2012. július 30.
London, Ontario

KÉT ZENEÓRÁM VOLT

Kétszer voltam zeneórán,
Tizenkettő lehettem,
Odajárt egy szép kisleány,
Akit nagyon szerettem.

Nem szóltam én sose neki,
Arról, amit éreztem,
Mikor jött egy másik óra,
Egy fényképem bevittem.

Becsempészttem táskájába,
Kint az előszobában,
És azután mindig bújtam,
Ha valahol megláttam.

Sose mertem visszamenni,
Hogy tanuljak zenélni,
Igen szégyellős lehettem,
Nem is mertem ránézni.

Apám, anyám sose tudták,
Mi is történt énvelem,
Mért váltam meg a zenétől,
Amit igen kedveltem.

Csak egy árva hegedű volt
Egyedül a hangszerem,
Azon sohasem cincogtam,
Nehéz volt az énekem.

Sajnálom én igen nagyon:
Nincs zenei hátterem,
Rossz utakra terelt engem
Gyerekkori szerelmem.

2012. július 30.
London, Ontario

A VERSEIM FALEVELEK

Ha megsárgul egy falevél
lehullik a sárba,
s az emberek szaladgálva,
lépegetnek rája.

Van, akit egy sárgult levél
megérint lelkében,
felszedi, nagy gonddal őrzi
az emlékkönyvében.

A könyvbe tett sárga levél
évekre megmarad,
míg a többi sok-sok levél,
a sárban elporlad.

Sárgulnak már emlékeim,
sárba hullanának,
de egyenként szedegetem,
őrzöm családomban.

Leporolom sok emlékem
az ifjúkoromból,
szedegetem mindegyiket,
megvédem a sártól.

Az én versem csak falevél
megsárgulnak azok,
de közülük nagyon sokat
emlékkönyvbe rakok.

Akikhez én közel voltam,
megismernek jobban,
és eszükbe jut majd létem,
hogy e földön laktam.

2012. július 31.
London, Ontario

HOL LENNÉK TEMETVE?

Ahogy kedves esztendeim
Elfogynak,
Nem rendelék én sírkövet
Magamnak.

Bármennyire aktív voltam
Éltemmel,
Eltávozom, ahogy jöttem:
Semmivel.

Nem hirdeti majd nevemet
Márványkő,
Mert reám is porladást hoz
A jövő.

Én se voltam különb soha,
Mint mások,
Az egyedüli különbség az:
Irkálok.

Leírom, hogy miket tettem
Régebben,
Verseimben megmarad az
Életem.

Ha rendelnék egy sírkövet,
Hol lenne?
Nem is tudom hova lennék
Temetve.

Sok városban volt lakásom,
Túl sokban.
Nem kívánom egyiket sem
Nyugtomban.

2012. július 31.
London, Ontario

NÉGYÉVESEN KATONA

Emlékeim szárnyán szállok
napról napra hozzátok,
ilyenkor hős gyermekkorom
néha visszahozzátok.

Huszárgyerek is voltam én,
fűzfaveszű a lovam,
egy egész nap lovagoltam,
a faluban nyargaltam.

Megcsodálták volt barátim
az én szilaj paripám,
megdicsérték, akik látták,
megnevelte nagyapám.

Másnapra már repülő volt,
amin szálltam csatába,
két kereke volt gépemnek,
és volt neki két szárnya.

Kedves apám asztalos volt,
műhelyében csináltam,
műhelyében volt festék is,
szép pirosra pingáltam.

Kipróbáltam, hogy repül-e,
trágyadombra húztam fel,
leszáguldott, fel se borult,
"repültem" a gépemmel.

Harcok dúltak körülöttünk,
azt gondoltam belépek,
ám négyéves fejjel féltem:
meglőnek a németek.

2012. július 31.
London, Ontario

KÉK HOLD NAPJA JÖN

Legtöbb évben tizenkétszer
ragyog ránk a telehold,
ez a havunk változóbb lesz,
duplán virul az égbolt.

Hónapunknak legkezdetén
figyeltem a holdtöltét,
ezüstszerű nagy mosollyal
gazdagodott a vidék.

Két éjszaka fényesebb lesz
mindenütt a környékünk,
azért mert e hónapunkban
két holdtöltét élvezünk.

Nyolcadik hó végső napján
a telehold kék hold lesz,
e holdas szép tüneménynek
ritkán használt neve ez.

Mikor napunk és éjszakánk
egyenlővé alakul,
megkezdődik már a tavasz,
s kikeletünk beindul.

Mikor megjön, ezt követve
jön az első holdtölte,
majd az első vasárnap
jön húsvétunk ünnepe.

Teleholdnak egy függvénye
évente a húsvétunk,
böjti napok, pünkösdi napja,
holdtól függő dátumunk.

2012. augusztus 3.
London, Ontario

AZ APÁM ÚJ KALAPJA

Elmúlt éjjel ablakomon
kinéztem,
fejem felett sütött a hold
az égen.

Ezüst fénye beragyogta
a szobát,
a padlóra széjjelszórta
sugarát.

A telehold megigézett
engemet,
felidéz a múltamból egy
emléket:

Megáradt a Tisza vize
mellöttünk,
holdas este szüleimmel
kimentünk.

A töltésen fényes estén
sétáltunk,
s az áradást nézegetve,
megálltunk.

Új kalap volt apám fején
ez este,
új kalapját most először
viselte.

Erős szél fúj, s befújta a
Tiszába,
azt gondolom elúszhatott
Tokajba.

2012. augusztus 3.
London, Ontario

EGY KERESZTÚTNÁL

Keresztútnál álldogálok,
négy út van előttem:
visszafelé is mehetnék,
ahonnan én jöttem.

Sok évtized rögös útját
nehéz újra járni,
nehéz nekem visszafelé
újra elindulni.

Balra, jobbra se akarok
másokkal indulni,
talán legjobb egyenesen
célom felé menni.

Keresztútnak a közepén
meg is pihenhetnék,
ott időznék tétlenségben,
egy lépést se tennék.

Ez évem lesz tán utolsó,
mikor verset írok,
kissé nehéz abbahagyni,
bár költő nem vagyok.

Sok-sok ezer verseimből
elkészült nyolc kötet,
kijelentem: nem szeretem
saját verseimet.

Szórakozás volt írásom,
nevetek magamon,
nem fog soha hiányozni,
ha én abbahagyom.

2012. augusztus 6.
London, Ontario

ÖT KOVÁCS KARÁDON

Öt kovács volt a falunkban,
És mind az öt dolgozott.
Egyik se volt munka nélkül,
Mindegyiknek sok jutott.

Szomszédunkban átellenben
Szabó Károly dolgozott,
Műhelyében kocsz tűz égett,
Amit mindig fűjtatott.

Patkót formált nagy üllőjén,
Tanulták az inasok,
Nagykalapács sújtó hangja
Házunkba behallatszott.

Mint metronóm a zongorán,
Károly bácsi kopogott,
S kiskalapács hang az üllőn
Ritmusokkal biztatott.

Csengő, bongó műhelyében
Igen sokszor bent voltam,
S ha lehetett, nagy örömmel
A tüzet is fűjtattam.

Műhely előtt gazdák vártak,
Patkoltatták lovukat,
Volt, ki szekérekkel várt,
Várta az új ráfokat.

Várás közben beszélgettek,
Hallgatták az újságot;
Szabó Károly műhelyéből
Figyelték a világot.

2012. augusztus 8.
London, Ontario

CSILLAG A SÖTÉTBEN

Napkeltétől napnyugtáig
Is ragyognak csillagok,
De fényüket csak sötétben,
Estefelé láthatod.

Előttem van fénylő arcod,
Egy-egy régi fényképen,
De éjszaka szebben ragyog,
Ha megjelensz énnékem.

Álmodozni lehet mindig,
De álmodni úgy lehet,
Ha már alszol fekve, ülve,
És behunyod szemedet.

Szokásom az álmodozás,
Ábrándoknak nevezem,
Ilyenkor te énvelem vagy,
Ugyanúgy mint életben.

Nap-nap után elmerengek
Álmaimnak csodáján:
Nem létező helyen járok,
Hihetetlen a látvány.

Én ilyenkor kérdezgetem:
Létezik-e ily világ?
Vagy talán a nappal fénye
Eltakarja országát?

Ha majd jön az örökálom,
Leszel-e te csillagom?
Vagy az örök éjszakában
Fényed soha nem látom?

2012. augusztus 8.
London, Ontario

ÉJSZAKAI VADÁSZAT

Butát láttam álmomban,
Vadnyulakra vadásztam.
Hepe-hupás volt a rét,
Nem is láttam ilyet még.

Nyúl szaladt a hepében
Én meg hupába lőttem.
Soha el nem találtam,
Csetlettem és botlottam.

Jött aztán egy fordulat:
A nyuszika nem szaladt,
Feltartotta két kezét,
S megmentette életét

Okos egy nyúl, belátom,
Álmomban lett barátom,
Fegyveremet hordozza:
S az egy bodzafapuska.

Csepüből gyúrt a golyó,
Vadnyuszikra igen jó.
Pukkanás egy szokása,
Nem öl soha golyója.

Vadászatnál egy baj az,
A vadnyuszi kistravas, z,
Füvön szokott tanyázni,
S golyót nehéz keresni.

A nagy kutatás közben
Nevetve felébredtem,
Nem lőttem le a nyulat,
De nevetem álmomat.

2012. augusztus 8.
London, Ontario

HETVENÖT ÉVESEN

Átléptem egy ifjúkorból
Egy idősebb életbe.
Szeszesített megkerülve
Jön a szívem jókedve.

Vizet ittam, és daloltam,
És még ma is dalolok,
Úgy is tudok én dalolni
Ha nincsenek italok.

Sose voltam én berúgva,
Nem is leszek sohasem,
Mert az átkos pálinkákat
Utálom, nem szeretem.

Ha jókedvem italtól jön,
Nem maradhat örökké,
De ami lelkemből fakad,
Az tesz boldog emberré.

Jól vagyok én ital nélkül,
Nem bánatos a szívem,
Nem is bántja a lelkemet,
Az se ha én öregszem.

Hervadás vár a rózsákra,
Porladás az emberre,
Közületek el kell menni,
És elmegyek örökre.

Figyelmeztet ez a versem,
Hogy életem elrepül,
Bár meghalnak barátaim,
Mégsem leszek egyedül.

2012. augusztus 8.
London, Ontario

ALKONYATI FOHÁSZ

Istenemhez száll énekem,
Fel a magas egekbe.
Gondviselőm Ő énnekem,
Nem hagy Ő el sohasem.
Megerősít csüggedésben,
Meggyógyít a betegségben.

Ő vigasztal bánatomban,
Ha elvesztek valakit,
Ha keresem hő imámban,
Jól tudom én: megsegít.
Átveszi a vállam terhét.
Ha imádom a szent nevét.

Életemben sok öröm van,
Felcsillan az örömköny,
Itt a földi boldogságban,
Azt is neki köszönöm.
A jó Isten az én Atyám,
Hálaimát rebeg a szám.

Ő a múltam és jövőmdöm,
Benne élek és halok,
Mivel Isten a Teremtőm,
Mindig benne maradok.
Ha elszólít majd az égbe,
Vele leszek mindörökre.

Valamikor el kell menni,
Itt hagyni a földünket,
Szeretnék és benne élni,
Folytatni az éltemet.
Az a vágyam: vele lenni,
Isten szívéen megpihenni.

2012. augusztus 8.
London, Ontario

ÉLETÜK ALKONYÁN

Alkonyodik, álmos a nap,
visszanéz a felhőkből,
s vörösfejjel nagyot harap
a távoli hegyekből.

Vándorbotot vesz kezébe,
és elindul ágyába,
majd még bámul a sötétbe,
kezdődhet az éjszaka.

Kint a kertben ül két öreg,
egymás kezét megfogva,
és ahogy a kert szendereg,
megindulnak házukba.

Bealkonyult hosszú éltük,
jártak nehéz utakat,
örömben is volt részük,
ami ma is megmaradt.

Kéz a kézben szeretettel
mennek ők is aludni,
szívük telve emlékekkel,
le fognak ők pihenni.

Eszükbe jut egy régi nap,
esküvőjük órája:
előttük állt egy öreg pap,
rájuk szállt az áldása.

Már lépnek az éjszakába,
és most azért esdenek,
hogy az örök hosszú útra,
kéz a kézben menjenek.

2012. augusztus 9.
London, Ontario

AZ ARANYÉRMESEINK

Aki talán egy nap senki,
másnap kezdik ünnepelni,
ha egy aranyérmet kap.
Éveken át készülődnek,
testeikben megedződnek,
nagy bennük az akarat.

Kitartás kell és türelem,
mígnem eljön a küzdelem,
s másokkal kell harcolni.
Aki harcol, győzni akar,
ez nem játék, ez viadal,
nincsen idő pihenni.

Nehéz volt az ő csatájuk,
kitartásuk megcsodáljuk,
túl vannak a harcokon.
Amikor ők ünnepelnek,
hullajtják a könnyeiket,
mosollyal az arcukon.

Dicséretet zeng ma a szám,
mert a kedves szülőházam,
nagyot lépett előre.
Trianonban szétszaggattak,
de a nevünk, magyaroknak,
aranyos lesz örökre.

Azokat is megünneplem,
kiknek nincsen aranyérem,
de hírünket növelték.
Dicsőség száll a nevükre,
kik a kicsi nemzetünkre
áldást hoztak Londonban.

2012. augusztus 10.
London, Ontario

ÖSSZEMENT NAPOK

Júliusban panaszkodtam
a szárazság miatt.
Heteken át nem volt eső,
és a fű kiszáradt.

A zöld pázsit átváltozott,
kiszáradt világgá,
s az udvarunk ruhája lett
kietlen pusztává.

Aztán jöttek esős napok,
nap-nap után esett,
gondolom, ez elégséges,
nem is kérünk többet.

Előfordul nagymosásban
összemegy a ruha,
így van ez a napjainkkal,
ha eső áztatja.

Nyár kezdettől mostanáig
szűkülnek napjaink,
megkésve jön világosság,
hamar sötétedik.

Összemennek a napjaink,
ha nagymosást kapnak,
ez lesz sorsa napjainknak,
ha vége a nyárnak.

Mire megjön a november
még több esőt kapunk,
és az őszi nagymosásban
összemegy a napunk. :-)

2012. augusztus 16.
London, Ontario

MERENGÉS AZ ÉLETRŐL

Elmerengek nap-nap után
a mulandó életről,
a mögöttem visszamaradt
gyorsan pergő évekről.

Éveken át könnyedséggel
végeztem a munkámat,
sok zsákutca volt előttem,
mégse gyötört a bánat.

Akaratom ma sem lankad,
erős még az én lelkem,
de bevallok egy változást:
erőtlenebb a testem.

Életemben azt vizsgálom,
hogymi marad utánam,
mi az, amit víg létemben
éveken át kreáltam?

Sporthíreket sosem nézek,
ha az csupán egy üzlet,
és a hírek legfőbb pontja,
hogymennyi a kereset.

Tévét nézve szórakoznak,
akiket én ismerek,
én nem ilyen tétlenségben
töltöm el az életet.

Nem alkotok soha nagyot,
de legalább cselekszem,
ha elmegyek majd örökre,
lesz valami mögöttem.

2012. augusztus 16.
London, Ontario

TANULJUNK NEVETNI!

Testet, lelket gyógyítató
Az én orvosságom,
Nem kapható patikákban,
Szívemből ajánlom.

Gyerekkortól felnőttkorig
Mindig használható,
Háborúban, békességben,
Hatása gyógyító.

Ágyban fekvő betegeknek
Is hasznára lehet,
Ha egy beteg fájdalmában
Valamiért nevet.

Nagy hitükért üldözöttek,
Hatalomtól félők,
Használhatják receptemet,
A veszélyben élők.

Humor, mosoly és nevetés
Az én orvosságom,
Nevetéssel megváltozhat
Az én bús világom.

Nehéz idők hogyha jöttek,
Gyógyított a humor,
Többet ért egy aszpirinnál
Az igazi mosoly.

Igaz szívvel ne vess velem!
Én gyakran ezt teszem,
Éppen ezért nap-nap után
Könnyebb az életem.

2012. augusztus 16.
London, Ontario

AZ ÉLETEM ÉRTELME

Otthonokba ha bemegyek,
Látok ott sok beteget,
Volt barátomnál megállok,
De nem ismer engemet.

Kérdezgeti ötször-hatszor:
Mí a nevem, ki vagyok?
Szomorúan szemlélem én,
Az esze már nincsen ott.

Távolabb egy másik beteg
Eszelősen bámul rám,
A személyzet rendszeresen
Mégforgatja az ágyán.

Bénult testét, pelenkázzák,
Nem tud többé felülni,
Nem nevezem már életnek,
Mikor így kell szenvedni.

Nem kívánnék ilyen létet,
Kívánnám az elmúlást,
S ágyhoz kötött létezésből
Óhajtanék pusztulást.

Amikor én megszülettem,
Gondozásra szorultam,
Nem kívánok gyerek lenni,
Mielőtt eltávoztam.

Életünknek nincs értelme
Ha az béna létezés,
Hétről-hétre beteg ágyban
Halált váró szenvedés.

2012. augusztus 17.
London, Ontario

A TERMÉSZET NAPTÁRA

Gólyáinknak nincsen naptár,
mégis tudják elszállt a nyár,
örökre.
Ők is mennek hosszú útra,
idegenbe, más országba
télére.

Fecskéink már készülődnek,
tömegesen szárnyra kelnek,
nyár végén.
Mikor vége lesz a nyárnak,
nem maradnak udvarunknak
környékén.

A kertünkben rózsák nyílnak,
éjjel-nappal illatoznak
énnekem.
Forró nyarunk hűvösebb már,
elmondhatom: elszállt a nyár,
felettem.

Ahogy múlnak esztendeink,
messze mennek öregeink,
meghalnak.
Most egy őszi alkonyatban,
találgatom hány napja van
nyaramnak?

Mint egy rózsa elhervadok,
üzennek már a naptárok
énnekem.
Fejem felett elszállt a nyár
vissza ide nem jövök már,
sohasem.

2012. augusztus 20.
London, Ontario

EGY HÚSÉGES MACKÓ

Angolnyelvű kisújságban
Pulikutyt látunk.
Kellene egy a családban,
Azon gondolkodtunk.

Óriás nagy útra mentünk
Óvodás fiúkkal,
Reggel hatkor elindultunk
A kombi kocsinkkal.

Éppen hatszáz kilométer
Ami előttünk állt,
És ottan egy ódon házban
Míránk hat puli várt.

Egy nyolchetes feketének
A cipőm megtetszett
Megrángatta cipőfüzőm:
“Vigyél el engemet!”

Mackó nevet kapta tőlem,
Énmellettem maradt,
És mivelünk játszadozva,
Élvezte utunkat.

Tizenkét év átlag korban
A pulik elmennek,
Tizenkét év legszebb éve
Volt ez életünknek.

Valahányszor eszembe jut
E hú pajtás nekem,
Siratom, mint családtagot,
Könnyes lesz a szemem.

2012. augusztus 21.
London, Ontario

A GYÜLEKEZET MARAD

Sosem vágytam a magasba,
Jó nekem a síkon,
Mehettem volna hegyekbe,
Volt reá alkalom.

Nem szereztem doktorátust,
Hogy én doktor legyek,
Fontosabb volt a számomra
Egy-egy gyülekezet.

Száműzetett magyar népem
Pásztorává lettem,
Dolgoztam én mindig értük,
Nagy örömmel tettem.

Nem vettem ki szabadságot,
Hogy velük maradjak,
S nehogy hosszú távolléttel
Nekik kárt okozzak.

Nem kellene címek nekem,
Nem leszek én nagyobb,
Ha egyszerű testvér helyett
Dr. Kántor vagyok.

Szűk völgyeken vezet utam,
De látok fent bércet,
Cifrangéért nem mászok én
Sohasem egy hegyet.

Valamikor majd elmegyek,
Nem marad meg nevem,
De utánam megmarad még
A gyülekezetem.

2012. augusztus 21.
London, Ontario

GYÓGYÍTÓ ORVOSSÁG

Kissé furcsa orvossághoz
Jutottam ma este.
Négy puttonyos aszú rejlett
Egy borosüvegbe.

Egy közeli hölgy ismerős
Adta ajándékba,
Nem árulnak ilyen nedűt
Itt a patikába.

Jaj, de régen nem ittam már
Ilyen orvosságot,
Mert nem írnak rá receptet
A huncut orvosok.

Meggyőznénk a biztosítót
Vállalja az árát:
Patikánknak leggyógyítóbb
Magyar orvosságát.

Egy gyógyító orvosságnak
Dicshimnuszát zengem,
De szeretném nap-nap után,
Ha kellene szednem.

Jobb ez, mint a sok tableta,
Amit mostan szedek,
Ez kén nékem, doktor uram!
Ettől jobban leszek.

Négy puttonyos aszú bortól
Jobbat nem kívánok,
Ettől jobbat tán nem isznak
Sehol a királyok.

2012. augusztus 21.
London, Ontario

RENDETLEN SZÍVEM

Rendetlenül ver a szívem,
Azt mondják az orvosok.
Csodálkoznak évről-évre,
Hogy én ma is itt vagyok.

Gondolom az ifjúságom
Szerelmetes álmai,
Röppentették el a ritmust,
Bár nem voltak szárnyai.

Talán harminc éve annak,
Mikor bajom kezdődött,
Nem törődtem akkor vele,
Sosem lettem legyőzött.

Ma sem törődnék én vele,
De orvosom aggasztja,
Hogy szívemnek évek óta
Rendetlen a ritmusa.

Mondogatja, veszélyes ez!
S tanácsolta mit tegyek.
Meghallgattam a tanácsát,
Egy kórházba bemegyek.

Édes, kedves doktor urak!
Tanítsák meg szívemet!
Kalapáljon pontosabban,
Tartsa be az ütemet!

Megtudhatom mi a bajom
Holnap, mikor vizsgálják,
S talán szívem visszanyeri
Ifjúkorom ritmusát.

2012. augusztus 23.
London, Ontario

MANDARIN ÉTTEREM

A Mandarin étteremben
ebédeltünk tegnap;
igen kedvenc étkezdeje
ez az unokáknak.

Hatalmas ott a választék,
háromszáz kirakva,
megrakhatod tányérodát,
s mehetsz újból vissza.

Ismét tiszta tányéért veszel
ha mégy új ételér',
s a használtat asztalodról
elviszi a pincér.

Sokszáz étel van kirakva,
nekem tíz is elég,
hisz két tányér leves után
alig kell már egyéb.

A saláták és gyümölcsök
jöttek leves után,
főételre nem maradt hely
egy ilyen lakomán.

Az idősebb vendégeknek
kedvezményt is adnak,
hús százalékot az árból
nyugdíjasok kapnak.

Tíz évvel én túlhaladtam
a nyugdíjas koron,
lehet ifjabbnak látszottam,
s kellett igazolnom.

2012. augusztus 23.
London, Ontario

KÖZELEG AZ ŐSZ

Sötétfelhő szálldogál
Odafent az égen,
Esőt hint a földünkre,
Amit várunk régen.

Nyári hónap közepén
Elkel a csapadék,
Felissza a száraz föld
Sötétfelhők könnyét.

Nemsokára indulnak
Mitőlünk a fecskék,
Délre szállva hirdetik
A nyarunknak végét.

Hervadni kezd a virág
A nyári melegben,
Közeledik szeptember
Egyre sebesebben.

Sárgul majd a falevél,
Szürke lesz a határ,
A közelgő őszben már
A növekvés megáll.

Hajamat már tél dere
Festegeti régen,
Nincsen sötét sehol se,
Csak a magas égen.

Sötét felhő szálldogál
Odafent az égen,
És az őszöm kezdetét
Elhozza énnékem.

2012. augusztus 23.
London, Ontario

IMA A SZENVEDŐKÉRT

Esti imám szállj magasba!
Repülj túl a fellegen!
Ma másokért imádkozom,
Tehozzád, jó Istenem.

Lásd népeink gyötrelmeit,
Állítsd meg a harcukat.
Zokognak a szenvedéstől,
Töröld le az arcukat.

Elmosódott bús álmukban
Adjál nekik bő vigaszt,
S hideg, rideg napok után
Hozz reájuk új tavaszt.

Keresd fel a nyomorgókat,
Kit az élet megfenyít,
Maradj azzal, ki elbukott,
Szárítsd fel a könnyeit.

Szent igédnek égi hangján
Közöld velük szavadat,
Adjál békét, reménységet,
Hozz rájuk víg napokat.

Hatalmadnak szivárványa
Tündököljön felettük,
Földi békéd, reménységed
Járjon mindig előttük.

Esti imám szállj magasba!
Repülj túl a fellegen!
Ma másokért imádkozom,
Tehozzád, jó Istenem.

2012. augusztus 23.
London, Ontario

KÁVÉNKNAK A ZACCA

Az én kertem nagyon kicsi,
csak virág van benne,
zöldségeket nem termelek,
vesszük az üzletbe.

Falak mellett rózsabokrok,
illatukat ontják,
az én párom kertészkedik,
szeretik a rózsák.

Kávénk zaccát összegyűjti
szépen megszártítja,
majd a bokrok közelében
a földre leszórja.

Azt olvastuk: az élőködők
kerülik a rózsát
mert nem bírják és kerülik
a kávénak zaccát.

Vagy tíz éve annak talán,
hogy a kávézaccát,
rózsabokrok a kertünkben
télen nyáron kapják.

Lehetséges, hogy koffein
van a kávézacban
és a szegény rózsabokrot
zavarjuk álmában.

Nem ér panasz a rózsától,
hogy zavarjuk álmát,
éjjel nappal osztja velünk
fenséges illatát.

2012. augusztus 24.
London, Ontario

DOHÁNYVIDÉK SORSA

Huszonkét éve már annak,
hogy mi idejöttünk,
bútorokkal, mindenünkkel
kanadások lettünk.

Buffalóból költözködtünk,
a dohány vidékre,
farmer néphez telepedtünk
épp tizenhét évre.

Rangkórságban éltek ottan
a dohány termelők,
s lenézett parasztok voltak
a földeket bérlők.

Akinek már két farmja volt
kerülte az egyet,
sőt a Magyar Ház bálokon
más asztalhoz ültek.

Szegénységben éltek régen
mikor idejöttek,
ám mikor már tollasodtak,
másokat lenéztek.

Kevés volt a tanulmányuk,
bár írtak, olvastak,
mégis-mégis földhözragadt
farmerok maradtak.

gyermekeik megváltoztak,
új világban élnek,
más sorsa van napjainkban
a dohányvidéknek.

2012. augusztus 24.
London, Ontario

UGRÁLÓ VERÉBHAD

Tudod hol a verébország?
Nincs annak határa.
Kiterjed az napjainkban
Széles e világra.

Valaha jó királyság volt,
Törvényeik voltak,
Ám unták az építkezést,
Fészkeket raboltak.

Mit a fecskék építettek,
Kisajátították.
Társlakókról kelepeltek
Kéményen a gólyák.

Szalmakazlak sűrűjében
Töltötték a telet,
Édesebb volt a másoké,
Kevés építkezett.

Szégyellte a verébkirály
A verebek éltét,
És gyűlésre hívta össze
Szürke veréb népét.

Úgy éljetez a földünkön
Mint a jó madarak!
Méltósággal lépkedjetez,
Ugrálni nem szabad!

Fellázadt a verébsereg,
Tüntettek, ugráltak.
Azóta sem lépegetnek,
Mindent csak ugrálnak.

2012. augusztus 25.
London, Ontario

MAI KIVÁNDORLÓINK

Ha valaki önként megyen
egy idegen földre,
bár elhagyta szép hazáját,
nem lett ő száműzve.

Ha a sorsa kint megjavult,
végleg elmegy haza,
visszavárja még családjá,
várja ősi háza.

Jaj, de sokan elindulnak
jobb sorsot keresni,
életcéljuk nem változik:
vágynak hazamenni.

Mi, akiket sors üldözött,
s idegenbe mentünk,
menekülve családukkal,
otthont építettünk.

Gyökereink ott maradtak,
ahonnan eljöttünk,
de nekünk a szülőföldünk
már csak egy emlékünk.

Lebontották volt házunkat,
hordták darabokban,
mi az, mi még csábíthatna
a szülőfalunkban? -

Bocsássatok meg barátok,
haza nem mehetek,
engem sorsom elüldözött,
száműzött engemet.

2012. augusztus 25.
London, Ontario

AZ EMLÉKEZÉS ÁLDÁSA

Vidámságban, örömben,
repülnek az órák,
és elszállnak emlékükből,
mint ősszel a gólyák.

Sok emlékem nem repül el,
megmarad elmémben,
és ilyenkor mosolyt teremt,
ha visszaidézem.

Bevallom, hogy évek óta
már a múltban élek,
visszajönnek nap-nap után
a régi emlékek.

Újra látom gyermekkorom
ezer mozzanatát,
mosolyogva megragadom,
emlékeim szárnyát.

Szállok velük magasabbra,
de nézem a földet,
s gondolatban megint látok
falusi kerteket.

Legtöbbször a szülőházam
egy falvába megyek,
ott vagyok a pajtások közt,
mint valami gyerek.

Megköszönöm Istenemnek
elmém tisztaságát,
tengernyi sok emlékemnek
megmaradt áldását.

2012. augusztus 26.
London, Ontario

TÚNŐ HAGYOMÁNYOK

Eltűnnek a hagyományok
falunk életéből,
mert nincsenek felvételek
sok kedves emlékről.

Lakodalmak ma is vannak,
de már megváltoztak,
hetven évvel ezelőtt még
másképp hívogattak.

Lakodalmi meghívások
nem levélben voltak,
személyesen hívogattak,
háztól háztól jártak.

Jól betanult rigmusokkal
kértek ki egy leányt,
vőfélykönyvből tanulgatták,
nem szenvedtek hiányt.

Könnyesszemű édesanyák
adták ki lányukat,
megrikatták a szép versek
leánybarátjukat.

Családtagok és vendégek
csirkét, tojást hoztak,
a szakácsnők jókat főztek,
vendégek táncoltak.

Kihalnak a hagyományok,
pedig szépek voltak,
kisfalunknak küzdelmébe
egy szivárványt hoztak.

2012. augusztus 27.
London, Ontario

EGY VERSEM HÉTFŐN

Nekem hétfő az ünnepnap,
vasárnap dolgozom,
ötven éve megszoktam már,
ez az én programom.

Nem pihenek hétfőn se én,
írok, firkálgatok,
az agyammal tornázgatók,
és verseket írok.

Megnyugvás a hőtűi nap,
ha temetés nincsen,
igyekszem is kihasználni,
szaporítom kincsem.

Könyveimben tárolgatom
én a kincseimet,
tinektek csak semmiségek,
nekem drága kincsek.

Van, kinek a bankikönyve
élete értéke,
én nem adom könyveimet
egyért se cserébe.

Gazdagságot nem keresek,
nem pénz az én célom,
de azért ha adnak nekem,
mindig elfogadom.

Hálás vagyok én azoknak,
akik megértenek,
céljaimban nem változom,
míg e földön élek.

2012. augusztus 27.
London, Ontario

HERVADÁSOM NAPJAI

Csodálatos kék ma az ég,
Elszálltak a fellegek,
Reggel korán eső hullott,
Megáztak az emberek.

Délután már sütött a nap,
Párát lehelt az utcánk,
Falevelek megszáradtak,
Nem is vizes a járdánk.

Szeptember ha közeledik
Elmulóban van a nyár,
A nappalunk megrövidül,
Halványabb a napsugár.

Délre száll a dalosmadár,
Elhalkulnak berkeink,
S hervadásra készülődnek
A virágos kertjeink.

Én létemnek is van nyara,
Reám is vár hervadás,
És egy esős ősznek végén
Jön egy téli álmodás.

Új tavaszról nem írhatok,
A jövőm nem ismerem,
De azért még egyre biztat
Istenadta nagy hitem.

Énfelettem kék ég ragyog,
De már látok felleget,
Megjönnek az őszi napok,
És egy télbe bemegeyek.

2012. augusztus 27.
London, Ontario

NEM LETTEM FESTŐ

Úrbángárda volt lakásom,
Patakra kerültem.
Dr. Urbán - György fiával
Sokat beszélgettem.

Ő egy évvel idősebb volt,
Kisbarátja lettem,
Művészetét megcsodáltam,
Én is festegettem.

Tündérország kék taváról,
Egy festményt készített,
S vízfestékes munkájával
Engemet meglepett.

Rögtön láttam tehetségét,
Önmagamba néztem,
S kisebbségi érzésem lett,
Láttam gyengeségem.

Nem próbáltam utánozni,
Szépeket festeni,
Nem akartam soha többé
Ecsetekhez nyúlni.

Évtizedek jöttek, mentek,
Míg egyszer beláttam,
Tehetségem nekem is van,
De én nem használtam.

Olajfesték lett kedvencem,
De nincs időm nekem,
Versírásba kapaszkodom,
Az már az életem.

2012. augusztus 28.
London, Ontario

NEMSOKÁRA LEHULL

Nemsokára lehull a lomb
a zöldelő fákról,
és az érett gyümölcsök is
búcsúznak az ágtól.

Hervadni kezd ezer virág,
álmosabb a rózsza,
s rózsabokrok sírhalmára,
hullik színes szirma.

Víg mezőink színpompája
sárgulni kezd lassan,
napról-napra halványodik,
nincs új virág abban.

A fénylő nap is megfáradt
az egekben lenni,
fent megunta csavargását,
lejjebb akar jönni.

Napsugarak legyengülnek,
nem égetik arcom,
egyre jobban botladoznak
a magas hegyormon.

Nekem is kén készülődni
a közelgő ősze,
de nem fogok csomagolni
mostan szeptemberre.

Mikor jön az én vonatom
felülök én rája,
s mindenféle teher nélkül
visz egy újvilágba.

2012. augusztus 29.
London, Ontario

A MÁSODIK TELEHOLD

Ritka az, hogy egy hónapban
Kétszer ragyog telehold.
De mostan már másodszorra
Szebben fénylik az égbolt.

Most is harminc napig tartott
A holdunknak meghízni,
És most e szép hónapunkban
Kétszer kellett lefogyni.

Tizenöt nap fogyott-fogyott,
Míg sarló lett belőle,
Majd a kényszer fogyás után,
Kerekké lett a képe.

Zsugorodás, majd növekvés,
Ez a holdunk élete,
Bár nagysága csak megmarad,
Megváltozik a fénye.

Mi lehet az, s mért oly vonzó
Egy szép holdas éjszaka?
Nem tudom megmagyarázni,
De rám is van hatása.

Talán, mert a holdunk fénye
Átformálja szívünket,
És romantikus érzelmink közt,
Maradók az emlékek.

Gondolom, hogy két telehold
Egy hónapban furcsaság.
Teleholdunk! Ragyogj soká!
Szép emlék e ritkaság.

2012. augusztus 31.
London, Ontario

LÁTHATATLAN VILÁG

Van egy világ: láthatatlan,
Álmaimban járok abban,
Otthonom ez álomszág,
Zöld ott a rét, nő a virág.

Léteznek ott kéklő hegyek,
A völgyekben épületek,
Déliab is látszik gyakran,
De nappal ez láthatatlan.

Vannak házak, s épületek,
Az utcákon embersereg,
Mikor ismerősök jönnek,
Integtetnek és eltűnnek.

Világűrben, messze távol,
Alvó lelkem elbarangol,
Sok emberrel találkozom,
Álmaimat ott folytatom.

Lehetséges, hogy valóság
Ez a furcsa álmvilág?
Éjszakánként megváltozik,
Lehetséges, nem létezik?

Úgy szeretném megérteni,
Sok álmomat megfejteni,
De az álom olyan rejtély,
Mihez kevés egy rövid éj.

Ha majd jön az örökálmom,
És máshol lesz a világom,
Akkor lelkem megérti tán,
Mít jelent az álomtalány.

2012. augusztus 31.
London, Ontario

VESZÉLYES VIZEKEN

Szlávtengernek közepében
Magyar hajó úszik,
És ameddig szemünk ellát
A tenger hullámszik.

Körülöttünk háborgó víz,
El szeretne nyelni,
A mi magyar kishajónkra
Gyászkoszorút tenni.

Akármilyen bős a tenger,
A hajónk nem süllyed,
Utaztunk a veszélyekben,
Több mint ezer évet.

Körülöttünk nagy viharok
Tépáztak bennünket,
Mégis, mégis megőriztük
Alkotó hitünket.

Vitorlánkat szél szaggatja,
De tartjuk az irányt,
Nem rettentí semmi vihar
A magyar kapitányt.

Mi korunkban voltak idők
Rossz utakra tértünk,
Idegen volt a kormányos,
Zátonyok közt éltünk.

Körülöttünk sok a zátony,
Nem szabad pihenni,
De ha bízva járjuk utunk,
Révbe fogunk érni.

2012. szeptember 3.
London, Ontario

EURÓPA KÖZEPÉBEN

Árpád vezér merész álmát
Szent István folytatta,
Minden külső támadástól
Vitézivel óvta.

Voltak belső veszélyek is,
Volt belső lázadás:
Megrendült az őseinkben
A keresztyén vallás.

Kontinensünk közepében
Illeszkednünk kellett,
Ne támadják meg a népek
Az új nemzetünket.

Letértünk a pogány útról,
Új vallást követtünk,
Szent Istvánnak hite után
Keresztyének lettünk.

Több mint ezer éve annak,
Hogy mi itten lakunk,
Igen sokszor kihasználták
Már a kis országunk.

Más nemzetek harcaiban
Csataterre lettünk,
Vesztes oldalon harcolva,
Háborút veszítettünk.

Az ősi nagy Magyarország
Kicsiny része vagyunk,
De tettekben, dicsőségben,
Nagy ország maradtunk.

2012. szeptember 3.
London, Ontario

TÁVOLBÓL LÁTTAM

Kiskoromban elkerültem
a szülőfalumból,
éveken át nem láthattam,
csak messze távolból.

Iskolába kellett mennem,
gimnazista lettem,
nem láthattam a falumat,
csak a szünetekben.

Patak után Ózdon éltem,
iskolába jártam,
de a poros gyárvárosból
kisfalumba vágytam.

Nincsen arra magyarázat,
és ez rejtély nekem,
miért mindig Tiszakarád
marad a szívemben.

Viharos volt ott a sorsunk,
üldöztek bennünket,
de az ármány nem ölte ki
a mi érzelminket.

Megmaradt a szeretetünk
szülőfalunk iránt,
és a régi nagy vonzalom
sosem váltott irányt.

Szeretem én továbbra is
karádi népemet,
és kívánok kisfalumnak
virágzó életet.

2012. szeptember 3.
London, Ontario

MÚLTBA KALANDOZVA

Ha majd évtizedek után
olvasod e versemet,
visszanézel a múltunkba,
és újra látsz engemet.

Mint mikor a sötét éjben
felvillan egy kiscsillag,
úgy ragyogok én előtted,
újra látod arcomat.

Úgy, ahogy a futócsillag
átsuhan a sötétben,
a múltunkba kalandozva,
átsuhan az emlékem.

Visszajönnek események,
ahol engem láthattál,
szellememmel látogatok,
engem lelked megtalál.

Felvillannak az emlékek,
mint a hulló csillagok,
jelenlétem szellemében,
soraimban ott vagyok.

Ha hozzátok visszatérek
valamikor lélekben,
láthattok ti újból engem,
az igazi létemben.

Ha majd évtizedek után
olvasod e versemet,
visszanézel a múltunkba
és újra látsz engemet.

2012. szeptember 4.
London, Ontario

MÁR AZ ŐSZBEN ÉLEK

Színesednek már a lombok,
szeptemberben vagyunk,
de azért még nem búcsúzik
el a meleg nyarunk.

Aszályt terjeszt a forró nap,
kérges már a talaj,
nem segít most az eső sem,
rosszabb ma, mint tavaly.

Ősszel gyakran nézegetem
a színes lombokat,
ekkor színpompában látom
múló napjainkat.

Az élet egy színes csokor,
minden nap egy virág,
és minél több a virágunk,
annál szebb a világ.

Én is gyűjtöm virágomat,
egy csokorba szedem,
miközben az őszt is látom
minden falevelen.

Ó, milyen sok színes levél
van már a lombokon,
s meghatódva elmerengek
naponta azokon.

Azt hiszem, egy őszilevél
lett az én életem,
szivárványos őszben élek,
s közeleg a telem.

2012. szeptember 4.
London, Ontario

EGY TANÁRNŐ SÍRJA

Friss virággal van díszítve
 Temetőnknek egy sírja,
 Nincs a síron soha dudva,
 Gondozva van naponta,

Erkélyország közepéből
 Jött ebbe a faluba,
 Tanárnőként fogadták őt,
 Vele volt a kisfia.

Kedves férjét kivégezték
 Két éve a románok,
 Azért mert volt hazájáért
 Tanítóként kiállott.

Egy verséért üldözték őt,
 Felgyújtották a házát,
 A családja veszélyben élt,
 Így elhagyta otthonát.

Egy batyuval indult útnak,
 Vele volt a kisfia,
 Befogadták mind a kettőt
 Egy parányi faluba.

Nyáriszünet meleg napján
 Játszottak a gyerekek,
 És egy kedves kisleánya
 A folyóba beesett.

A tanárnő mentette meg,
 Folyópartra kivitte,
 De a parton összeroskadt,
 Nem vert többé a szíve.

2012. szeptember 6.
 London, Ontario

ITTHON MARADTUNK

Sok-sok éve nem utazunk,
 Hova tudnánk menni?
 Az is kérdés: hogy lehetne
 Pénz nélkül utazni?

Kék az égbolt énfeltem,
 Virágos a mező,
 Szivárványt is látok néha,
 Ha esik az eső.

Nem gondolom valamiből
 Én hiányt szenvedek,
 Azért mert a lakásunkból
 Utazni nem megyek.

Többet ér jó egészségem
 Cifra országoktól,
 És ha kapok jó véleményt
 Az én orvosomtól.

Láttam néhol szép vidéket,
 Le is fényképeztem,
 De amiket láttam egykor,
 Majdnem elfeledtem.

Amikor már én elmegyek,
 Elvész, amit láttam,
 Ám megmarad egy ideig,
 Amit én alkottam.

Nem fontos az, amit látok,
 Hogy hova utazok,
 Maradandóbb én utánam,
 Amit megalkotok.

2012. szeptember 7.
 London, Ontario

MEGVAN MINDENEM

Nem járok én árúházba,
nem hiányzik semmi,
de elmegyek a boltokba
ennivalót venni.

A kocsiba benzin is kell,
ott is meg kell állnom,
de a napi szükségem túl
nincs mit vásárolnom.

Két nyugdíjas nőismerős
átment az USA-ba,
két napig ott vásároltak,
nem itt Kanadába.

Nem értem én soha őket,
minek gyűjtögetnek,
rövidesen vége lesz már
az ő életüknek.

Van cipőjük és ruhájuk,
szép házakban laknak,
mire lehet még szüksége
két vén nyugdíjasnak?

Van énnekem elég ruha,
de le kéne fogyni,
minek járjak én a boltba
újat vásárolni?

Nem járok én árúházba,
semmi se kell nekem,
ami nekem mégis fontos:
legyen egészségem.

2012. szeptember 7.
London, Ontario

DÖRGÉS ÉS VILLÁMLÁS

Maradjatok meg felettünk
Ti vándorló fellegek!
Hozzatok ránk csapadékot,
Sírjatok ki könnyeket!

Áldás van még tibennetek,
Szomjazik a természet,
Ha nem adtok nekünk esőt,
Elpusztulhat az élet.

Száraz, poros ma a mezőnk,
Megállt itt a virágzás,
Vizet kérnek már a lombok,
Megindult a hervadás.

Dörögj, dörögj sötét égbolt,
Nem bánjuk a zengésed!
Ha nekünk most esőt hozol,
Hálát adunk tenéked.

Ha villámok jönnek felénk,
Talán azt is tiszteljük,
Mert ha kapunk egy jó esőt,
Azt nevetve köszöntjük.

A múlt éjszaka zápor esett,
Ablakomból figyeltem,
Dörgött az ég és villámlott,
Háború volt felettem.

Száraz kertünk mind felitta
A lehulló vízgöngyöt,
Nem most ősszel, de jövőre
Ad majd érte gyümölcsöt.

2012. szeptember 7.
London, Ontario

GÁLYARABSÁG TÚLÉLŐI

Nálunk is volt rabszolgaság
Papjainkat eladták,
Csörgött a lánc a lábukon,
Úgy hajtották a gályát.

Lánkra verve vitték mindet
Egy rabszolga piacra,
S árulták, mint állatokat,
És vitték a hajókra.

Református papok voltak,
Kik az Istent szerették,
De miután másképp hittek,
Szabadságuk elvették.

Nagy volt régen a hatalom
Az egyházak kezében,
Elítélték ki másképpen hitt,
Róma nélkül szívében.

Egyházunkban a Bibliánk,
Volt a vezérfonalunk,
Nem emberi hagyományok,
Biblia volt alapunk.

Volt egy néhány ki túlélte
A gályarab életet,
Mert egy holland admirális
Váltságdíjat fizetett.

Márványkőbe vésett nevek
Láthatók ma Patakon,
Tiszteljük meg emléküket!
Ha merengünk múltunkon.

2012. szeptember 8.
London, Ontario

EGY GYERTYALÁNG

Gyertyatartónak két ágán
égett két szál gyertya,
csillag fénnel világított
sötét éjszakánkba.

Két aranyláng erős fénye
egybeolvadt egy nap,
és ragyogott mint az égen
egy szép páros csillag.

Akik látták megcsodálták,
és mondták: csoda szép,
szentélyfalán van hasonló:
az oltári szentkép.

Egy őszinap vihar támadt,
kioltott egy lángot,
sötétebb lett világunkban,
s az élet megállott.

A gyertyában volt elrejtve
az életnek lángja,
sötét borult egy gyertyára,
véget ért az álma.

Gyertyatartónak két ágán
egy fényes láng maradt,
a kisebb láng rég kialudt,
szép fénye elapadt.

Az életnek fényes lángját
néha vihar oltja,
elhalványul aranyfényük,
de emléküik soha.

2012. szeptember 9.
London, Ontario

MUSKÁTILIS ABLAKOK

Ahol lakunk piros, fehér
muskátlis az ablakunk,
és sötétzöld, bodros levél
veszi körül virágunk.

Elől, hátul, mikor nézek
házamból az udvarra,
visszatér sok ifjú emlék,
hazamegyek falumba.

Muskátlis kisházak előtt
beszélgettek a lányok,
lóca körül összegyűltek,
várták jön-e babájuk?

Az volt rég a szórakozás
ha fiúkkal beszéltek,
vagy elmentek a fonóba,
s átfönték az estéket.

Régen elmúlt az a világ
mikor felénk így éltek,
kis falusi gyerek voltam,
de élnek az emlékek.

Látom, ahogy az ifjúság
a Fő utcán sétálgat,
nem volt neve valamikor
a karádi utcáknak.

Nem kellettke utcanevek,
ismertünk mi mindenkit,
s az ismerős arcok mögött
láttunk ezer muskátlit.

2012. szeptember 10.
London, Ontario

MIT HOZ A JÖVENDŐM?

Nem tudhatom mit hozhat a
jövendőm.
Lesz-e nékem vajon egy pár
esztendőm?

Benne vagyok az időmben,
mélyen már,
elszállt, elszállt énfélettem
sok szép nyár.

Ha nem jöttek boldognapok,
kreáltam,
de ha ért egy nagy csalódás,
nem bántam.

Jól ismerem szép múltamat,
mert éltem,
jövömet még nem ismerem,
csak sejtem.

A múltunkba visszamegyek
évekre,
velem maradt sok esemény
emléke.

A jövőnket táltos szemmel
nem látom,
bevallom, hogy nem is igen
kívánom.

Boldog vagyok ha ismerem
jelenem,
s a jövőmet hadd rendezze
Istenem.

2012. szeptember 11.
London, Ontario

HALVÁNY CSILLAG

Milliónyi csillag fénylik
odafent az égen,
a sok közül egyetlenegy
ragyogott énnékem.

Az a csillag elhalványult,
nem láthatom többé,
de emléke tovább ragyog,
bennem él örökké.

Benne van a virágokban,
a fáknak lombjában,
az esztendő napjaiban,
télben és a nyárban.

Ha valaha a szivárvány
fénylik fent az égbe,
a csillagom fénylő pora
sziporkázik benne.

Él a vulkánok lángjában,
és a gyertyafényben,
felvillan ha leszáll a nap,
él a napkeltében.

Elhalványult az a csillag,
mi nékem ragyogott,
amelyik egy rövid éjben
üstökösként futott.

A csillagom tündöklését
te már nem láthatod;
mások előtt elhalványult,
de énbennem ragyog.

2012. szeptember 13.
London, Ontario

ELSZÁLL AZ ÉLETÜNK

Elszállt hamar ez a nyár is,
hűvösek a reggelek,
az esős őszt a szomszédból
zord felhőkből integet.

Szívem nyara is tovaszállt,
hervadtak a szerelmek,
elhamvadtak a nagy tüzek,
de ég még a szeretet.

Messze szálltak víg éveim,
tova szállt az ifjúság,
lehull hajam, mint falevél,
emlék lesz a lombos ág.

A madarak délre szállnak,
ismét jönnek jövőre,
de az életem minden nyara
elszáll tőlem örökre.

Énfelelem szállhat a nyár,
én sohasem búsulok,
télen, nyáron, esős ősztben,
én mindenkor dalolok.

Ifjúságom nem jön vissza,
ami engem nem zavar,
az sem búsit ha nyarunkat
eltakarja az avar.

Megértem, hogy ez az élet
olyan, mint a forró nyár,
enyém marad esztendőig,
és azután tovaszáll.

2012. szeptember 13.
London, Ontario

AZ IDEGENFÖLD ÁTKA

A hazámból elköltöztünk
messzire,
idegenben maradunk már
örökre.

Idegenföld az otthonunk,
nem magyar,
idegenföld lesz mi engem
eltakar.

De azért a lelkem mélyén
ott vagyok,
hol ma élnek hazámban a
rokonok.

Bevallom jó gazdag ez az
idegen,
de én nem a gazdagságom
keresem.

Magyar múltam örökségét
vágyom én,
s nem pótolja semmi azt a
földtekén.

Gyakran hallom unokáim
beszédét,
de nem hallom jó szüleim
szép nyelvét.

Elhalkult a magyar szó az
ajkukon,
idegenföld ezt hozta ránk,
sajnálom.

2012. szeptember 14.
London, Ontario

JÖN A GYŰLŐLET!

Akik a vallás nevében
Ölnek, gyújtogatnak,
Azok békés világunkra
Háborúkat hoznak.

Mikor főcél az uralom,
Mások pusztítása,
Az előttem sose vallás,
Az csupán egy szekta.

Közeledik már e vallás
Országhatárunkhoz,
És számunkra új életet,
Nyomorúságot hoz.

Barbár életet hirdetnek
És azt gyakorolják,
Aki velük nem egyezik,
Azt ők legyilkolják.

Rettegjetek szeretteim,
Kik Istenben hisztek!
Mert Lucifer harcosai
Egyre közelednek.

A jézusi keresztyénség
Védi életedet.
Lelked minden erejével
Védjed érdekedet!

Mi történik a világban?
Kihal a szeretet.
Őrizkedj a gyűlölettől,
Ez ma az üzenet.

2012. szeptember 14.
London, Ontario

MÉG RÁD GONDOLOK

Napról-napra rád gondolok,
Gondolatban veled vagyok,
És ha egyszer rád gondolok,
Boldog vagyok.

Néhány emlék elmosódott,
Temetőbe, s földbe hullott,
Ám a hangod harangzúgás,
Örök áldás.

Messze szálló boldog évek,
Vidám része szerelmemnek,
Megérint még ma is engem
Érint engem.

Maradj mindig a lelkemben,
Légy drágakő a szívemben,
Éjjel, nappal légy te velem,
Mindig velem.

Ha múltamban kalandozok,
Olyankor én veled vagyok,
Újból látom szép emlékem,
Sok emlékem.

Vannak dolgok életünkben,
Mik állandók emlékünknél.
Őrzi mindezt az én szívem,
Az én szívem.

Búcsú nélkül mentél tőlünk,
Gyászba borult a mi szívünk;
Sok esztendő messze szaladt,
Messze szaladt.

2012. szeptember 15.
London, Ontario

HOGY ÉLTÜNK RÉGEN?

Hat telefon volt falunkban,
S öt telepesrádió.
Legényeknek szállás helye
Gyakran volt az istálló.

Néhol még a mécses égett,
Gerendákra akasztva,
De petróleumlámpa is volt
A falusi házakba.

Villany nélkül, a faluban
Primitív volt életünk,
Nem ismertünk tőle jobbat,
Vele megelégedtünk.

Volt egy mérnök a faluban
Aki akart fejlődést,
S megszervezett egy estére
Egy falusi nagygyűlést.

Két generátor került volna
A karádi malomba,
Mert a malom sose pihent,
Lett volna, mi forgassa.

Ám az okos parasztagdák
Sokallták a fény árát,
Leszavazták a villanyfényt,
S megtartották a lámpát.

Ötvenhat után más történt,
Az állam nem kérdezett:
Villanyt hoztak a falunkba
És mindenki fizetett.

2012. szeptember 16.
London, Ontario

ELSŐSÉG KÉRDÉSE

Az alkonyat és virradat
Egy családban vannak,
De sohasem találkoznak,
Mindig külön járnak.

A sötétből lesz virradat,
És ez történt régen,
Káoszt uralta földünket,
De rend lett a fényben.

A Bibliánk azt tanítja:
Káosz uralkodott,
És ebből a hű Teremtő
Világot alkotott.

A káoszban sötét az úr,
Fény hozza a rendet,
Logikusnak vélem tehát:
A sötét előbb lett.

Az elsőség kérdésére
Nehéz választ adni,
Mi az első: tyúk, a tojás?
Szokták kérdezgetni

Mi volt első a kezdetben:
Alkony vagy virradat?
Alkonyé volt az elsőség,
Míg a káosz maradt.

Az alkonyat és virradat
Egy családban vannak,
De sohasem találkoznak,
Mindig külön járnak.

2012. szeptember 17.
London, Ontario

VONULNAK A DARVAK

Vándormadár útra készül,
vége van a nyárnak,
felettünk a szürkefelhők
alacsonyan szállnak.

Ritkábbak a madárdalok,
csend borul a tájra,
hullnak már a falevelek
házunk udvarára.

Néhány virág a rózsafán
mutatóba marad,
de azok is foszladoznak,
a világ is hervad.

Zápor fut a háztetőnkön,
kopog az ablakon,
megvadulva rohan a szél,
száguld az utakon.

Elhallgattak rég a tücskök,
már nem hegedülnek;
sorakoznak már a darvak,
nagy útra készülnek.

Hosszú sorban katonásan,
elindulnak délre,
szürke darvak, V alakban
elszállnak messzire.

Itt van az ősz, itt van újra,
vonulnak a darvak,
fészükre a szürkefelhők
őszi esőt hoznak.

2012. szeptember 19.
London, Ontario

EGYRE MONDJA: KÁR

Elmúlt a tél, jött a tavasz,
Útban volt a nyár,
De a gyászos varjúsereg
Egyre mondta: Kár.

Sütött a nap jó idő volt,
Eljött rég a nyár,
De a gyászos varjú sereg
Egyre mondta: Kár.

Álmos eső hullt az égből,
Nagyon kellett már,
De a gyászos varjúsereg
Egyre mondta: Kár.

Roskadoznak termésüktől
Gyümölcsfáink már,
De a gyászos varjúsereg
Egyre mondja: Kár.

Szüret után kiforr a must,
Vidám nóta jár,
De a gyászos varjúsereg
Egyre mondja: Kár.

Ha jön a tél, és hull a hó,
Hógolyózunk már,
De a gyászos varjúsereg
Azt károgja: Kár.

Süthet a nap, eső eshet,
Lehet gazdag nyár,
De a gyászos varjúsereg,
Csak az mondja: Kár.

2012. szeptember 19.
London, Ontario

MI TÖRTÉNIK VELÜNK?

Elátkozott nemzet lettünk,
Állandóan veszekedünk.
Ármánykodás és gyűlölet,
Szétszakítja nemzetünket.

Veszekedve elpusztulunk,
Temetővé lesz országunk;
Sírját ássa meg a népünk,
Ha hiányzik békességünk.

Kicsi falvak, szép városok,
Néptelen lesz az utcátok,
Ha örökké gyűlölködünk,
Elpusztulhat a nemzetünk.

Másé lehet az országunk,
Ha örökké pártoskodunk.
Az az ország egészséges,
Ahol a nép még egységes.

Nem túlélő ott egy nemzet,
Hol örökké veszekszenek,
Társaikkal szervezkednek,
S hatalomra törekszenek.

Kommunista, náci pártok,
Kishazánknak ti ártotok,
Ne hozzatok szélsőséget,
Vágyjuk mi a békességet.

Aggaszt sorsa a hazámnak,
Mert ellenünk áskálódnak,
Hogyha legyőz a gyűlölet,
Temethetjük nemzetünket.

2012.szeptember 20.
London, Ontario

FEHÉR MÁLYVARÓZSA

Fehérszínű mályvarózsa
Nőtt ablakunk alatt.
Ha fúj a szél ingadozott,
Súrolta a falat.

Én sohase öntöztem meg,
De virított szépen,
Nem bántotta fűvágásom,
Ott a fal tövében.

Én nem tudom ki ültette,
Honnan került oda,
Évről évre bekukucskált
A mi ablakunkba.

Éntőlem is magasabb lett
Nyarunk közepére,
Ablakunkból is láthattam
Felért peremére.

A falunkban, Sántáéknál,
Láttam ilyen mályvát,
Jaj de sokszor nézegettem
Sokszíni virágát.

Elég ma egy kicsi mályva,
Hogy hazarepítsen,
S felújítsa gyermekkorból
Számítalan emlékem.

Sánta néni nagy kertjében
Sok, sok mályvát láttam,
És ma én e kismályván át
Otthon barangoltam.

2012. szeptember 20.
London, Ontario

ŐSZIFELHŐK EMLÉKE

Őszifelhők versenyeznek
fent a magas égen,
napról napra futkároznak,
és én lenről nézem.

Napok alatt megváltozott
köröttünk a szezon,
harminc fokról lehűlt a lég,
de nem vettük zokon.

Jobb az idő húsz fok alatt,
amit mostan kapunk,
mint ezelőtt vagy egy hete;
mostan nem izzadunk.

Ahogy nézem a sok felhőt,
hazám jár eszembe,
eszembe jut gyerekkorom,
s egy falusi este.

Kimentem az állomáshoz,
a falu szélére,
onnan néztem nyugat felé,
a nagy messzeségbe.

Ott ragyogott a Királyhegy
Sárospatak mellett,
onnan délre megláthattam
a tokaji hegyet.

Tüzesfelhők versenyeztek
őszi napsütésben,
ősz kezdetén az lett nékem
egy örök emlékem.

2012. szeptember 21.
London, Ontario

AMBRUSÉK EMLÉKÉRE

Kis keresztén koszorú van
egy országút mellett;
minden héten arra megyek,
fájnak az emlékek.

Székelyföldnek közepéből
jöttek Kanadába,
megtartották magyarságuk,
jártak templomunkba.

Egészségnek örvendhettek,
örökké dolgoztak,
gyermekkel, s unokákkal
jó magyarok voltak.

Ám a sorsuk megváltozott
itt az országúton,
nekiment kis kocsijuknak
egy szörnyű kamion.

Bús, szomorú ütközés volt
székely áldozattal,
és mi megint elbúcsúztunk
szomorú szavakkal

Egy kegyetlen csapás után
megszűnt két szép élet,
de emléküik velünk marad,
ezt mondja a kereszt.

Kis keresztén koszorú van
egy országút mellett;
minden héten arra megyek,
fájnak az emlékek.

2012. szeptember 22.
London, Ontario

LÁMPAGYÚJTOGATÓ

Elég régen nincsenek már
lámpagyújtogatók,
fényérzékeny szerkezettel
lámpáink gyújthatók.

Néhány dollár csak az ára,
pontosan működik,
bekapcsolja a villanyfényt
mikor sötétedik

Amikor már nappali fény
árad a házunkra
pihenni megy az utcákban
minden égő lámpa.

Kis utcánknak túloldalán
van egy fényes lámpa,
s éjszakánként virradatig
ragyog ablakunkba.

Fehér plastik sötétítőnk
egy vetítővászon,
megmutatja fénynek árját
hosszú éjszakákon.

Akácánknek egy-két ága
árnyékokat vetít,
a sötétben gyakran nézem
az ágak táncait.

Lehullnak majd a levelek,
furcsa lesz az árnyék,
s kopár ágak árnyéktánca
lesz az új jelenség.

2012. szeptember 22.
London, Ontario

ÉN SZOLGA MARADOK

Nem akasztok királyokat,
sose leszek hóhér,
nem fordulok a konyhába
édes leánycsókérr'.

Az én pipám nem ég soha,
mert az nekem nincsen,
emlékkeltelt gondolatom
a legdrágább kincsem.

Versbe írom gondolatim,
másokkal megosztom,
az marad csak én utánam,
ha eltakar sírom.

Apró, kicsi gyertyalángok
amikről én írok,
nem gyújtom fel a világot,
de fényt azért hozok.

Sűrű, sötét magyar éjben
minden gyertya számít,
de csak úgy ha ég a lángja,
s másoknak világít.

Panasz helyett vigasztalok,
amikor tehetem,
és legtöbbször biztatással
élem az életem.

Egyszerűen gondolkodom,
mert egyszerű vagyok
nem akarok én nagy lenni,
én szolga maradok.

2012. szeptember 22.
London, Ontario

ÜRES FÉSZKEINK

Hervadnak rózsáink,
barnulnak szirmaik,
néhány nap múltával
mindegyik lehullik.

Rózsaszirmok szerte
röpködnek a szélben,
s levelekkel szállnak
a megsárgult kertben.

Hull a meggyfalevél,
kibukkant két fészek,
amíg lombok voltak,
nem tudtam léteznek.

Hallottam madárdalt
a házunknál gyakran,
de honnan jött felém,
bizony nem kutattam.

Jól látszanak mostan
meggyfa kopár ágán,
lakatlanok most már,
fent pihennek árván.

Az emberi fészkünk
is ilyen lesz majdan,
árván marad házunk,
amikor már ősz van.

Majd valaki mondja:
egyszer itt is laktak,
de már itt is ősz van,
messze vándoroltak.

2012. szeptember 23.
London, Ontario

MIBEN REMÉNYKEDSZ?

Ha elporlad az én testem,
Megszűnik a földi létem.
Talán csupán átváltozom,
Vagy örökre eltávozom?

A porunkban nincsen élet,
Mindenkinek ez a végzet.
Amikor én megszülettem,
Megkezdődött az életem.

De mikor én porrá leszek,
Isten tudja merre megyek.
Ha porrá lesz már életem
Mi lehet a reménységem?

Vigasztalás: feltámadunk!
Mi az, amit erről tudunk?
Lehet testben feltámadás?
Vagy ez papi vigasztalás?

Természetben más az élet,
Eljön az ősz, aludni megy;
Ősz végével megpihenhet,
Majd tavaszkor újra éled.

Ily kikelet nekünk nincsen,
Nem virágozik újra testem,
Nem nő újra az én hajam,
Nem nő soha új tejfogam.

Tavasz jöttén fű, fa, virág,
Új életnek mondja szavát.
Van reményed ily életre?
Vagy távozol mindörökre?

2012. szeptember 24.
London, Ontario

A KALOCSAI ÓRÁNK

Nem ketyeg a falióránk,
Elemmel működik.
Járja útját körbe-körbe,
Sosem panaszkodik.

Tovaszállnak az éveink,
És sohasem fárad,
Ám ha mégis lelassulna,
Új elemet kaphat.

Évről évre pontosan jár,
Nem kell állítani,
Télnek, nyárnak idejére
Szoktuk átváltani.

Díszványérnak a közepe
Órává lett festve,
Kalocsai minták között
Van az beépítve.

Virágokkal örömet hoz,
Kellemes a szemnek,
S ilyenkor a gondolatim
Messzire repülnek.

Porcelánnak díszei közt
Rejlik a világom.
Sok viruló pipacs között
Kishazámat látom.

Kézimunkák, régi képek,
Haza repítenek,
És örökké buzdítgatnak
A régi emlékek.

2012. szeptember 24.
London, Ontario

SZEMÉTBÉ DOBHATÓ

Néhány dalom nyílóvirág,
kivirított könyvemben,
hogyha hervad ősz idején,
haraszt közé temetem.

Egy ideig még maradnak
közöttetek verseim,
de ahogy a földünk forog,
elhervadnak dalaim.

Világunknak volt kezdete,
eljön egyszer a vége,
az életem még mulandóbb,
elporladok örökre.

Nem marad itt életemből
csak az, amit alkotok,
ezt hagyom én örökségül,
egyebet nem adhatok.

Nem találtam földikincset,
szerénységben élek én,
milliárdnyi gazdagabb él
ezen a nagy földtekén.

Énnekem a gazdagságom
versekbe van betéve,
másoknak mind értéktelen,
csak nekem van értéke.

Ingyen osztom kincseimet,
fogadjátok emlékbe,
de ha nektek sincs értéke,
dobjátok a szemétkébe.

2012.szeptember 25.
London, Ontario

LELTÁRT KÉSZÍTETTEM

Ellenszenves, kellemetlen
látogatók jöttek,
nem voltam én soha híve
a házilegyeknek.

Januártól szeptemberig
három legyet láttam,
a hívatlan vendég közül
kettőt agyoncsaptam.

A harmadik kimenekült,
kiment a szabadba,
megijedt a lépcsapómtól,
sohase jött vissza.

Valamikor falun laktunk,
legyeket hajsoltunk,
a konyhánknak plafonjára
légyfogókat raktunk.

Öt pókot is megfogtam én
már ebben az évben
lehetséges több is van még
a pincei részben.

Szúnyog sem jött be idáig,
de kint azért láttam,
vízcsap mellett dalolgtatót
a rózsabokorban.

Békességben élünk itten,
csendes a lakásunk,
ellenszenves rovarhaddal
sohasem birkózunk.

2012. szeptember 26.
London, Ontario

AZ UTOLSÓ VERSEM

Nem halljátok többé dalom,
éneklésem abbahagyom,
a múzsától búcsúzom,
legyen övé e dalom.

Készülnöm kell a nagy útra,
ihletemnek forrás kútja,
dudvával lesz benőve,
temetőbe temetve.

Szomorúság nincs énbennem,
sem csalódás a szívemben,
elfogadom a sorsomat,
keresek egy új utat.

Nem ülök majd tétlenségben,
csak örökös békességben,
folytatom az alkotásim,
álmodozom álmaim.

Szabad leszek egy terhemtől,
szükségtelen verseléstől,
bebörtönzöm rímeimet,
feloldozom lelkemet.

Napról napra mindig írtam,
csodálatos meddig bírtam,
de mostan én befejezem,
s a tollamat leteszem.

Nem halljátok többé dalom,
éneklésem abbahagyom,
ez a versem az utolsó,
és egyúttal búcsúzó.

2012. szeptember 27.
London, Ontario

FOLYTATOM AZ ÍRÁST

Azt terveztem abbahagyom
és többet nem írok,
de az agyam igen makacs,
hallgatni nem bírok.

Megfertőzött egyén vagyok,
rímek áldozata,
gyermekkorom sok emlékét
rakosgatom sorba.

A múltamat még ismerem,
hiszen abban éltem,
így a vers csak gyerekjáték,
igen könnyű nékem.

Azt reméltem festő leszek,
van ecsetem ötven,
festék szárad dobozokban,
de nincs időm nekem.

Képfestéshez sok idő kell,
olajjal dolgozom,
egy festmény vár évek óta,
ma is "szárítgatom".

Tudat alól jön sok versem,
én magam sem értem,
percek alatt megszületik
a rímem és versem.

Azt terveztem abbahagyom
és többet nem írok,
de az agyam igen makacs,
hallgatni nem bírok.

2012. október 5.
London, Ontario

CSILLAGOKAT KÉRDEZEK

Hajnalcsillag fénye ragyog
a keleti égen,
énnekem is volt csillagom,
valamikor régen.

Felmentem a csillagokhoz,
megkérdézem őket:
mondjátok meg, láttátok-e
az én szeretőmet?

Nem láthattuk, válaszoltak:
nincs ő fent az égben,
évek óta lent nyugszik már
az agyagos földben.

Amíg teste sírban fekszik,
nem él az egekben,
egyszer láttuk az ő lelkét
fent a fellegekben.

Nem ismerjük lelke útját,
csak az Isten tudja,
és Ő a sok-sok csillagokat
arról nem tudatja.

Hálás vagyok a csillagnak
az ő válaszáért,
s imádkozom az Istenhez
az én kedvesemért.

Adj örökös nyugalmat
az én kedvesemnek,
és nekem adj békességet,
míg e földön élek.

2012. október 4.
London, Ontario

VÉNASSZONYOK NYARA

Udvaromon sárga szőnyeg,
levelekből szőve,
röpködve száll a sok levél,
sok van most belőle.

Vándorszellő felhalmozza
a kerítés szélén,
közben jól megtáncoltatja
az akácfaék tövén.

Vénasszonyok nyara repül,
hűvös már a reggel,
de hét körül felmelegszik,
mikor a nap felkel.

Fehérrózsánk most is virít
de már fagyoskodik,
fehérebb lesz a háztetőnk,
mikor hajnalodik.

Mozgó hegy a láthatáron
egy gomolygó felhő,
összeszűkül tízpercenként,
és azután megnő.

Megfigyelem és csodálom,
ahogy úszik ott fenn,
lefestem én egy képemre,
amikor megpihen.

Nem pihen a vándorfelhő,
mozog a természet,
indiánnyar dala még szól,
de jön az enyészet.

2012. október 5.
London, Ontario

APRÓ GYERTYALÁNGOK

A verseim gyertyalángok,
kevés fényt ontanak,
de azért egy kicsi szikrát
néha, néha adnak.

Nem vált soha tábortűzzé
versem üzenete,
nem repült fel az egekbe,
mint a vulkán tüze.

Vulkánokból füst is ered,
én nem ködösítek,
vulkanikus felhő helyett
kék egeket viszek.

Lehet, sok a nosztalgiam,
múltamról beszélek,
azért mert a múltat, jelent,
megadta az élet.

A jövőmet nem ismerem,
csak az Isten tudja,
mindhiába kérdezgetném,
nekem úgyse mondja.

Nem születtem prófétának,
jósolni nem tudok,
éppen ezért sok versemben
múltamban kutatok.

A verseim gyertyalángok,
kevés fényt ontanak,
de azért egy kicsi szikrát
néha, néha adnak.

2012. október 5.
London, Ontario

UTUNKON LÁTTAM

Koszorú egy temetőben
elmúlásról beszél,
az erdőnk is temető lesz,
sárgul már a levél.

Vérvörös lett néhol a fa,
bordószínnel gyászol,
meghatódva elbúcsúzik
a rohanó nyártól.

Az egyik fán vörös levél,
a másikon sárga,
mindkettőnek az a sorsa:
lehullnak a sárba.

Csodálgom a színeket,
nem igazi gyász ez,
mert a télnek elmúltával
minden fa ébredez.

Narancssárga ágytakarót
kreált a természet,
beleszöve felbukkannak
milliónyi színek.

Vidám színeket láthatok,
az országút szélén,
élénkebb az erdő mostan,
mint a nyár közepén.

Ámulattal csodálkozom
útban hazafelé:
milliónyi fák vannak itt,
ki teszi színessé?

2012. október 7.
London, Ontario

AZ IHLET AJÁNDÉKA

Félálomban vagyok néha
és jönnek az ihletek,
s tudat alatt állnak sorban
ezerszámra a versek.

Versírásom mint az álom
erőn kívül meg jelen,
s bejárom a nagyvilágot
egy álmodó éjjelen.

Uralmam az álmom felett
a nullával egyenlő,
kéresemre nem jön álom,
nem szedhetem azt elő.

Csoda álmok varázsában
bejárom a világot,
ám miután ébren vagyok,
elfejtem az álmot.

A rímeim épp így jönnek,
látom mint az álmokat,
ha leírom azon nyomban,
gondolatom megmarad.

Igen sokszor megtörténik,
ihletemet nem írom,
tervezgetem talán később
verseimhez csatolom.

De ha közben egy pár óra
évfölöttem elrepül,
elvesztem az ajándékom,
amit kaptam ihletül.

2012. október 7.
London, Ontario

AZ ÉN SZOLGÁLATOM

Közönséges egyén vagyok,
bár van címem és rangom,
diplomáim szerét-számát
azért mégsem firtatom.

Amikor még a hazámban,
volt nekem az otthonom,
nem vettek fel egyetemre,
máshol kellett tanulnom.

Amerika földjén más volt,
nem azt nézték ki vagyok,
felvételi vizsgám után,
azt kutatták mit tudok.

Nem volt sehol politika,
nem kellett jó káderlap,
bevitt egy kis egyetemre
egy hűséges magyar pap.

Megtanultam jól angolul
már az első évemben,
angolszakon diplomáztam,
s tanár ember lehettem.

De nem mentem tanítani,
más pályára kerültem,
kivándorolt magyarokkal
folytattam az életem.

Magyar egyház küldetése
nemcsak vallás énnekem,
egy szolgálat népem felé,
s igaz szívből szeretem.

2012. október 8.
London, Ontario

ŐSZI LEVÉLSZÖNYEG

Citromsárga levélszőnyeg
lapul udvarunkban,
mint a Tisza úgy fodrozik
kiskertünk sarkában.

Gyakran a szél beleturkál,
megbontja a szélét,
majd idővel visszahordja,
keresgéli helyét.

Fogócskázna a levelek,
egymást zavargatják,
néha-néha légbe szállnak,
s egymást átugorják.

Mikor jönnek új levélkék,
jól megtáncoltatják,
de ha nagyon elfáradnak,
féltőn betakarják.

Együtt jött sok sárgalevél
le a hideg földre,
egymást némán ölelgetik,
mert válnak örökre.

Jaj, te szegény sárgalevél,
hasonló a sorsunk,
amikor majd porrá leszel,
mi is rád taposunk.

Az elmulás nagy csizmája
feletted is gázol,
letapos nagy csizmájával,
akárhol lakozol.

2012. október 8.
London, Ontario

SÍRDOGÁL AZ ŐSZISZÉL

Nézd az őszi lomb hullását!
Hervadnak a virágok.
Zöld mezőknek füve szárad,
Pedig ma is megázott

Vastagabb a szürke haraszt,
Ha rálépek nem zizeg;
Fagyoskodnak a muskátlik,
Beköszöntött a hideg.

Könnyet hullajt a sok felhő,
Ahogy száguld odafenn,
Gyászdalat dúdol az őszi szél,
Mert ősz van a földeken.

A szél hangja de fájdalmas,
Kertifák közt felzokog,
Elmúlt a nyár, ősz van újra,
Én is sírva búcsúzó.

Ne sírj, ne sírj te őszi szél!
Ne szomorítsd szívemet!
Hidd el, telünk elmúltával
Lesz még újból kikelet.

Dér van már a háztetőnkön,
De olvad ha süt a nap,
Talajmentén fagyok járnak,
Az is olvad, nem marad.

Szezonok közt éldegélünk,
Füttyül ma az őszi szél,
De távolban, hegyek ormán,
Beköszöntött már a tél.

2012. október 10.
London, Ontario

BORS ÉS ÉRŐSPAPRIKA

Szeretem a sok kis mókust,
ha kell megetetem,
de mit művel erkélyünkön,
én azt nem szeretem.

Bemászik a muskátlikhoz,
gyökerét kiássa,
s a cserepek finom földjét
az erkélyre szórja.

Háromszor is elkergettem,
de bújócskát játszott,
alig, hogy a házba léptem,
újából visszamászott.

Megpróbáltam lelocsolni
egy kis pohár vízzel,
azt csacsogta: ez az ember
énvelem csak viccel.

Tenyeremet összecsaptam,
nagyot kurjantottam,
majd válaszul a mókustól
kuncogást hallottam.

Átgondoltuk: van paprika,
borsunk is van, erős;
a földet majd teleszórjuk,
hadd legyen jó csípős.

Két napja a vendégmókus
az erkélyt kerüli,
úgy látszik a bors, paprika,
nem kedvence neki.

2012. október 10.
London, Ontario

AKINEK ELMÚLT A NYÁR

Épp az a nap ragyog nékem,
Ami tegnap volt az égen,
Ugyanolyan szép most az ég,
Hús illatot hordoz a lég.

Csendben hullnak a levelek,
A hegyeken szüretelnek,
Vidám nóta száll a szélben,
Beletercel az én lelkem.

Ma is ragyog szépen a nap,
Szél füttyüli a dalokat,
Nem látok most fellegeket,
Csak a hulló leveleket.

Nem változott talán semmi,
Sáragalevél fog hullani,
És megmarad sok száraz ág,
Megjött az új őszi világ.

Érzem, látom elmúlt a nyár,
Lehullnak a levelek már,
Én most látom mindezeket,
De nem látják a betegek.

Egy nőt a kór ágyhoz köti,
Egész nap a plafont nézi,
Nem tud soha sem felkelni,
Régen eljött az ősz neki.

A sok levél mind lehullhat,
Nem figyelheti azokat,
Nem ragyog az ő napja már,
Neki régen elmúlt a nyár.

2012. október 12.
London, Ontario

ŐRZÖM EMLÉKEIMET

Hálás vagyok napról napra,
hogy az elmém elég jó,
testierőm bár meggyengült,
az agyam még kiváló.

Régen elmúlt események
megjelennek előttem,
nem csupán az iskolámra,
óvodámra emlékszem.

Bevallom a furcsa nevek,
mit külföldön hallhatok,
kiszáradnak az agyamból,
mint reggeli harmatok.

Ősztönösen félredobom
mindazt, ami idegen,
néha-néha megkérdem:
vajon kell ez énnekem?

Körülöttünk forr a világ,
események peregnek,
nem akarom látni mindet,
ne legyenek emlékek.

Telve van az emléktáram
eseménnyel, képekkel,
megpróbálom megőrizni
írásommal, versekkel.

Mikor nézek a múltamba,
sok dologra emlékszem,
s megjelenik egymásután
sok-sok régi emlékem.

2012. október 12.
London, Ontario

KÖSZÖNTÖM AZ ŐSZT

Kimentünk a tó partjára
szétnézni,
s útközben a falombokat
csodálni.

Csodálatos őszi színben
ragyognak,
nincs ily színe sohase a
tavasznak.

Míg a tavasz az ébredést
hirdeti,
addig az ősz megérkezik
temetni.

Vörös-sárga falombokat
láthatunk,
szivárványnak színeiben
járkálunk.

Ámulattal megcsodálom
a fákat,
örömdát zeng a vidék,
nincs bánat.

Elfogadom az ősz jöttét
köröttünk,
amibe mi színpompával
érkezünk.

A hervadás itt vidámság,
és öröm,
őszbehajló lombjainkat
köszöntöm.

2012. október 12.
London, Ontario

MIRŐL BESZÉLHETEK?

A munkámnak nem az célja,
hogy az embert a halálra
készítsem.
Mert mikor a halál megjön,
úgy elsöpör mint vízözön,
vészesen.

Ha fekszel egy betegágyban,
van-e üdvöd bűnbánatban
valaha?
Ha a gyertyád a csonkig ég,
beragyoghat a fénye még
szobádba?

Elmondanám, ha én tudnám,
hogy mi jön az élet után,
nem tudom.
Nem jött senki se énhozzám
földilétünk vége után,
bevallom.

Éppen ezért nem készítem,
sohasem a kedves hívem
halálra.
Nem lesz céloom készíttetni,
úgyis el fog az majd jönni
valaha.

Álnokságot mért beszéljek?
a halálra nem készítek
senkit sem.
Földi létünk megismertem,
életről szól üzenetem,
beszédem.

2012. október 13.
London, Ontario

OKTÓBERI ELSŐ FAGY

Deresek most háztetőink,
és a kocsi ablakok,
érthető, mert ma reggelre
a hőmérséklet zéró fok.

Ezerszámra hulldogálnak
a megsárgult levelek,
járdáinkon terjeszkednek
a falevél szőnyegek.

Minden virág túlélte még
az éjszaka hidegét
s dideregve óhajtják most
a forrónap melegét.

Nem is késik a napsugár,
felhők mögött kandikál,
sápadt arca fel-felbukkan,
de meleget nem ad már.

Fáradtan néz reánk a nap,
nem kúszik fel magasra,
úgy látszik a magasságot
nyarunk után megunta.

Négyemeletes ház mögül
alig látszik az arca,
alacsonyról, házak mögül
a melegét nem ontja.

A deres ház nem meglepő
októbernek éjjelén,
ám amikor nappal is fagy,
télnek leszünk közepén.

2012. október 13.
London, Ontario

FEHÉR HATTYÚSereg

Mit láttam egy folyó mellett?
Felhők szálltak a fák felett;
Folyóvízben hattyúk úsztak,
Ezek nem vadlibák voltak.

Bájos fehér, hosszú nyakkal,
Barátkoztak a halakkal,
Csendben vitte az ár mindet,
Ritkán látok ilyen szépet.

Tizenhárman voltak éppen,
Nem legeltek ma a réten,
Kisfolyónkhoz leballagtak,
Az útvonalon nem gáogtak.

Madárhadnak nagy vezére
Hűn vigyázott seregére.
Földön, vizen őt követték,
Néha, néha körülvették.

Tanácskoztak, tervezgettek,
Talán arról beszélgettek,
Hogy jó lenne délre menni,
És nem itten fagyoskodni.

Én hangokat nem hallottam,
Érdekes volt amit láttam,
Felrepültek, s egy kört írtak,
Nagy útvonalra elindultak.

Délirányba némán szálltak,
Ősz jöttével elbúcsúztak,
Ők jól tudják hova mennek,
Azt is érzik: visszajönnek.

2012. október 14.
London, Ontario

EGY MEGMARADT LÁNG

Láttál te már nagy lángokat,
Amik szórnak villámokat,
Titokban?
Amikor még legény voltam,
Igen sokszor tüzet kaptam,
Lángoltam.

Később csendes évek jöttek,
Nem lángoltak a szerelmek,
Aludtak.
Megint jöttek, kopogtattak,
Egy-két évre felgyújtottak,
S maradtak.

Egy láng maradt éveken át,
Messze földön is rám talált,
Ma is ég.
Egy ifjúkor nagy szerelme,
Velem maradt mindörökre,
Megvan még.

Sok esztendő elrepült már,
Tovarepült sok-sok új nyár,
De te nem.
Tovább kísérsz egy életen,
Mert itt maradt a szerelem
Énbennem.

Azt hiszem én nem akarom
Oltogatni rég volt lángom,
Hadd égjen!
Visszanézek és mosolygok:
Ma is vannak forró lángok
Szívemben.

2012. október 15.
London, Ontario

A SÍR SZÉLÉN ÁLLUNK

Hazugságok, zsványságok
Árnyékában élünk,
És ha nem jön be változás,
Eljöhet a végünk.

Miért bántjuk és gyalázzuk
Szüntelenül egymást?
Ha nem élünk békeességben,
Ne várjunk változást!

Kik hazánkat meggyalázták,
Hatalomra törnek,
Városinkban, s falvainkban
Miközöttünk élnek.

Ijesztgetik magyar népünk,
Rémhír a fegyverük,
Egy tudatlan csürhe néptől,
Jön a segedelmük.

Csaltak, loptak a népüktől
Hazánk árulói,
Milliárdos gazdagok most
Múltunk gyalázói.

Ameddig e zsvány népség
A hangját hallatja,
Országunknak nincs jövője,
Bármily szép a múltja.

Hazugságok, zsványságok
Árnyékában élünk,
És ha nem jön be változás,
Eljöhet a végünk.

2012. október 15.
London, Ontario

MÁS UTAKRA TÉRTÜNK

Tihozzátok minek mennék?
A szerelem már csak emlék,
Rég elmúlt.
Elmúlt régen az a szép nyár,
Fülemülénk sem dalol már,
Elnémult.

Sok évtized nem jön vissza,
Nem folyhat vissza a Tisza,
Sohase.
Szerelemmel a szívemben,
Messze tőled én elmentem,
Külföldre.

Én még haza tudnék menni,
De engemet nem vár senki,
Hazámban.
Már előtted nincs nyitva út,
Bezártál egy nyitott kaput,
Titokban.

Elfogyott a reménységünk,
Mert mi más utakra tértünk,
Nem vártunk.
Mivel tervünk nem sikerült,
A szerelmem lassan kihűlt,
Elváltunk.

Egymásé mi nem lehettünk,
Két folyóként folyt életünk,
Szétválva.
De életem nagy könyvében
Továbbra is ott vagy vélem,
Beírva.

2012. október 16
London, Ontario

AZ ÉDENKERTI KÍGYÓ

Én nem értem az emberek
Miért bántják egymást?
A rendszeres gyalázkodás
Elvisz minden áldást.

Miért csak a rosszat látják
Embertársaikban?
Soha, soha semmi rosszat
Bűnös önmagukban?

Nem létezik ma Édenkert,
De a kígyó még él,
Gyalázkodó embereknek
A lelkére beszél.

Csodálatos ember vagy te!
A kígyód így biztat:
Híresztelj hát országodról
Mindenféle rosszat.

Szidd le jól az embereket,
És gyalázzad őket,
Megnöveli azon nyomban
A te tekintélyed.

Bármikor te szidsz valakit,
Rögtön nagyobb leszel,
Hatalmad lesz sokak felett,
Bár a porban fekszel.

Nem létezik ma Édenkert,
De a kígyó még él,
Gyalázkodó embereknek
A lelkére beszél.

2012. október 17.
London, Ontario

GYARLÓ POLITIKUSOK

Tudom van sok politikus,
kinek szent hazája,
de van gyarló és bitang is,
kinek szent a pártja.

Nem akarnak velünk élni,
a párt érdekén túl;
a mi hazánk másodrendű,
az se baj ha kimúl.

Szereplési viszketegség
lakik egy néhányban,
mit gyakorol nyilvánosan
szerte az országban.

Minden gyarló politikust
ki kellene rúgni,
és egy szabad választásra
új alkalmat adni.

Az legyen a parlamentben
akit választanak,
és nem azok, kit a pártok
oda delegálnak.

Nem országunk a fő célja
egy-két ismert pártnak,
hatalomért lépnek hadba,
uralomra vágnak.

Hatalomvágy vezet sokat,
nem egy békés ország,
szeretnék ha hatalmukban
lehetne a világ.

2012. október 18.
London, Ontario

TE JUTSZ AZ ESZEMBE

Ha látok egy rózsabimbót
Te jutsz az eszembe:
Tündérország kék tavánál
Estem szerelembe.

Szépen beszélt az a rózsza,
Amit akkor láttam,
Felemeltem a színpadról,
És kezembe adtam.

Nem is kellett elmondani,
Hogy én mit éreztem,
Elmondta egy rózsabimbó
Remegő kezében.

Nyíló rózsza egy vallomás,
Azóta is nékem,
Harmatossá válik szemem
Ha visszaemlékszem.

Szépen beszélt az a rózsza,
Ám régen elhervadt,
De emléke bús szívemben
Örökre megmaradt.

Tündérország bimbójából
Születhet az élet,
De elporladt már a rózsza,
Álmunk semmivé lett.

Ha látok egy rózsabimbót
Te jutsz az eszembe:
Tündérország kék tavánál
Estem szerelembe.

2012. október 18.
London, Ontario

NÓTÁINK SZERELME

Szeretem a magyar nótát,
néha megsiratom,
benne van az én örömöm,
és az én bánatom.

Ha megszólal egy hegedű,
a húrjai sírnak,
megköszönöm tehetségét
a cigányprimásnak.

Ám akinek szól egy nóta
talán nem is hallja,
elköltözött már közülünk,
egy másik világba.

Elküldeném szívem dalát,
amit régen írtam,
vidámsággal feltöltöttem,
mégis telesírtam.

Gyakran vidám nótaszóval
telik az életünk,
percek múlva szomorúság
járja át a lelkünk.

Magyar népünk ilyen fajta,
sírás közben nevet,
mégis fújja zengő hanggal
a nótát, éneket.

Szeretem a magyar nótát,
távol kis hazámtól,
dalok szárnyán hazajárok,
sosem élek távol.

2012. október 18.
London, Ontario

ÁLMAIM VILÁGÁBAN

Van egy ország: álomvilág,
Mit gyakorta bejárok.
Visszajönnek a múltamból
Ismerősök, barátok.

A múlt éjjel volt egy álom,
Ami sosem létezett,
Kint sétáltunk virágok közt,
Közben fogtam kezedet.

Mikor eltűnt e szép álom,
Iskolába jártam én,
Bent láttalak osztályomban,
Egy tanterem közepén.

Üres szék volt énmellettem,
És te arra átültél,
Rám borultál mámorodban,
Megéreztem: szerettél.

Reám néztél, mosolyogtál,
Tiszta szívvel örültünk,
Éreztük, hogy négy éven át
Egymás mellett ülhetünk.

Felébredve boldog voltam,
Mert teveled lehettem,
Ilyen soha nem történt meg
A nappali életben.

Álom volt csak az együttlét:
Istenadta ajándék,
Mert éreztem egy leánynak
Síron túli szerelmét.

2012. október 19.
London, Ontario

KÖSZÖNET KÖNNYEI

Elég gyakran felzokogok,
ha egy verset megírok,
nem kell nekem erőlködni,
úgy jönnek a verssorok.

A verssorok egyre jönnek,
alig győzöm leírni,
nem tudom ezt logikusan
megérteni, felfogni.

Amíg iszom egy jó kávé,
jön a Múza ihlete,
nem múlik el tizenöt perc,
elkészül egy versike.

Mivel gyorsan sorakoznak
a verseim naponta,
úgy gondolom nincs értéke:
a versírás nem munka.

Ha kínlódnék verseimmel,
és ha beleizzadnék,
megérezném: lehet benne
egy parányi kis érték.

De míg játék, szórakozás
a versírás énekem,
firkálásnak nevezem csak
verseim és énekem.

Ha néha egy versem után
örömben zokogok,
köszönöm az Istenemnek,
hogy játékkal alkotok.

2012. október 19.
London, Ontario

ÁLOMMÁ LETT LEVÉL

Megsárgult már a sok levél
Az ágon,
De maradt még zöld levél is
A fákon.

Ha majd le hull a sok levél
Fáinkról,
Akkor kezdek ábrándozni
Tavasról.

Ahogy nézem a lombokat,
Csodálom,
Olyanokká lesznek nekem,
Mint álom.

Bevésődnek igen mélyen
Elmémbe,
S elteszem egy őszi napra
Emlékbe.

Volt nekem az életemben
Egy levél,
Bármennyire sárga lett is,
Tovább él.

E szép levél földre hullott,
Felvettem,
Egy parányi emlékkönyvbe
Eltettem.

E kis képpel indulok most
A télnek,
Megláthatom éjjel, nappal,
Míg élek.

2012. október 22.
London, Ontario

ÖTVENHATOS BÚCSÚZÓ

Ne sírj, ne sírj kisleánykám!
Mert elhagyom az én hazám.
Nem feledlek sosem téged,
Mert igaz szívből szeretlek.

Nem mehetek búcsút venni,
Ne lásson meg engem senki,
Búcsúzásunk meg ne lássák,
Úgy elmegyek, ne is tudják.

Isten veled magyar hazám!
Itt nevelt fel anyám, s apám,
Ám a sorsom oly mostoha,
Nem jöhetnek talán vissza.

Csillag lesz a könnyeimből,
Amik hullnak szemeimből,
Mikor nézel majd az égre,
Mindig jussak az eszedbe.

Ne tekingess le földünkre,
Mert ott leszek eltemetve;
Nézd inkább a csillagokat,
Az ott fénylő gyémántokat.

Az éjszaka csendben temet,
Én ma tőled búcsút veszek.
Fájó könnyed ne hullajtsad
Egyszer tán a hajnal hasad.

Ne sírj, ne sírj kisleánykám!
Mert elhagyom az én hazám.
Nem feledlek sosem téged,
Mert igaz szívből szeretlek.

2012. október 22.
London, Ontario

BALOLDALI MASZLAG

Azt hiszitek buták vagyunk,
Talán nem is gondolkodunk?
Nem törődtek országunkkal,
Csak egy pártnak hatalmával.

Nincs benne az üzenetben:
Hogy lehetne jobblét itten?
Kormányt akartok dönteni,
Hogy tudjatok lopni, csalni.

Hatalomra vágytok megint,
S míg a hazánk rátok tekint,
Nem felejt sok bűnös tettet,
Börtönben lenne helyetek.

Nem beszéltek a hazánkról,
Szabadságunk oltalmáról,
Azt szokjátok hangoztatni:
Kormányt akarunk váltani!

Megszólal egy libás ember,
Kiabált ő köztünk egyszer,
De most ismét azt szeretné,
Ha országunk megtisztelné.

Mikor rég volt hatalmatok,
Mit tettetek? Csak loptatok.
Hazudtatok országunknak,
Pártotoknak, magatoknak.

Elég volt már a maszlagból,
Kommunista gyarlóságából,
Ne csaljátok meg népünket!
Tiszteljétek nemzetünket!

2012. október 23.
London, Ontario

A KÓRHÁZI MADÁRDAL

Kismadarak hangját hallom,
Behallatszik az ablakon.
De akinek szól a nóta,
Ágyban fekszik hetek óta.

Nem tud járni, egyet lépni,
Vagy önmagán segíteni.
Fiatal még, nem is öreg,
De megbénult egy fő ideg.

Szomorú e hölgynek sorsa,
Hétről hétre ágyát nyomja.
Morfiummal oltogatják,
Így fájdalmát csillapítják.

Bár nincs sehol se fájdalma,
Nem figyel a madárdalra...
Gyógyulásra nincs reménye.
Könnyek égnek a szemébe.

Mikor egyszer operálták,
A halálát megjósolták.
De ma is él, itten fekszik,
A sorsába belenyugszik.

Ahogy nézem e nő arcát,
Átérzem szívének harcát.
Úgy szeretne újból járni,
Vagy valaha talpra állni.

Kismadarak hangját hallom,
Behallatszik az ablakon.
De akinek szól a nóta,
Az ágyában nem hallgatja.

2012. október 23.
London, Ontario

MŰVÉSZEK UJJAIRÓL

Irigylem sok művész ujját,
Dalt kifejtő mozdulatát.
Zongorában dalok vannak,
Művész kéztől előbújnak.

Csodálom a cigányprímást,
És az egész zenekarát,
Zenekarban mint zenélnek,
Tőle vidul a bús lélek.

Láttam sokszor titkárnöket,
Nem nézték az írógépet,
Figyeltek fent egy szöveget
És verték a billentyűket.

Hogyha nézem a szöveget,
Keresnem kell a betűket,
Nem látom a billentyűket,
Én négy újjal gépelgetek.

Művész ujjá nem pihenhet,
Nem tarthat ő szüneteket,
Hogyha írok, s megfáradok,
Írásközben megállhatok.

Nem látszik a verseimben,
Ha valahol megpihentem.
Ha kedvem van kávé inni,
Nem akarok akkor ími.

Nem írhatok titkárnöként,
Csiga ül az ujjamon,
Ám azért a komputernek
Billentyűit kínozzom.

2012. október 24.
London, Ontario

ALMÁSSY ZSÓKÁNAK

Amikor már megszülettél,
Nem éltem a falumban,
Messze laktam a hazámtól,
Egy távoli országban.

De a sorsunk összehozott
Egy idegen hazában,
Összefűznek emlékeink,
Volt karádi világban.

Sok a közös ismerősünk,
Őreájuk emlékszünk,
Köztünk éltek barátaink,
Egy volt a mi vidékünk.

Kicsi falum, s rokonaim,
Szüleid jól ismerték,
Sok esztendő elmúltával
Örökre megszerették.

Ők se laknak többé ottan,
Máshol van a lakásuk,
Én is sorsüldözött lettem,
De lélekben ott vagyok.

Meghatódom nap, nap után
A véletlen játékán,
Közelembbe hozott sorsod,
Ez egy áldás igazán.

Szétszóródtunk, ez az élet,
Idegenben van hazám,
De, hogy itten találkoztunk,
Köszönetet zeng a szám.

2012. október 24.
London, Ontario

JÖN MAJD A JÓLÉT!

Gordonovics Libanov
Tegnap megígérte:
Lesz libamáj és zúza
Voksokért cserébe.

A sajtónk is szabad lesz,
Ingyen fogják adni,
Lesznek benne receptek,
Tanulhatunk főzni.

Lesz itt szólásszabdság,
Szólhat a rádiód,
Fletó elvtárs programja
Lesz a te hangadód.

De ha neked nem tetszik
Ez az eldorádó,
Távozz innen külföldre,
Ha ez neked nem jó!

Ha majd nézed az eget,
Csillagokat láthatsz,
De sötétség kell hozzá,
Azt Fletótól kaphatsz.

Nem messze a sötétség,
Jöhet egy új csillag,
Ötágú lesz ez is majd,
Ha adod voksodat.

Azt mondta a Libanov:
Jön a jólét nektek,
És akkor majd naponta
Libasültet esztek.

2012. október 24.
London, Ontario

HAJNALCSILLAGOM

Jaj, de sokat nézegetem
Én a hajnalcsillagot.
Sötét reggel kelek én fel,
És a csillag fent ragyog.

Dereng az ég énefelettem,
Bíborpiros a kelet,
S az égaján aranyfelhők
Koszorúzzák az eget.

Távolból a hajnalcsillag
Fénylőn tekint énreám,
Talán te is most keleten,
A távolból nézel rám.

Látlak én a fényképeden,
Te is láthatsz engemet,
De a fényed oly távol van,
Nem foghatom kezedet.

Az égboltnak csillagától
Édes arcod fényesebb,
S a hajnali csillagon túl
Ma is téged kereslek.

Ha te szintén feltekintesz
A csillagos nagy égre,
Rebegj el egy imádságot,
És jussak az eszedbe.

Csillagvilág hídján járva
Elmegyek ma tehozzád,
Szeretemben megkereslek,
Bárhol is van a hazád.

2012. október 26.
London, Ontario

HERVADÁS AZ ÉLET!

Kopaszodnak már az ágak,
Lehullnak a levelek,
Nyugodni fog már a vidék,
Megjöttek a hús szelek.

Alacsonyan jár már a nap,
Fennakad a háztetőn,
De még vígan futkározik
Odakint a levelőn.

Elnyúlik az én árnyékom
Éntőlem is hosszabbra,
Átszaladt most énelőttem
A szomszédos udvarra.

Ködöt, esőt hozott az ősz,
Csatornából víz csorog,
Ma búcsúznak októbertől
A hervadó virágok.

A muskátlink tovább virít
Odakint az erkélyen,
Nem akar még elhervadni,
Áhítással szemlélem.

Hervadásról mesél a szél,
Októbernek legvégén,
Nekünk küldi búcsúdalát
Egy rózsafa levelén.

Nagybetűkkel van ráírva:
Hervadás az életünk!
Hazafelé megyünk innen,
Amikor megszületünk.

2012. október 26.
London, Ontario

MIKROKOZMOSZ VOLT

Mikrokozmosz volt a Fórum:
Magyarország tükre.
Megláthattuk önmagunkat
Egy görbetükörbe.

Benne volt az egész ország
Kicsinyes panasza.
Felhangzott a kisebbségnek
Gondolata, baja.

Kevés volt a pozitív hang,
Jöttek a kritikák,
Látogatók egymást gyakran
Gonoszul gyalázták.

Fórumunknak szebb oldala
Kutyatársacról szólt,
S számomra a legfontosabb
A kutyaotthon volt.

Megnéztem sok régi képet,
Környékünk szépségét,
S benne láttam Sárospatak
Régi dicsőségét.

Szomorú, hogy napjainkban
Oly sok rosszat hallunk,
És ha egymást bántalmazunk,
Mi is elpusztulunk.

Magyarország szebb jövője
Mindnyájunknak ügye,
Ne engedjük egy csoportnak,
Hogy azt tönkretégye.

2012. október 27.
London, Ontario

TALÁN MAJD JÖVŐRE

Októbernek kezdetén már
Sárgultak a levelek.
A párommal tervezgettük,
Megnézzük az erdőket.

Kirándulunk fényképezni
A természet szépségét,
Megőrizzük fényképeken
Az utunknak emlékét.

Terveztünk hűségesen,
De az utunk elmaradt,
Minden héten jött valami,
És a hónap elszaladt.

A megszokott járkálásban
Csodáljuk a színeket,
Országútról látjuk csupán
A változó erdőket.

Ma is mentünk távolabbra,
De sok levél lehullott,
Kopasz fáknak közelében
Egy szőnyeget alkotott.

Képek nélkül emlékezünk
A ragyogó színekre,
Nem volt időnk kirándulni,
Talán, talán jövőre.

Az erdőink megmaradnak,
Eljön az őszi évente,
De nekünk kell igyekezni,
Hogy itt legyünk jövőre.

2012. október 28.
London, Ontario

NEM LETTÉL HETVEN

Éppen hetven lettél volna
Forradalmunk ünnepén,
De az eged gyászba borult
Életednek közepén.

Mi volt, ami marcangolta
Gondolatod világát?
S mi volt, ami kettévágta
Életednek fonalát?

Akárhogyan kérdezgetem,
Soha választ nem kapok.
Válasz nélkül elrepülnek
Napok és a hónapok.

Életünknek hosszú útján
Göröngyöket találunk,
Ha nem tudjuk kikerülni,
Egy időre megállunk.

Életünknek van keresztje,
Van akié nehezebb;
Sokan élnek a földünkön,
És azoké se könnyebb.

Cipeljük nagy terheinket,
Ami fekszik vállunkon,
Néha sírva, vagy nevetve
Haladunk az utunkon.

Lehet talán megakadunk,
Mi is egyszer valahol;
Ám az utunk folytatódik,
A vonatunk zakatol.

2012. október 29.
London, Ontario

VIHAR SZÖRNYETEG

Közünkbe jött egy vihar,
Elérte a partokat.
Esőt, havat hordoz a szél,
Lesepri az utakat.

Itt a vihar nem veszélyes,
Letöri az ágakat,
A távolban házak dülnek,
Háztetőkkel szél szalad.

Sok ismerős egyén él ma
A keleti partokon,
Aggódnak ők félelemmel
A mostani viharon.

Egy élten át dolgozgattak,
Épültek az otthonok,
És ebben a biztonságban
Megjöttek a viharok.

Fájdalommal nézem őket,
Vizsgálják a romokat,
Egy-két háznak az alapján
Semmi ottan nem maradt.

A hurrikán elvitt mindent,
Bútorokat, ruhákat,
Az ott lakók nem láthatják
Többé az ő házukat.

Imádkozzunk amíg élünk!
Kérjük meg a Teremtőt:
Áldja meg a szenvedőket,
Hozzon rájuk jobb időt.

2012. október 29.
London, Ontario

TÜZEK ÉGTEK BENNEM

Forró tüzek égtek bennem,
És fűtötték lelkemet,
Rágondoltam szerelmemre,
S írtam neki verseket.

Dalok nőttek a szívemben,
Örömben daloltam,
Nem tudattam ám senkivel,
Szerelmemről hallgattam.

Visszanézve ma bevallom,
Sok tűz égett énbennem,
De én a mély érzelmemről
Szólni soha nem mertem.

Nem kell arra magyarázat,
Milyen boldog érzés az,
Ha lelkembe télen, nyáron,
Megérkezik a tavasz.

Olyan sokszor égve égtem,
Vágyak tüze emésztett,
De józan eszemet követve,
Titkoltam az egészet.

Évek jöttek, felnőtt lettem,
Érzelmimen nevetek,
Elfogytak a szalmalángok,
De azért még szeretek.

Megtaláltam boldogságom,
És mindenkit szeretek,
Szeretetem nem titok már,
Azért írok verseket.

2012. október 29.
London, Ontario

A HURRIKÁN SZELE

Lefeküdtem már pihenni,
de nem tudtam aludni,
szeles vihar volt odakint,
hozzákezdett zörögni.

Kinéztem az ablakunkon,
előtte van egy szép fa,
a szélvihar minden ágát
haragosan cibálta.

Azt gondoltam kettétöri
az erős szél a fákat,
s lezuhanva a magasból
összetöri kocsinkat.

Felöltöztem éjfél tájban,
s beültem a kocsiba,
másik helyre áthajtottam,
ne hulljon rá fa ága.

Félhat körül nézegettem,
egy darabban állt a fa,
de hiányzott néhány ága,
mind ott feküdt alatta.

A hurrikán lelassult már,
egy ciklon lett belőle,
de tovább is fákat tördel,
és süvít a vad szele.

Lakásunknál átvészeltük
egy hurrikán szegélyét,
New York City és vidéke
kapta meg a közepét.

2012. október 30.
London, Ontario

FUT A SZÁRAZ LEVÉL

Száraz levél fut az úton,
A hideg szél kergeti,
Lelassulna hogyha tudna,
De a szél nem engedi.

Kapaszkodik a bokrokba,
De a légár kihúzza,
Ijedtében tovább szalad,
S lebújik az avarba.

Megtalálja abban a szél,
Pedig nem is keresi,
Tegnap esett le a földre,
Élénkek a színei.

Nyáron sötétzöld a levél,
Ősz jöttével megsárgul,
S mire eljön a november
Sápadtan a földre hull.

Hová sietsz sápadt levél,
Temetésre sietsz-e?
Nem akarunk eltemetni,
Maradj itten örökre.

Elteszlek a Zsoltárokhoz,
Bibliában lesz hazád,
A Istennek szava között
Figyeld élted múlását.

Énnekem is szól az ének,
Üzen az én Istenem,
Mint a fáról lehullt levél,
Elporlad az életem.

2012. október 30.
London, Ontario

NAGY VIHAR EMLÉKE

Vad hullámok egyre jönnek
és haragja a tengernek
felfalja a partokat.
Fák dőlnek ki gyökerestől,
házat röpít fedelestől
a kavargó forgatag.

Vészes vihar országunkban,
fálvakban és városokban,
sötétségnek hírnöke.
Tenger szülte a nagy vihart
két országot is betakart,
fájdalomnak tengere.

Hatalmas nagy kárt okozott,
míg Amerikán utazott,
s rombolta a házakat.
Mebénultak nagy városok,
és a szokott szolgálatok
áram nélkül maradtak.

Ember millióknak sorsából,
terveikből, s álmaikból,
fájó szívek születtek.
Mikor jönnek szenvedések,
megremeg a hívő lélek,
és kiáltja: segíték!

Számítunk ma mindenkire,
készüljetekek segítségére,
azokon, kit vihar ért.
Akármilyen távol vagyunk,
igaz hittel imádkozzunk
a szenvedő népekért!

2012. október 31.
London, Ontario

HALOTTAK NAPJÁRA

Elszállt ez a hónap is,
Repült, mint a többi,
Eltemettem örökre,
Nem fog visszajönni.

Megfékezni nem lehet
A rohanó évet,
Elrohannak napjaink,
Elszállnak az évek.

Elmennek a szüleink,
De emléküek marad,
És ahol ma nyugszanak,
Viszünk virágokat.

Halottaknak napja van,
A könnyeink hullnak,
Mert a kedves emlékek
Soha el nem múlnak.

Megjelennek előttünk
Szeretteink sorban,
Velük vagyunk lélekben
Fent és lent a sírban.

Temetőben megállunk,
Feljönnek ők hozzánk,
S ha szívünket kitarjuk,
Áldást hoznak reánk.

Forr bennünk a szeretet,
Most, halottak napján,
Legyen áldott emléked,
Jó anyám és apám.

2008. október 29.
London, Ontario

ŐSZI TÖRTÉNET

Hulldogál az eső,
Fújdogál a szellő,
Hideg van.

A felhők feketék,
Sötétek az esték,
Már ősz van.

Porladoz a levél,
Történetet mesél,
Kedveset.

A faág már kopár,
Amit adott a nyár,
Odalett.

A földön két levél,
Víg időkről beszél,
Egymásnak.

Kicsit siránkoznak,
Igen búslakodnak,
Lehulltak.

Egy ősz közeledte,
Sok életnek vége,
Távoznak.

Jól ismert történet,
Megszűnik az élet,
Hervadunk.

Esős napok szele
Bejött életünkbe,
S itt marad.

2012. október 31.
London, Ontario

EMLÉKKÖNYV AZ ÉLET

Vendégszoba volt lakásunk,
Mikor Budapesten jártunk.
Nyitva, tárva volt az ablak:
Vadgalambok turbékoltak.

Vendégszobánk vezetője,
Sok galambnak belső öre,
Kedves hangon hívta őket,
Közel jöttek, s nézegettek.

Korán reggel, alig virradt,
Megszállták az ablakunkat,
Korán reggel turbékoltak,
Reggelire morzsát kaptak.

Ellepték bő párkányunkat,
Bennünket is bámulgattak.
Tenyeremből megettettem,
S a gerléket fényképeztem.

Messze földről látogattunk,
Emlékekkel gazdagodtunk;
Megőriztem a szívemben,
És láthatom fényképeken.

Kicsiny dolog az esemény,
Túl parányi, kicsit szerény,
Ám gyors létünk mozaikját
Apró, szép képek alkotják.

Galambjaink most is látom,
Amint ettek párkányunkon.
Megmaradtak az emlékek,
Egy emlékkönyv ez az élet.

2012. november 1.
London, Ontario

MINDENSZENTEKRŐL

Mély szeretet és tisztelet
Fűti most az embereket,
Mindenszentek napján.
Temetőkbe kivonulnak,
S elhelyezik a csokrukat,
Az elhunytak sírján

A rendezett temetőkben
Krizantém is akad bőven,
Sok síron az ragyog.
Becsülik az elhunytakat,
Azért hoznak virágokat,
Bár az eső kopog.

Esernyőekkel a kezükben,
Szeretettel a szívükben
Járják a sírokat.
Csoda szép ez a szeretet,
Elhunytaknak a tisztelet,
S családi kapcsolat.

Uram Isten! De jó lenne,
Sok szeretet a szívünkbe
Élők irányában.
Gyakorolnánk szeretetet,
Egymás iránt tiszteletet,
A mi kis hazánkban.

Hozz virágot az élőknek,
Ne csupán a temetőknek,
Tiszteld az élőket!
Halottjaink napja megjött,
És szívünkbe beköltözött,
Az örök szeretet.

2012. november 1.
London, Ontario

MI AZ ÉLETED CÉLJA?

Az orvosom harminc éve
azt mondta:
járálni kell egy-két órát
naponta.

Meghallgattam a tanácsát:
praktikus,
ne keressen énrajtam egy
patikus.

Harminc éve tízévenként
kimegyek,
de vigyázok, ne kopjanak
a hegyek.

Ha egy ember igen tétlen,
beteg lesz,
s betegen fog ő meghalni,
lecke ez.

Fontos tehát az egészség,
minekünk,
beteg népet nem szívesen
temetünk.

Maradj tehát egészséges,
s ne halj meg,
példát vesznek terólad az
emberek.

Járkálj, járkálj amíg lehet,
s tovább élsz,
de nagy kérdés: az élettől
mit remélsz?

2012. november 2.
London, Ontario

FURCSA TEMETÉSEM

Valamikor nagyon régen,
volt egy fura temetésem:
öreg magyar távozott.
Egyedül élt, család nélkül,
gyűjtögetett, amíg végül,
világunktól búcsúzott.

Nem volt neki se családja,
sem rokona, sem barátja,
de volt egy kis otthona.
Végrendelet sose készült,
emberekkel alig vegyült,
létezés volt a célja.

Sose járt a templomokba,
lehet nem is volt vallása,
élet helyett létezett.
Kilencven év állt mögötte,
bús kenyerét már megette,
talán sose éhezett.

Nyírvidékről kivándorolt,
kertészkedett és kubikolt,
nyolcvan éves koráig.
Minden barátot túlélte már,
felettük is elszállt sok nyár,
nem gyászolta senki se.

Hol dolgozott egy élten át,
elküldte nagy koszorúját,
onnan se jött barátja.
Öreg magyar koporsóban,
odaálltam, imát mondtam,
csak az Isten hallotta.

2012. november 3.
London, Ontario

SZÜLETÉS ÉS TEMETÉS

Születésünk, meghalásunk,
Két része az életnek.
Nem félek én hozzányúlni,
Témájuktól nem félek.

A születés könnyebb téma:
Dalolunk és vigadunk.
De biz sokan nem szeretik
Elfogadni: meghalunk.

Temetések száma nagyobb,
Keveset keresztelek,
Éppen ezért az lett jussom,
Hogy én sokat temetek.

Öreg magyarokhoz hívnak,
Aki otthon születtek,
De sorsuk oly mostoha volt,
Amerikába jöttek.

Kisvárosban laktunk régen,
Ohioi tóparton,
Amikor egy csendes napon
Megszólalt a telefon.

Floridából lesz egy halott,
Már régen leköltözött,
Minden ügyét jól rendezve,
Koporsóban visszajött.

Negyvennyolc év elteltével
Már senki sem ismerte.
Én magam, s az orgonista,
Tisztességgel temette.

2012. november 3.
London, Ontario

A SZÉP LÁNYOK EGYIKE

Sok szép lány volt a faluban,
Voltak barnák és szőkék;
Barnaszemű nagyon sok volt,
Kevesebb volt köztük kék.

Az a lány, kit megszerettem,
Legszökebbekhez tartozott,
Szép mosolyát mikor láttam,
Szívem gyorsan dobogott.

Tizennégyéves múlt csupán,
Amikor én megláttam,
S mikor elszállt egy esztendő,
Egy délután megvártam.

Gyerek voltam én még akkor,
De idősebb, mint a lány,
De érzelmem felnőtt volt már,
S elfárasztott a magány.

Azt se tudtam mit mondhatok
Egy lánynak, ki jól ismer,
Hiszen gyakran láttuk egymást,
Beszéltünk is nem egyszer.

Köszöntöttem, megkérdeztem:
Van-e kedvenc tantárgya?
"Magyar nyelv és történelem",
Az volt az ő válasza.

Nagyot dobbant az én szívem,
Éppen az, mi énnekem,
S talán ekkor kezdődött meg
Örökre egy szerelem.

2012. november 7.
London, Ontario

MI A KEDVENC KÁVÉM?

Rotyog már a kávéfőzőm
Villanytűzhely tetején.
Reggelire presszót főzök,
És bögrébe teszem én.

Tán két deci víz fér bele,
Így ez hosszú fekete,
Én két fajta presszókávét
Keverek a főzőmbe.

Presszó nevet adok neki,
De csak tejeskávé ez,
Van kellemes presszó íze,
Nekem igen ízletes.

Az én kávéim igen finom,
Vannak, akik szeretik,
És ha kéri, víg örömmel
Főzök rögtön önekik.

Az éttermek friss kávéját
Én sehol se rendelem,
Igen drága, pénzbe kerül,
És sehol se szeretem.

Fura kávékat szolgálnak fel,
Nem tudom én meginni,
Éppen ezért szükségtelen
Nekem kávékat rendelni.

Várom én, hogy hazajöjjenek
Hol főzök egy jó kávékat,
Egész napra abból kapom
Órákra a számizét.

2012. november 8.
London, Ontario

EGY DÍSZES KOPORSÓ

Könnyű volt az élet nekik,
Gyerek nélkül a házban,
Férj, feleség is dolgozott,
Egy állami kórházban.

Hatvan évesek se voltak,
Nyugdíjasok lehettek,
A new yorki otthonukból
Floridába költöztek.

Esztendőkön délen éltek,
Élvezték a meleget.
Nem is jártak fel északra,
Kerülték a hideget.

Az volt az ő kívánságuk,
Ott a déli melegben,
Valamikor ha meghalnak,
Pihenjenek békében.

Ott legyen a sírjuk nekik,
Ahol laktak korábban,
Hozzák haza holttestüket
Egy drága koporsóban.

Legyen díszes a koporsó,
Azt soká emlegessék,
S a halottnak koporsóját
Éveken át dicsérik.

Húszezer dollárba került
Az a díszes koporsó,
S nem siratta meg lakóját
Az eljött tíz gyászoló.

2012. november 9.
London, Ontario

FELKELŐBEN VAN A NAP

Alacsonyán jár fent a nap
átsüt a mi házunkon,
s furcsa érzés fényét látni
idebent a falakon.

Velünk szemben épületek
nem is igen magasak,
mégis, mégis alig kúszik
azok fölé fel a nap.

Elmúltak a meleg napok,
virágaink megfagytak,
hajnalokra fagyok jöttek,
nincs ereje a napnak.

Krizantémok tündöklése
ad egy kicsi biztatást:
korai még novemberben
érezni az elmúlást.

Lakóházunknak teraszán
sok krizantém integet,
túlélték a fagyos reggelt,
jól bírják a hideget.

Szép muskátlik elvirultak,
és a héten lefagytak,
nem éleszti már fel a nap,
mindörökre kimúltak.

Alacsonyán jár fent a nap,
besüt még az ablakon,
de melegét nem érezzük,
dér ragyog az udvaron.

2012. november 9.
London, Ontario

EGY RÉGI JEGYKENDŐ

Megőriztem jegykendőjét,
Amit küldött réges-rég,
Öt évtized szállt már tova,
De a szívem övé még.

Egy fiókban tartogatom,
Simára van vasalva,
És a kendő egy sarkába
Az ő neve van varrva.

Nehéz idők voltak régen,
Nem lehetett utazni,
Nem lehetett hazamenni,
Kisfalumba eljutni.

Messze sodort el az élet,
Egy távoli országba,
Lélek útján jutottam csak
Vissza régi hazámba.

Gondolatom magasra vitt,
Fel a magas egekbe,
Hazajártam nap-nap után
S találkoztam övele.

Nem volt soha ígéretem
A kettőnknek sorsáról,
De szeretetet ígérhettem
Messze Amerikából.

Szeretetem most is övé,
Övé marad holtomig,
Talán majd az új világban
A Teremtőnk egyesít.

2012. november 9.
London, Ontario

KUTYÁINK SZERETETE

Megszerettem kutyáinkat,
amikor volt udvarunk,
de sorházba nem való az,
és itt nem is tarthatunk.

Vannak, akik sétálgatnak,
zacskóval a kezükben,
felszedik a kutyák piszkát
szeretettel szívükben.

Nekem is van szeretetem,
szeretem a kutyákat,
de nem adom fel életem,
nem szolgálom azokat.

Kutyatartás itt szolgaság,
kint kell velük járkálni,
minden fánál és bokornál
kell egy kicsit pihenni.

Szolga vagyok én is itten,
embereket szolgálók,
de nem szolgálók állatot,
és ha tudok alkotok.

Életemnek más célja van:
prédikálni és írni,
embereket szükségükben
rendszeresen segíteni.

Egy ismerős napról-napra
kutyapiszkot szedeget,
túlhaladt a nyolcvan évén,
és nem csinált egyebet.

2012. november 10.
London, Ontario

AKÁCILLAT ÜZENETE

Szép utcánkat akácvirág
Borította végig,
S fehér színe, dús illata
Felrepült az égig.

Szellők fújnak a faluból,
Hozzák az illatot,
Megtalálnak idegenben,
Bár én távol vagyok.

Illatukkal jön egy emlék,
Látom a falumat,
Akikkel én ott felnöttem:
Fiúkat, lányokat.

Amikor valamit eszünk,
Száll annak illata,
És ilyenkor emlékekre
Gondolhatunk vissza.

Amikor sült a jó kenyér,
A nagy kemencében,
Friss kenyérnek az illata
Átjárta érzékem.

Mikor eszek ma kenyeret
És friss az illata,
Gondolatban hazamegyek
Az én kisfalumba.

Ha valahol kezemben van
Egy akác virága,
Eszembe jut kisfalumnak
Akácós utcája.

2012. november 12.
London, Ontario

MEGNÉMULT PACSIRTA

Ékes hangja templomában,
mint a harang csilingelt,
úgy dalolt, mint a pacsirta,
mikor szólót énekelt.

Meghallgattuk csodálattal,
mert szerettük énekét,
s tiszta szívvel dicsérte ő
a Teremtő Istenét.

Hívó egyén volt ő mindig,
de élete közepén
agybetegség támadta meg,
és elhallgatott szegény.

Nem tud mostan énekelni,
de megmaradt beszéde,
nem átkozza meg Istenét,
bár szomorúbb élete.

Lassan beszél, akadozva,
keresi a szavakat,
de továbbra hisz és remél,
nagy benne az akarat.

Szeretné szép dallamokkal
dicsérni a Teremtőt,
s nap-nap után kéri Istent:
hozzon reá jobb időt.

Ékes hangja templomában,
mint a harang csilingelt,
úgy dalolt, mint a pacsirta,
mikor szólót énekelt.

2012. november 12.
London, Ontario

NOSZTALGIÁJÚ KÉP

Megnézem én naponta a
fényképed,
visszajönnek a régi szép
emlékek.

Tizenéves korom végét
elértem,
megkezdődött a legelső
szerelmem.

A két szemed csillogása
épp oly szép,
mint valahol a templomi
oltárkép.

Nincs glória fejed felett,
nem is kell,
álmodozom egy látható
fényképpel.

Ékes arcod nézegetem
naponta,
s visszaröpít az én ifjú
koromba.

Bederesedett már fejem,
réges-rég,
de lelkemben ma is él a
sok emlék.

Kisleányarc elkísér egy
életen:
úgy nézel ki mint a régi
szerelmem.

2012. november 12.
London, Ontario

VERSKOSZORÚT VISZEK

Nézd, a lombok lehullottak,
hervadtak virágok;
a mezőknek zöld füve már
sárgára átváltozott.

Száraz haraszt már a levél,
zörögni fog holnapra,
szomorkodva visszatekint
megkopasztott ágára.

Mozgó éltem hervadásban,
a hajam is megöszült,
s összeszűkült gondolatom
egy kicsikét megvénült.

Akár nyár van, akár tél jön,
szeretetem nem hervad,
s a megindult hervadásom
napról napra többet ad.

Nem akarok még pihenni,
munkás élet vár reám,
gondolatban veled vagyok,
ó te kedves eltűnt lány.

Elhervadtak már a rózsák,
lehulltak a szép szirmok,
tenmagad is földbe hulltál,
de utánad nem sírok.

Magad mentél hervadásba,
ahonnan nincs visszaút,
s én a díszes sírhalmodra,
teszek egy vers koszorút.

2012. november 13.
London, Ontario

ETETJÜK A RÓZSAFÁT

Kávézaccot tesz a párom
rózsafáink tövére,
koffein is van még abban,
nem alhatnak télére.

Ébren vannak a rózsafák,
énekelnek éjszaka,
van köztük egy futórózsa,
szaladgál a falakra.

A bogarak nem szeretik
napi kávéknak zaccát,
nem eszik le virágzaskor
odakint a rózsafát.

A kávézacc nem ártalmas
se növényre, se fára,
de valahogy hatással van
a rágcsló bogárra.

Bogaraknak jó esze van,
elkerülük a kávét,
de én soha sem kerülöm,
megiszom magamét.

Napi három kávét iszom,
néha talán annyit sem,
nem is dobog túl sebesen
sohasem az én szívem.

Réges-régen de dobogott,
ha egy leány rám nézett,
s dobogása kihallatszott,
ha a lány megigézett.

2012. november 13.
London, Ontario

KÜLÖNBÖZŐ VILÁGOK

Különbözik gondolatunk.
Két malomban örölünk.
Mégis van tán ezer dolog,
Miben egyek lehetünk.

Politikám jobb-közép út,
Kissé jobbra tartok én,
Baloldalnak sok dogmája
Egy ördögi szülemény.

Az elmélet megtévesztő,
Nem az ami gyakorlat,
S hol baloldal uralkodik,
Vége ott az álmoknak.

Az embernek természete
Gyakran irigy és önző,
Hamis eszméket hirdetve,
Hatalomra törekvő.

Nem a haza gazdag sorsa
Vezeti a baloldalt,
Szeretnek ők parancsolni,
S aratni sok diadalt.

De sok egyént internáltak,
Tönkretették életük,
Nem volt annak tekintélye,
Aki nem volt övelük.

Egy hazugság kártyavárát,
Vonták fel a hazánkra,
Ám ötvenhat lerombolta,
És tovább is rombolja.

2012. november 14.
London, Ontario

EMLÉKEZETEM KÚTJA

Emlékezetem gazdag kút,
Forrásokkal van tele.
Gyakran nézek a mélyére,
Látom nedű jön bele.

Meritek szép emlékekből,
És leírom azokat,
Megosztom a barátimmal
Az ott kapott szavakat.

Gondolatim egyre jönnek,
Emlékeim buzognak,
Nem is lesz tán soha vége
Ennek bő forrásnak.

Amíg élek és emlékszem
Írok én a múltamról,
Beszélek egy régen letűnt
Átváltozott világról.

Voltak benne nehézségek,
De átéltük azokat,
Változásra nyitva hagytuk
Mögöttünk a kapukat.

S megjönnek a változások,
Változunk mi örökké,
Tudom, van talán olyan is,
Ki a múltját feledné.

Nem feledem én a rosszat,
És jót sem feledem,
Nekem rosszból és a jóból
Alakult az életem.

2012. november 14.
London, Ontario

ÁLMOM A NYULAKRÓL

Négy kisnyulat találtam én
Álmomban,
Mind a négyet egy ládába
Beraktam.

Elmondtam én a páromnak,
Mít leltem,
Tanácsolta: mind szabadon
Engedjem.

Ám mielőtt nagy kérelmét
Megteszem,
Jó lesz ha az álmoskönyvet
Megnézem.

Meg lehet, hogy egy üzenet
Érkezett,
Megnéztem hát a nyulakról
Egy könyvet.

“Ifjabbakat ismerek majd,”
Olvastam;
És kedvező nyuszi fogni,
Megtudtam.

Álmom után, már a napom
Sokkal szebb,
A kávé is, mit megittam,
Édesebb.

Idős fejjel nagyon könnyű
Énnekem,
Tőlem sokkal ifjabbakat
Keresnem.

2012. november 14.
London, Ontario

KÖRMÖST KAPTUNK

Hatvan éves képet nézek,
Ifjúságom képeit,
Sokak neve elporladt rég,
De ismerek mindenkit.

Ötven, hatvan gyereket is
Egy tanító tanított,
S aki nem jól viselkedett,
Nadrágszíjjal kikapott.

Bocsor Géza volt tanítóm,
Kutyabőrből volt a szija,
Iskolánkban hangoztatták,
Elég gyakran használta.

Amikor ő nyugdíjba ment
Új tanítót kaptam én,
Meváltozott kisvilágunk,
Változott a vélemény.

Igazgatónk, akit kaptunk,
Körmösöket kedvelte,
Vonalzóval nagyot ütött
A kitarzott körmökre.

Én is kaptam egyszer tőle,
Május egy volt az oka,
Nem mehettem felvonulni,
Pestre ment a dalárda.

Én is mentem, énekeltem,
Ott voltam az ünnepen,
Igazgatónk nem kérdezte:
Így serkent ki a vérem.

2012. november 15.
London, Ontario

ISMERETLEN FALUM

Modern világ csodájaként
Láthatom a falumat,
Láthatok egy nemzedéket,
S ismeretlen arcokat.

Ismeretlen vagyok otthon,
Ötvenhatban eljöttem,
S azóta már sok esztendő
Tovarepült mögöttem.

Ismeretlen lett már falum,
Alig vannak rokonok,
Már csak kint a temetőben
Ismernek a sírhantok.

Elpusztult az én világom,
Porladtak az emlékek,
Mi köthetne a falumhoz?
Alig van kit ismerek.

Jó lenne még hazamenni,
Sok változást meglátni,
Meváltozott szülőfalum
Egy kissé megismerni.

Tovaszállt egy emberöltő,
Az ifjúság mögöttem,
De azért a magyarhazám
Soha el nem felejttem.

Idegenben van rég hazám,
És itt van a családom,
Bár szeretem kishazámat,
Oda többé nem vágyom.

2012. november 15.
London, Ontario

ÖRÖKKÉ SZERETLEK

Évek múltán arcod bája,
mint a rózsa elhervad,
de lelkednek a szépsége,
egy élten át megmarad.

A mosolyod csodálatos,
csilingelnek szavaid,
de hozzád is jön az idő:
és elmúlnak bájaid.

Tudom, te is tervezgetel,
keresed a jobbléted,
de lesz idő, s elfogadod
bármit is ad az élet.

Egész létedért szeretlek,
különösen lelkedér,
és akkor is szeretlek én,
ha az ősznek szele ér.

Az ember az sose virág,
habár az is elhervad,
mégse dobjuk az utcára,
ha a lelke szép marad.

Mikor ősz jön tereád is,
és érzed a tél szelét,
továbbra is szeretlek én,
erről írok költeményt.

Biztatlak én bátorságra:
vezessenek remények,
akármilyen évszak jöhet,
én örökké szeretlek.

2012. november 16.
London, Ontario

NYOMOKAT HAGYOK

Amint jársz az élted útján,
Mutasd kérlek mit teszel!
Cselekszel-e jót, hasznosat,
Vagy csak éppen létezel?

Vannak néha szabad órák,
Kihasználod azokat?
Vagy leülsz a tévéd mellé,
És a napod elszalad?

Vizsgáld meg a napjaidat,
Miből áll az életed?
Ne tölts soha tétlenségben
Az elszálló éveket!

Amikor már nem leszel itt,
Mit mondanak terólad?
Remélem, hogy az életnek
Feladatát leróttad.

Ez az élet nemcsak sodrás,
Járkálás a szelekkel,
Van, amikor harcolni kell,
Cselekedni tettekkel.

Több az élet tétlenségnél.
Én munkára születtem.
Lehet léted másképp látod,
Hidd el, azt is megértem.

Én akarok nyomot hagyni,
Hogy amikor elmentem,
Maradjon meg egy valami
Arról, hogy én itt éltem.

2012. november 17.
London, Ontario

NAGY A SZERETETEM

Szeretetem magasba ér,
magas mint a hegyek,
s felröpül a felhők fölé,
ott vannak az egek.

Szeretetem mélyekig ér,
tengerek mélyébe,
mélyebbre a tengereknél
a föld közepébe.

A tengertől is szélesebb,
átéri földünket,
s elviszi a nagyvilágba
szívemet, lelkemet.

Szívemben a szeretetem
partokat köt össze,
ahol szakadékok vannak,
hidat tesz fölébe.

Hit, remény és jóakarát
lakozik énbennem,
ezt hozza rám örökségül
az én szeretetem.

Igen nagy a szeretetem,
érzem a hatását,
átformálja gondolatom
és lelkem világát.

Remélem te megérezted
az én szeretetemet,
te is érzed: téged szeret,
szívem és a lelkem.

2012. november 19.
London, Ontario

DERES A BOROSTYÁN

Dér csillog a háztetőkön,
Táncot jár az őszi fény,
Csodálkozva szemléletti
Ablakunkon a repkény.

Ilyen az ősz? Kérdezgeti,
Pedig látta tavaly már.
Jól tudja ő: nincs örökké
Kanadában forró nyár.

Mi is tudjuk, elfogadjuk:
Változás az életünk,
És az enyhe napok után
Hidegekre ébredünk.

Napok óta fagyos a kert,
Mielőtt a nap felkel,
Deresek már növényeink,
Közeledik december.

Nem akarok havat látni
E hónapnak közepén,
De amit ad a Teremtőnk,
Elfogadom mindig én.

Úgy se lehet változtatni,
Ez sorsunknak menete,
Egyenesen robog velünk
Az életünk szekere.

Itt vannak a hideg napok,
Deresek a reggelek,
Nemsokára havat hoznak
Ránk a futó fellegek.

2012. november 19.
London, Ontario

MULANDÓ SZERELEM

Sírig tartó hű szerelem
igen ritka tünemény,
elporladhat az évekkel,
amikor nincs remény.

Elrepült már ifjúságom,
nem kell többé senki,
esetleges szerelemnek
véget fogok vetni.

Bennem élt a te emléked
hosszú éveken át,
magam előtt látom néha
arcodnak mosolyát.

Fényképedet őrizgetem,
néha meg is nézem,
képed látva bent lakozol
az én emlékemben.

Ideje most tovább lépni,
feladni a múltat,
új csatákra hív az élet,
kezdeni kell újat.

Jöhet ismét egy új barát,
ki szerethet engem,
s neki adnám ajándékba
szívem és a lelkem.

Sírig tartó hű szerelmet
többé nem ígérek,
ha kellene megtehetném,
rövid már az élet.

2012. november 20.
401-es országúton

VÁNDOR MAGYAROK

Utazgatnak, vándorolnak
Hazánkból az emberek,
Gazdasági panaszuk van,
Jobb életet keresnek.

Réges-régen nagyszüleim
Is elmentek külföldre,
Gyárimunkát, cselédséget
Kaptak ottan cserébe.

Nem hibáztatok én senkit,
Kik hazánkat elhagyják,
Enni kell és pénzt keresni,
Ezt adja az új ország.

Sokan kértek kölcsönöket,
Mert próbáltak haladni,
De bizony az összegeket
Vissza is kell fizetni.

Nekem is van tartozásom,
Dolgozok és fizetek,
Éppen ezért én nyugdíjas
Soha, soha nem leszek.

Ha még élek vagy tíz évig,
Egyenesbe jöhetek,
De legyen az agyam tiszta,
És tarthassam erőmet.

Munkát végzek, amíg élek;
Fejem felett van tető,
Kenyeremet, ruházatom,
Megadja a Teremtő.

2012. november 21.
London, Ontario

INTELEM TÜRELEMRE

Mért szidjátok országotok,
Ha nehézség jön rátok?
A nehézség tudom súlyos,
De higgyétek nem átok.

Ha állandóan zúgolódtok,
S magatokkal törődtök,
Nem javítja meg sorsotok,
Nem javul a jövőtök.

Nemzetünknek egyik baja:
Elfogyott a türelme,
Nehezen vár a jobb létre,
Neki rögtön kellene.

Nincsen földi paradicsom,
Elrontják az emberek,
Hazugsággal, hamissággal
Földi poklot teremtenek.

Körülöttünk szenvedések,
Háborúság látható,
Más népekhez viszonyítva
A magyar sors elég jó.

Mikor vannak nehézségek
Türelemre van szükség;
Látok modern országokat,
Ott is nagy a nehézség.

Az országunk nem kivétel,
Kell nekünk a kitartás,
Várokozunk türelemmel!
És eljön a gyógyulás.

2012. november 23.
London, Ontario

ÉLET GONDOLATOK

Életemről gondolkodom,
Évekről, mik elmúltak.
Miért vagyok én ma itten?
S barátaim meghaltak.

Gyermekkori játszótársam
Húszéves még alig múlt,
Egy betegség messze vitte,
S családjára gyász borult.

Ötven éve van már ennek,
És én ma is itt vagyok;
Nekem is van betegségem,
De még mindig alkotok.

Az élet egy hosszú zsinór,
Néha hosszabb lehetne,
De az kinek jön betegség,
Rövidebb az élete.

Átélttem már szívműtétet,
Leállították szívem,
Huszonnyolc év elteltével
Nagy sebeit viselem.

Valamiért még itt vagyok,
Élek és még dolgozom,
Alkotással töltöm én meg
Az én földi otthonom.

Úgy rendelte tán az Isten,
Hogy éljek jó ideig,
S használjam ki alkotással
Az életem éveit.

2012. november 24.
London, Ontario

HAVAS NAPUNK VAN

Tegnap este kishóangyal
járt nálunk,
s ma reggelig festegette
udvarunk.

Megfestette háztetőnket,
járdánkat,
s hóaplannal betakarta
utcánkat.

Novemberben ritkaság e
hóaplan,
késő ősz van, azért ilyen
szokatlan.

Nem sepertem le a kocsit
ma reggel,
hajtás közben lefuvattam
a széllel.

Az ilyen hó játék nekem,
nevetem,
öt perc alatt egy seprűvel
elseprem.

Jövő héten megkezdődik
december,
lesz hó bőven, épülhet a
hóember.

Ez a kishó, amit kaptunk
semmiség,
estére már ragyogni fog
a kék ég.

2012. november 24.
London, Ontario

BÚCSÚ ISKOLÁMTÓL

Búcsúzom az iskolámtól,
véget ért négy esztendő,
tudományok gyűjtésében
kell már egy kis pihenő.

Ifjúságom szebb napjait
iskolámban töltöttem,
ám iskolám befejeztem,
új élet áll előttem.

A mai nap elbúcsúzunk,
diák itten nem leszek;
ismeretben gazdagabban
a világba kimegyek.

Éveken át család lettünk,
barátok és testvérek,
ezért nehéz most a válás,
tartanak az emlékek.

Harmatosak a szemeim,
barátoktól búcsúzom,
mikor látom ismét őket?
a mai nap nem tudom.

Talán ismét találkozunk
akárhova visz sorsom,
nem felejttem el barátim,
ígérem és fogadom.

Búcsúzom az iskolámtól,
véget ért négy esztendő,
tudományok gyűjtésében
kell már egy kis pihenő.

2012. november 27.
London, Ontario

EZÜSTÖS ÉJSZAKÁM

Lement a nap, sötétedik,
fényesek a csillagok,
közöttük a legfényesebb,
a telehold fent ragyog.

Fehér arca majdnem éri
kertünk végén fáinkat,
emelkedik magasabbra,
mígnem aztán elfárad.

Megunja a magasságot,
a kertünktől nyugatra,
miután az ezüst fényvel
a házunkat bevonta.

A sötétben, hajnal előtt,
árnyékomat láthattam,
amikor az udvarunkon
az ajtónál megálltam.

A holdvilág árnyékának
ezüstszürke színe van,
misztérium, s mesevilág
mutakozik azokban.

Az ezüstös éjszakámnak
emlékeit megőrzöm,
bár jobb lenne tán aludni,
de azzal nem törődöm.

Fontosabb a teleholdnak
az udvarát bejárni,
mint bújni a paplan alá,
és ott ébren aludni.

2012. november 28.
London, Ontario

MARADNAK-E NYOMOK?

Erre járok, nyomot hagyok
mögöttem,
lássátok meg munkásságra
születtem.

Nemcsak azért jöttem ide,
hogy éljek,
s esztendődnék elmúltával
elmenjek.

Téli hóban mikor járkálsz,
nyom marad,
de egy szezon elmúltával,
elolvad.

Ha olvadó nyomot hagyok,
semmi mást,
nem szükséges gyakorolni
versírást.

Én az elmúlt korszakomat
leírom,
hogy világod a sorsomból
tanuljon.

Régen elmúlt rendszereket
éltem át,
rímbe szedem világunknak
tartalmát.

Sok viharon mentem én át,
túléltem,
ezt tükrözik már a nyomok
mögöttem.

2012. november 28.
London, Ontario

BETLEHEMI JÁSZOLBAN

Betlehemnek külső részén
Állt egy szerény istálló,
Abban szállt meg éjszakára
Egy várandós utazó.

Nem volt hely a fogadóban,
Odabent a városban,
Ott született meg kis Jézus,
Párák közt a jászolban.

Nem fényes ház volt lakása,
Hanem csak egy istálló.
Szegénységből jött e földre
A világot megváltó...

Város szélén míg tanyáztak
Betlehemi pásztorok,
Mennyből küldött üzenetet
Hoztak le az angyalok:

Ott fent láttok egy csillagot,
Az egy Kisded csillaga,
Békességet hoz majd rátok,
S elhozza a világra.

Egy Megváltót várt a világ,
És jászol ma otthona;
Ott szülte meg a gyermekét
Édesanyja: Mária.

Menjete el, s köszöntsétek
Máriát és Gyermekeit,
A született Gyermektől jön:
Jóakarát, békesség.

2012. december 3.
London, Ontario

OTTHON JÁROK

Későn jött a hajnal,
A félhold mosolyog.
Nézem az eget,
Falumra gondolok.

Ott messze keletre,
Tenger túloldalán,
Van egy kicsi falu,
Szőke-Tisza partján.

Nyugatabbra Tokaj
Víz zsámolyát nézi,
Hol Tisza és Bodrog
Egymást ölelgeti.

Elfogytak a dalok,
Szüretelők ajkán,
Álmos a falum is,
A Tiszának partján.

Havasok a mezők,
Téliálmot látnak,
Engemet már ottan
Télére nem várnak.

Talán senki se vár,
Mégis hazamegyek,
Gondolatom röpít,
És veletek leszek.

Szerető karommal
Átfoglak titeket,
És karácsony táján
Tiveletek leszek.

2012. december 7.
London, Ontario

ÉLETVÉGI GONDOLAT

Nem szeretnek az emberek
a halálról beszélni,
pedig tudják: földi testünk
el fog egyszer porladni.

Nincs kivétel halálunkban,
nem segít a vagyonod,
gazdagságod nem védelem,
megérkezik halálod.

Professzornak, tudatlannak
a végzete egyforma,
mikor már az út végén van,
nem segít az iskola.

Van közöttünk erős ember,
erősebb, mint a tölgyfa,
mégis mikor megöregszik,
készülhet a halálra.

Emberek, kik keresztyének,
s gyakorolják hitüket,
talán nagyobb bizalommal
szemlélik a végzetet.

A halálnak nincs fullánkja,
nem érzed ha látogat,
ébredlétben, vagy álomban
hozzád jön és elragad.

A meghalás nem fájdalmas,
annak fáj ki itt marad,
azért fáj mert megszakítjuk
hosszú földi utunkat.

2012. december 10.
London, Ontario

EGYÜTT KÁNTÁLUNK

Kanadának vasgyárához
sereglettek a népek,
Hamiltonba ezrek jöttek,
szébb életet kerestek.

Idegenbe szakadt népünk,
templomokat épített,
városokból és falvakból
elhozták a hitüket.

Magyarország vidékiről
elindultak nyugatra,
reményekkel, sóvárogva
jöttek az új világba.

Megtartották szokásukat,
és karácsony ünnepét,
templomaink padjaiban
a kis Jézust dicsérték.

Ez időben decemberben,
összejövünk kántálni,
évről-évre másik helyen
szoktuk Istent dicsérni.

Ez évben is találkozunk,
összejönnek a hívek,
sok esztendő elmúltával
halkulnak az énekek.

Elfogyunk az idegenben,
de felszáll az énekünk,
szeretnénk ha éveken át.
dicsérhetnénk Istenünk.

2012. december 10.
London, Ontario

EGY KIS BIZTATÁS

Decemberi alkonyatban
Hull a hó;
Kisfaluban felhangzik a
Harangszó.

Havas úton ifjak, vének
Ballagnak,
Vecsernyére libasorban
Haladnak.

Hallatszik az orgonaszó
Messziről,
Emlékeket gyűjt össze a
Szívekből.

Az öregek emlékeznek
Múltjukra:
Viharokban is mentek a
Templomba.

Egy hóesés szebbé tette
Útjukat,
Vecsernyének az emléke
Szebb maradt.

Megérkeztek az ajtóhoz,
Bementek,
S imádkozva hálát adtak
Istennek

Neked is szól életednek
Istene,
Hívogat a templomodba:
Gyere be!

2012. december 11.
London, Ontario

TÉLI MENYASSZONY

Igen álmos lett a napunk,
nem is akar felkelni,
fényes arcát nem is tudja
a fák fölé emelni.

Közeledik már félkilenc,
és arcát nem mutatja,
de szokásos fényét ontja
a zúzmarás világra.

Dértől ragyog sok fa ága,
fehér fátyol takarja,
menyasszonyi ruhájában
készül tán a templomba.

Szép, csillogó zúzmarája
ráhullik az utakra,
réten, mezőn tekingetve
hótemplomát kutatja.

Vasárnapra hullott a hó,
de hétfőre elolvadt,
és helyette már szerdára
a zúzmara itt maradt.

Fehér fátyol körülöttünk
díszíti a világot,
és felváltja a kertünkben
a sok nyári virágot.

Szépen ragyog e téli nap,
dérvirágok ragyognak,
e gyönyörű képet nézve
könnyeim is csillognak.

2012. december 12.
London, Ontario

MESSZE IDEGENBEN

Bodrog menti diákváros!
Sokat vagy eszembe,
Tőled régen elkerültem,
Messze idegenbe.

A zempléni kék hegyeket
Gondolatban járom,
De jó lenne megint látni,
Ez nekem az álmom.

Hiányzik az iskolakert,
Pataki iskolám;
Lehet soha nem láthatom,
Elhagytam a hazám.

Osztálytársakat ha látok,
Sebesen ver szívem,
Sok diáknak otthona lett
A messze idegen.

Technikának csodájával
Gyakran hazamegyek,
Hazahív a Bodrog folyó,
A zempléni hegyek.

Hol vannak volt diákjaid
Kedves kisvárosom?
Kimentek a nagyvilágba,
Őket nem láthatom.

Csodás emlék Sárospatak,
Sokat jut eszembe,
Tőle messze elkerültem,
Messze idegenbe.

2012. december 13.
London, Ontario

ELFOGADOM SORSOM

Elfogadom a múltamat,
Egyebet nem tehetek.
Ha eljöttem már idáig,
Vissza én nem mehetek.

Egyirányú éltém útja,
Visszafelé nem vezet,
Múlt időbe, ifjúkorba,
Visszatérni nem lehet.

Elfogadom, amit kapok,
Amit sorsom kimért rám.
A tovaszállt éveimért
Köszönetet zeng a szám.

Csodálatos az életem:
Születtem és meghalok,
És évekig itt a földön
Tanulok és dolgozok.

Vannak, akik ifjúkorban
Eltávoznak közülünk,
És mi, akik tovább élünk,
Bajainkkal küszködünk.

Mire jön a nyugdíjaskor,
Betegségek is jönnek.
Kisdedekké válnak ismét
A túl idős emberek.

Mit tehetek? Elfogadom.
Képességem fogytán van.
Változásokat észlelek
Testemben és agyamban.

2012. december 14.
London, Ontario

CSODÁLATOS ÉJSZAKA

Csodálatos éjszaka volt,
Fényes lett a sötét égbolt.
Betlehemnek pusztájában
Dal zengett az éjszakában.

Betlehemi pásztoroknak,
Kik a mezőn éjszakáztak,
Angyalsereg azt üzente:
Menjenek be Betlehembe.

Angyalsereg Istent dicsért,
Míg közölte az örömhírt:
Isten küldi a Szent Fiát,
A világnak megváltóját.

Fogadjátok imádkozva,
Bent fekszik egy istállóban,
Ott szülte meg édesanyja,
Nem volt hely fogadóban.

A pásztorok elindultak,
Betlehembe bejutottak.
Apró ajándékot vittek.
Egy csillag vezette őket.

Elmesélték Máriának,
A látomást, amit láttak.
Jézus anyja meghallgatta,
És szívében megtartotta.

Minekünk is szól az ének:
Adjunk hálát Istenünknek,
Mert elküldte a Szent Fiát,
A világunk megváltóját.

2012. december 17.
London, Ontario

MI A KARÁCSONY?

Elszállnak a hónapok,
Repülnek az évek,
Kicsit öregebb vagyok,
De azért még élek.

Mennyi barát köröttem,
Ünnepünket várják,
Én is köztük éneklek,
Karácsonynak dalát.

Vannak, akik vigadnak,
Isznak, falatoznak,
Más értelmét nem látják
Ők a karácsonynak.

Karácsonynak értelme
Nemcsak evés, ivás,
E nagy ünnep napjára
Vidám szórakozás.

Énnekem a karácsony
Egy vallásos ünnep,
Amit én még továbbra
Jézusban látok meg.

Feldíszítjük házunkat,
Csillogó fényekkel,
Hazavárjuk családunk
Finom ebédekkel.

Vajon hány szív érzi át
Ünnepünk lényegét?
S hálálja meg Istennek
Örök szeretetét?

2012. december 20.
London, Ontario

ÉLETEM ÁLLOMÁSAI

Az életünk nem állandó:
változó,
néha hideg, s néha forró,
mégis jó.

Az életem szép tavaszi
napsugár,
rügyfakasztó és virágzó
meleg nyár.

Búzatermő idő gyakran,
s aratás,
szüreteknek végeztével
mulatás.

Tavasznak kezdetével
ültetek,
s ültetésem követik szép
szüretnek.

Ősz múltával eljönnek a
hidegek,
és ha egyszer eljön a tél,
pihenek.

Ha eljön a nagy pihenés
valaha,
szétszakad az életemnek
fonala.

Az életben benne van a
hervadás,
s minden élet koronája:
elmúlás.

2012. december 22.
London, Ontario

EGY VILÁGI ÜNNEP

Átváltozott a karácsony
Egy világi ünneppé,
De ünnepünk szeretete
Az emberi szíveké.

A keresztyén világ fele
A templomát kerüli,
Ám évvége közeledtén
Karácsonyát ünnepli.

Feldíszített karácsonyfák
Csillognak a házakban,
Családoknak ünnepe ez,
Ma világi ünnep van.

Családtagok hazajönnek
Közről és távolról,
Mindenféle járművekkel
Érkeznek a világból.

Jaj, de rövid az együttlét,
Véget ér a lakoma,
És süteményt, ennilalót
Csomagol az anyuka.

A ragyogó házakban már
Hétköznapiak jöttek be,
De e csodás ünnepünknek
Megmarad az emléke.

Karácsonyi ünnep végén
Halványul a fényesség,
Ám utána marad egy kis
Jóakarát, békesség.

2012. december 24.
London, Ontario

MA MÁR CSAK EMLÉK

Virágtalan, fagyos télben
találkoztam veled,
és mint virág, piros rózsá,
virágzott a szíved.

Csillagoknak tündöklését
láttam két szemedben,
ragyogásod tüzet gyújtott
szendergő lelkemben.

Forró nyár jött életembe,
fénylő napsugárral,
virágos kert lett a szívem
ezernyi rózsával.

De egy napon te elmentél,
kiskertem elhervadt,
jégvirágok nyíltak csupán,
nyaram tovaszaladt.

Jégvirágos kiskertemben
most már örök a tél,
lefagytak szép virágaim,
csak egy emlék lettél.

Mikor régen megláttalak
egy szivárvány voltál,
elhalványult ragyogásod,
mikor eltávoztál.

Régen elmúlt nyári érzés
ma csupán egy emlék,
de ha fagyos telek járnak,
abba visszajössz még.

2012. december 28.
London, Ontario

VEREBES EMLÉKEIM.

Cédrusbokornak közepén
verebek tanyáznak,
ha kimegyünk házunk elé
rögtön elhallgatnak.

Tegnap este ahogy néztem
háztetőnkön álltak,
és számoltam hányat látok:
egy híja volt húsznak.

Emlékimben hazamegyek
a szülőfalumba,
hideg napon szálloda volt
a szalmakazalba.

Abba bújt a sok-sok veréb
hideg éjszakákra,
vesszőkosár egy vasvillán
volt nekik a csapda.

Téli alkonynak megjöttét
a suhancok várták,
s hatalmas nagy kosarukat
a kazalhoz nyomták

Szegény fogoly verebeket
a fonóba vitték,
ajtót nyitva nagy sötétből
fényre beengedték

Nagy volt ott a sikoltozás
verebek röpködtek,
ám veszélyes volt e játék,
ha lámpának mentek.

2012. december 28.
London, Ontario

HOGY BÚCSÚZUNK EL?

Ez esztendő véget ért már,
Újat kapunk holnap,
Jelképesen most temetjük,
Hangszereink szólnak.

Zeneszóra táncol népünk,
Táncolva búcsúzik,
S szilveszteri mulatságban
Vígán ugrándozik.

Temetésre szánt e vígság,
Vagy mert újat kapunk?
Ki tudja ezt megmondani,
Hogy miért mulatunk?

Nem siratjuk a múlt évet,
Pedig eltemetjük,
De temetésünknek végén
Az újat köszöntjük.

Ha elmúlik egy esztendő,
Másik jön utána,
De amikor mi meghalunk
Betesznek a sírba.

Könnyhullatással kísérik,
Azt ki eltávozik,
Őhelyette nem jön másik,
Végleg elköltözik.

Örömmel és vidámsággal
Temesd az óévet!
De gondolja ma azokra is,
Kik nincsenek veled.

2012. december 31.
London, Ontario

MIT KÉREK 2013-RA?

Áldd meg Isten ez újévet!
Hozz e földre békességet!
Hallgassanak a fegyverek.
Örvendjenek az emberek.

Gyászolónak adjál vigaszt.
Bús szívekre egy új tavaszt.
Töröld le bús könnyeiket,
Nyugtasd meg a szíveiket.

Betegekre hozz jobb napot,
Fájdalmukra adj balzsamot.
Látogasd meg kórházinkat,
Beteg testek gyógyuljanak.

Van sok, kinek lelke beteg,
Mindazokat karodba vedd.
Légy Istenünk az orvosuk,
És mennyei megváltójuk.

Hol harag van és gyűlölet,
Adj megértést, szeretetet,
Hogy megértő szeretetben
Éljünk örök békességben.

Van e földön, ki éhen hal,
Segítsd őket hatalmaddal,
Úgy vezesd az embereket,
Hogy hol lehet segítsenek.

Jól tudom, én sokat kérek,
Azt is tudom: megteheted.
Áldd meg Uram ez újévet,
Hogy a népek tiszteljenek.

2012. december 31.
London, Ontario

ELMÚLT KARÁCSONY

Elmúlt a szép karácsony,
elhalkul az ének,
de énbennem ma is égne
a mennyei fények.

Bennem maradt az üzenet
karácsony ünnepén,
betlehemi csillag mögött
van egy vezetőfény.

Karácsony szép története
bennem erősödik,
éjszakákban, nappalokban
én előttem fénylik.

Karácsonyi fények mögött
ma már több fény árad,
magasabbra kúszik a nap,
mígnem belefárad.

Rövidebb már az éjszaka
az újév jöttével,
de évünknek kezdetén mi
birkózunk a téllal.

Akármilyen idők jönnek,
bízva reménykedünk,
sötétségben és a fényben
Betlehembe megyünk.

Elmúltak már az ünnepek,
sokaknak már emlék,
de karácsony szép leckéje
a szívemben él még.

2012. december 31.
London, Ontario

ÚJÉVÜNK KEZDETÉN

Itt van már az újesztendő,
Vajon mit hoz a jövő,
Mit adhat?
Szeretnék jó egészséget,
Minden napra eleséget,
Nyugalmat.

Sajnálom a szenvedőket,
Kik már unják életüket,
Betegen.
Megszánom az éhezőket,
Nem találják ételmüket,
Mert nincsen.

Utcán lakót megsiratom,
És kesergek mikor látom,
Szenvednek.
Van egy tető fejem felett,
Házban töltöm életemet,
Bent élek.

Szerencsével élem életem,
Boldog élet a reményem,
Ez évben.
Újévünknek első napján
Köszönetet rebeg a szám,
És szívem.

Jó Teremtőm, hálát adok,
Továbbra is Tiéd vagyok,
Istenem!
Nem félek a jövődtől,
Egy esztendő kezdetétől:
Van hitem.

2013. január 1.
London, Ontario

HAMIS PRÓFÉCIÁK

Lesz talán oly pillanatod,
hogy választanod kell,
igaz, hamis vezetők közt
vajon kit követel?

Egy új korban új vezető
áll nemzeted élén,
kiben van a bizodalmaid,
kitől jöhet remény?

Jönnek hamis messiások
megígérik neked:
tőlük jön te üdvösséged,
ha követed őket.

Jó malasztos üzenetben
kérnek segítséged,
azt akarják legyél velük,
s toljad szekerüket.

Igaz út és hamis út közt
könnyű választani,
csak a hamis, álpróféták
meg fognak zavarni.

Számtalan sok próféciaát
hallatnak naponta,
egyik igaz, másik hamis,
a bölcs ember látja.

Vezessen a józan eszed
és bölcsen válasszál,
mikor két út van előtted,
az igazon járjál.

2013. január 1.
London, Ontario

HA ÉN FA LEHETNÉK

Lombja nélkül bámul a fa
Az ablakunk alatt.
Itt járt az ős nyírógéppel,
Egy levél se maradt.

Szerencsés a fáknak sorsa,
Lombot növeszt újra,
De mikor a hajunk hullik,
Nem nő vissza soha.

Tovább zöldül a cédrusfa,
S mellette a fenyő,
Mindentig hullik túlevelük,
De helyette más nő.

Ha én egyszer fa lehetnék,
Biztos fenyő lennék,
Karácsonykor a világnak
Fényt, örömet hoznék.

Szaloncukrot és díszeket
Ha reám helyeznék,
Én a színes lámpáimmal
Szépen világítnék.

Nem válok én fenyőfává,
De fényeket hozok,
Szeretetet, s boldogságot
Köztetek szétosztok.

Nektek adom szeretetemet,
Ti is osszátok szét;
Egy élten át osszátok meg
Karácsonynak fényét.

2013. január 2.
London, Ontario

EZ VOLT APÁM SORSA

Öt hold földdel, hét gyerekkel,
Szegény volt a nagyapám.
Nem volt jövő a falunkban,
Inasnak ment az apám

Tizenegyéves volt csupán,
Beköltözött Patakra,
Egy asztalos házaspárnáknak
Lett szolgája, inasa.

Ipari iskolába is járt ottan,
Csiszolta a tudását,
Munkával és tanulmánnyal
Javította meg sorsát.

Felszabadult, asztalos lett,
Bejárta az országot,
Majd visszament falujába,
Asztalosként dolgozott,

Kikkel élte gyermekkorát,
Maradtak a faluban,
Nem született ott változás,
A proletár sorsukban.

Szegénységben éltek ottan,
Nehéz volt az életük,
De új rendszer bejöttével
Meváltozott helyzetük.

Karádon nagy urak lettek,
Az apámat üldözték,
Mert dolgozott, gyarapodott,
S amije volt, elvették.

2013. január 3.
London, Ontario

SZÁGULDÓ ÉLETÜNK

Egy száguldás ez az élet,
Repülnek az évek;
Egyenes utakon megyek,
Mígnem hazaérek.

Éveken át gyalog jártam,
Más szekerét toltam,
Igen kérges lett a talpam,
Míg utamat róttam.

Lehetetlen pihenni még,
Amíg fényes az ég,
Víg dalokat mesél a lég,
S dalol a mindenség.

Énelőttem mérföldkövek,
Zöldbeborult völgyek,
És amint én tova megyek,
Figyelnek a hegyek.

Újesztendőnek kezdetén
Álmokat látok én:
Kibékülünk a földtekén,
Erről álmodom én.

Lehet nekem álmodozni,
Néha ábrándozni,
A céломhoz megérkezni,
Végre megpihenni.

Egy száguldás ez az élet,
Repülnek az évek,
Évek óta futva megyek,
Mígnem hazaérek.

2013. január 5.
London, Ontario

VÍZKERESZT NAPJÁRA

Január hat szép ünnepnap,
vallásos alkalom,
vízkeresztként bekopogtat
évente ajtómon.

Háromkirályok napja van,
nézek a múltunkba,
megjelenik Betlehemben
újából a Jézuska.

Napkeleti bölcsek napján
látok három bölcset,
eljöttek ők messze földről,
kisdedet köszöntnek.

Gáspár volt a legelső ott,
utána jött Menyhért,
és Boldizsár vállán hordta
három bölcsnek terhét.

Ajándékuk, miket hoztak
ma is érték volna,
Jézuskának ez lett hozva:
arany, tömjén, mirha.

Mind a három ajándéknak
nagy volt a hatása,
felhasználták réges-régen
beteg orvoslásra.

Évek múltán ma is érték,
ami történt régen:
vízkeresztnek ünnepnapja
kedves emlék nékem.

2013. január 6.
London, Ontario

A KARÁDI TEMPLOM

A karádi templomtornya
nem nyúlik az egekbe,
Tisza töltés magasságból
tekinget a füzesbe.

Harang nélküli a torony,
a két harang kívül van,
hívogató csengő hangját
jól halljuk a faluban.

A templomba hívogatott,
háromszor is felzúgott,
és én mentem a szavára,
áhitatra buzdított.

Idegenbe nem ér a hang
a karádi templomból,
de azért az én lelkemben
a két harang ma is szól.

Valamikor, ha elmegyek
a mennyei hajlékba,
szólaljon meg a kislelki
búcsúztató harangja.

Üzenje meg a falumnak,
hogy aki úgy szeretett,
elköltözött már a földről,
haza többé nem mehet.

Elszóródtunk a világban,
távol van az otthonom,
de hazámat bárhol élek,
felejteni nem tudom.

2013. január 7.
London, Ontario

MAGYAR KÜLDETÉSEM

Szép csillagos eget láttam
Házunk előtt éjjel,
Nézegettem amint szórták
Sugarukat széjjel.

Mikor látom, elmerengek
Világunk méretén,
Meggondolva átgondolom:
Jaj, de kicsi vagyok én.

Egy hatalmas csillagvilág
Ragyog én köröttem,
Az úrt látva, kérdezgetem:
Vajon mért születtem?

Miért vagyok itt a földön,
Van-e küldetésem?
Én elhiszem nem véletlen
Az én földi létem.

Elfogadom, hogy a létem
Égből jött ajándék,
És sok gazdag évtizedért
Vajon mit adhatnék?

Megígérem, hogy időmet
Bölcsen kihasználom:
Amíg élek magyar népem,
S Istenem szolgálom.

Magyarország fia vagyok,
Magyar is maradok,
Ez nekem egy küldetésem,
Míg e földön vagyok.

2013. január 10.
London, Ontario

EGY PUSZTÍTÓ LAVINA

Odafent a bércek ormán
kezdődött a lavina,
elengedett egy kis sziklát
odafenn a hegy orma.

Ki tudja hány esztendőn át,
s ezer évnek viharán,
nem porladt el a kőszikla
a havas hegy oldalán.

Ma azonban csoda történt,
újat látott a hegylánc,
nagy szélvihar elmúltával
kezdődött a téli tánc.

Gurult, gurult a szikla kő,
út alakult előtte,
egy gyorsvonat lett belőle,
amint rohant a völgybe.

Havas felhő volt a légben,
s követte a kősziklát,
egy száguldó nagy lavina
takarta a hegyalját.

Hegylábánál piciny patak
nem látszik a hó alatt,
nagy hó lepte be a völgyet
egy átjáró se maradt.

Egy hétnek az elmúltával
ma már az út járható,
az ott lakók megláthatták:
a lavina pusztító.

2013. január 10.
London, Ontario

KANADAI HIDEG NAP

Hideg szél fúj a temetőn
decembernek végén,
hosszú kabátot vettem fel
nem vagyok én legény.

Huszonkét év múlt azóta,
mikor ide jöttem,
decemberi szélvész miatt
melegen öltöztem.

Csomagtartóm belsejében
mindig van nagykabát,
de csak hideg viharokban
veszem annak hasznát.

Ez volt már az ötödik nap,
hogy kabátot vettem,
a kocsimat nagykabátban
sohasem vezettem.

Öt perc alatt felmelegszik
kocsimnak belseje,
ezért engem nem is zavar
telünk hideg szele.

Gyalogosan nem is járok,
csak a temetőbe,
a hidegben nem állhattam
a sírnak szélére.

Csoda történt ötödszörre,
két évtized alatt,
felvettem egy hideg napon
téli kabátomat.

2013. január 11.
London, Ontario

ÁLRUHÁS ELLENSÉG

Szebb lehetne itt az élet,
ha lenne itt békesség,
s közöttünk nem lázítana
az álruhás ellenség.

Új neveken jelennek meg,
köpönyeget váltanak,
az országunk munkájában
uralkodni akarnak.

Nem a jobblét az ő céljuk,
hanem csak az uralom,
csacsi ember ki nem látja,
hogy céljuk a hatalom.

Tönkretették országunkat,
eladták a vagyonát,
és népünknek hazudozva
elosztották az árát.

Milliomos kommunisták
szebb életet ígérnek,
de az okos, művelt ember
nem hisz már a mesének.

Hazudik a zsvány banda,
de van aki szereti,
táncra perdül örömeiben,
s a többséget megveti.

Szebb lehetne itt az élet,
ha lenne itt békesség,
s közöttünk nem lázítana
az álruhás ellenség.

2013. január 12.
London, Ontario

MUSKÁTILIS ABLAKOD

Petúniák, szép muskátlik
nyílnak ablakodon;
színes virágok tarkállnak
a fehér szoknyádon.

Ahogy nézem sok virágod,
arcodat figyelem,
ablakodnál legszebb virág
mindig te vagy nekem.

Hátad mögött a zöld világ
kikeletről beszél,
két szemednek melegsége
melódiát zenél.

Neked furcsa, amit szólok,
de ez az igazság,
igaz szívből amit küldök:
szeretet, barátság.

Szeretettel gyakran nézem
a te fényképedet,
nem szégyellem bevallani:
ez tiszta szeretet.

Tisztán csengő szavaidat
amikor hallhatom,
szép virágos fényképedet
magam előtt látom.

Ahogy nézem sok virágod,
arcodat figyelem,
ablakodnál legszebb virág
mindig te vagy nekem.

2013. január 13.
London, Ontario

REGGELI ÁBRÁNDOM

Felhő nélkül azúrkék lett
most az ég,
fehér színben pompázik a
mindenség.

Januárnak közepén most
hideg van,
jégvirágok csillognak az
ablakban.

Téli napon környékünket
hó fedi,
a hidegben nem gyalogol
kint senki.

Dideregve kintről nézem
kertünket,
elfogadom messze van a
kikelet.

Korán van ma ábrándozni
tavaszról,
tulipánról, szekfükről, és
rózsáról.

Rózsák nélkül is szépek a
reggelek,
megcsodálom amikor már
felkelek.

Ábrándomban tavaszodik
énnekem,
bár zúzmarás ma reggel a
kiskertem.

2013. január 18.
London, Ontario

LÁNGOK A TÁVOLBAN

Azt gondoltam a távolban
szívem lángja elhamvad,
és szerelmünk hamujában
mindörökre elporlad.

De volt, ifjú szerelmemet
nem lehetett temetni,
azt gondolom egy élten át
el fog engem kísérni.

Bontakozó szerelem volt,
csókok nélkül, távoli,
és mikor már ráébredtem
nem lehetett titkolni.

Gyermekkorban ártalanság
kíséri az éltünket,
de kisgyermek éveinkben
is van bennünk szeretet.

Szeretetből szerelem lesz,
ami minket összefűz,
és mikor már ráébredünk,
perzselhet egy égi tűz.

Gondolatban éltem csak át
ábrándokat kergetve,
messze lévő, másvilágból
üzenetet küldözve.

De a sorsunk azt rendelte:
aludjon ki szerelmünk,
de maradjon a szívünkben
mint egy örök emlékün.

2013. január 18.
London, Ontario

HÉT ÉVES TANULÁS

Tizenkilenc épp elmúltam,
Választanom kellett:
Új hazámba megérkeztem,
Hol keressem jövőmet?

Négy évig tart az egyetem,
Ezt három év követi,
Mielőtt egy angol egyház
A lelkeszt felszenteli.

Gondolkodtam az évekről,
Mennyi évet veszítenék?
S hét esztendő tandíj árán
Talán házat vehetnék.

Tanácsokért folyamodtam:
Melyik úton induljak,
Elmenjek-e pénzt keresni,
Vagy hét évig tanuljak?

Dolgoztam és tanultam is,
Jó tanácsot kaptam én,
Megosztom ma tiveletek,
Kövessétek úgy mint én.

Az esztendők elrepülnek,
Akármit is csinálunk,
Akkor is ha tétlenkedünk,
Akkor is ha tanulunk.

Életemnek őszén vagyok,
Kihaszálom éveim,
Szeretném ha alkotásban
Telnének a perceim.

2013. január 18.
London, Ontárió

EMLÉKEINK TÉGLÁJA

Töméntelen emlékből áll
A rohanó életünk.
A sok emlék kicsiny téglá,
Amikkel mi építünk.

Van, akinek nagy a háza,
De üres a belseje,
Hosszú évtizedek múltán
Nincsen örök emléke.

Szétszórva az emléktéglák
Egy-egy ember agyában,
Révületnek szárnyán repül
E változó világban.

De szomorú, mikor látom
Egy-egy régi barátom,
Azt se tudja ki szól hozzá,
Bambán figyel az ágyon.

Tudom régen volt emléke,
Évek óta ismerem,
De azok rég szétfoszlottak,
Nem is tudja a nevem.

Légy türelmes barátoddal,
Aki rád se emlékszik,
Mert mozgalmas életéből
Egy-két téglá hiányzik.

Hálát adok Teremtőmnek
Sok ezernyi emlékéért,
Ezen nyugszik az életem;
Hála a sok tégláért.

2013. január 18.
London, Ontario

MIKOR LAPÁTOLOK?

Nulláslisztként esik a hó,
széthintik az angyalok,
figyelem az ablakunkból,
én idebent jól vagyok.

Nemsokára ki kell menni
és kint utat csinálni,
hogy a kedves feleségem
tudjon hozzánk beállni.

Számozott a parkolóhely,
ki van nekünk jelölve,
betartjuk a rendet mindig,
nem állunk más helyére.

Akkor nehéz a helyzetünk
ha a sáv nem látható,
s eltakarja kocsink helyét
a lehulló fehér hó.

A lakóknak van szerződés,
mikor jön a hideg tél,
tisztítják az utat, s járdánk,
de néha már itt a dél.

Aki nem megyen sehova,
azt az idő nem bántja,
ha bármikor havat tolnak,
neki nincs rá panasza.

Mielőtt mi mozdulunk,
kiviszem a lapátom,
a járdánkról és kocsinkról,
én a havat elhányom.

2013. január 18.
London, Ontario

CSODÁLATOS HAJNAL

Koromsötét még a hajnal,
városunkra telepszik,
az óránk már hetet mutat,
de a nap még aluszik.

Egy parányi reménysugár
mutakozik keleten,
pirkadat jön s hajnalodik,
azt üzeni énnekem.

Bordóvörös színek jönnek
keleti ég aljánál,
és azután halványabb lesz,
a rózsaszín dominál.

Aranyszín is vegyül bele,
majd arannyá vált az ég,
és eközben szellő lebbent,
fagypony alatt van a lég.

Országutat nézek közben,
és nemcsak a napkeltét,
városunkból már kiértem,
onnan nézek szerteszt.

Rövidesen én megálltam,
csodálni a színeket,
mert ily csodás virradatot
gyakran látni nem lehet.

Vannak szürke virradatok,
és nem színes semmi se,
ám e csodás napkeltének
megmarad az emléke.

2013. január 19.
London, Ontario

RÉGI CSIRKEVÉSZ

Elmúlt már a háború,
de más bajok jöttek:
a szomszédos faluban
a csirkék döglöttek.

Udvarokról elterjedt
a betegség gyorsan,
nemsokára megjelent
a mi kisfalunkban.

Ettük a jó csirkéket,
naponta jól laktunk,
de nálunk is letarolt,
s elvitte kotlósunk.

Óvodába jártam csak,
de már okos voltam,
jó megoldást azonnal,
bölcseu kigondoltam.

Három cica a házban,
nappal csak alusznak,
vegyék át hát a helyét
a döglött kotlósna.

Két hétig ült a kotlós,
még egy hét kellene,
és aztán már lehetne
tizenkilenc csirke.

De a hetet nem bírták,
a cicák megszöktek,
így nekünk a tojások
soha ki nem keltek.

2013. január 20.
London, Ontario

A TEMZE FOLYÓNÁL

Kanadában van a hazám,
London is van benne,
Közepében van egy folyó,
Temze annak neve.

Egyformák az utcanevek,
Úgy mint Angliában,
Mint aminők messze távol
London városában.

E Londonunk tükörképe
A másik Londonnak,
Régen épült egyetemek
Szintén hasonlóak.

Ha beszélek barátimmal
Sok bizony nem tudja:
Kanada az én otthonom,
Nem pedig Anglia.

Tizenhét évet töltöttünk
Delhi városában,
Az is itt van Kanadában,
És nem Indiában.

Paris is van közelünkben,
Vienna sincs messze,
Minden egész otthonias
Itt az idegenbe'.

Megbecsülöm én e várost,
És a Temze táját,
De azért én nem felejttem
El a szőke Tiszát.

2013. január 21.
London, Ontario

MÁR NEM HARCOLOK

Mindig akadt ellenségem,
azért mert dolgoztam,
de ővelük nem törődtem,
magam mögött hagytam.

Évek folytán elfogytak ők,
eltávoztak csendben,
és régóta kint nyugszanak
egy-egy temetőben.

Ma is végzem dolgaimat,
de már csendesebben,
és ha cincog az ellenség,
szemem meg se rebben.

Elmúlt csaták harcteréről
talán mind hiányzik,
egyől-egyig elpusztultak,
már egy se verekszik.

Nem akartam a vesztüket,
de azért reméltem,
minden irigy ellenségem
valahogy túlélem.

Eltemettem mindegyiket,
kárörvendés nélkül,
és utána csendesség jött
rám a magas égből.

Szeretném ha békekességben
tudnék tovább élni,
s a háborgást, viszályokat
végleg eltemetni.

2013. január 21.
London, Ontario

EZ A NAP IS ELREPÜLT

Ez a nap is messze repült,
Lefékezni nem lehet,
Mert az óra egyre ketyeg,
Mostan ütött kilencet.

Nem maradt itt a mai nap,
Szertefoszlott estére,
De holnapra más születik,
Újat kapunk helyette.

Sírba tesszük napjainkat,
Elszállnak az éveink,
És mikorra észrevesszük,
Elfogytak a napjaink.

Minden múltó nap helyébe
Jön egy másik reggelre,
De a miénk mégis elfogy,
Előre lett kimerve.

Isten tudja hány esztendőt
És hónapot kapok én,
Vagy esetleg napot kapok,
Itt ezen a földtekén?

Mivel szállnak a napjaink,
Sok, sok óra elszalad,
Ápold, gondozd emlékeid,
Napjaidból ez marad.

Az enyészet napokat visz,
Használd jól ki napjaid,
Órák, percek tovaszállnak,
Őrizd bennük álmaid.

2013. január 21.
London, Ontario

VACOGOTT A FOGAM

Sose hordok nagykabátot,
tegnap kicsit fáztam,
tizenhét fok volt a hideg,
vacogott a fogam.

Az erős szél nótát dalolt,
nem a kedvencemet,
és annyira átfújta rajtam,
szidtam a hideget.

Emlékszem a kiskoromra,
egyszer épp így fáztam,
dideregtem decemberben,
vékonyka kabátban.

Én nem tudom mi az oka,
nem kell télikabát,
leláncolva érzem magam,
ha cipelem súlyát.

Szeretem a szabadságom,
ne kössön le semmi,
és szeretek télen, nyáron
könnyen öltözködni.

A nagykabát fogságot ad,
és korlátoz engem,
engemet egy börtönbe zár,
azért nem szeretem.

A tegnapi nagy hidegben
bírtam volna börtönt,
és ha nem is nagykabátot:
egy melegebb öltönyt.

2013. január 23.
London, Ontario

MIT RENDELT A SORS

Falumban, a Tisza partján
lakozott egy szép leány,
szerettem őt igen nagyon,
s ő évekig várt reám.

De a sorsunk azt rendelte:
temessük a szerelmünk,
induljunk el más utakon,
és egymásé ne legyünk.

Bármennyire lázadozom,
láthatatlan kéz vezet,
mi felettünk egy hatalom
vezeti az életet.

Terveinkből lesz valóság,
ha Teremtőnk akarja,
de sokszor jó terveinket
valami felborítja.

Voltak nekem jó terveim,
legalábbis nekem jó,
de helyette másat kaptam,
ami elfogadható.

Gyermekkoromnak terveit
én híven megőriztem,
s a porladó emlékek közt
verseimbe ültettem.

Szeretet volt egy leánnyal
távolból az emlékem,
de a sorsunk úgy rendelte
múljon el e szerelem.

2013. január 23.
London, Ontario

REMÉNYRE BIZTATÓ

Felrepülök gondolatban,
fel a magas egekbe,
gondolatom elküldöm én
egy távoli vidékre.

Átküldöm a tengereken,
kishazámnak tájira,
hadd vigye az üzenetem
Tisza menti falumba.

Otthon vagyok tiveletek,
a lelkemnek szárnyain,
s a magasból eléneklem
a biztató szavaim.

Idegenben meghallottam
a fájdalmas szavakat,
hogy elmúlt a világotok,
és pusztulást láthattok.

Ami megvolt ötven éve,
megváltozott idővel,
s a falusi hagyományok
elrepültek a széllel.

Nehéz idők voltak régen,
átjárta a szegénység,
mégis hitt a falum népe,
vezette a reménység.

Bús, kesergő testvéreim
a falumban biztatom,
ne vegye el reményetek
semmi földi hatalom.

2013. január 24.
London, Ontario

ÖRÖKKÉ ITT VOLTÁL

Szétszakított bennünket a
sors keze,
de ép maradt árva szívem
szerelme.

Messze távol maradtál te
nélkülem,
szomorú volt nélküled az
életem.

Nem láthattam soha többé
szemedet,
nem foghattam soha-soha
kezedet.

Mégis minden virradatkor
itt voltál,
szép aranyló napsugárban
bent álltál.

Láttalak a nyugvó napban,
sötétben,
te mindenben jelen voltál
én velem.

Velem voltál ha feküdtem
ágyamban,
megjelentél éjszakánként
álomban.

Fényes nappal is éreztem
létedet,
mert elkísért egy élten át
szerelmed.

2013. január 27.
London, Ontario

CSALAFINTA FÉNYEK

Ragyog a nap incselkedve
mintha tavasz lenne,
de a folyón jégpáncél van,
vár a kikeletre.

Zúzmarától fehér fák közt
alszanak a bokrok,
hideg szelek zord zúgását
elnyelik a dombok.

Most a csendes januárban
szikráznak a fények,
sehol, sehol ilyenkor még
nincsen madárénekek.

Csak verebek csiripelnek
a cédrusbokorban,
ám akárhogy csiripelnek,
továbbra is tél van.

Akkor jön el majd kikelet
ha zajlik a folyó,
s udvarunkon vízzé válik
a havas takaró.

Csalafinta fények jönnek,
sziporkázik a tél,
én csak a tél dalát hallom,
téli nótát zenél.

Majd amikor dalosmadár
temeti a telet,
akkor fogom köszönteni
a szép kikeletet.

2013. január 28.
London, Ontario

FELHŐK BIZTATÁSA

Elég gyakran felhős az ég,
ritkán derűs egész nap,
a négy szezón vándorlása
a napfényre határt szab.

Szeretem a báránfelhőt
odafent a kék egen
boldogságot, sok örömet
adnak azok énnekem.

Valamikor gyászos az ég,
könnyet hullat esőként,
de az soha nem szomorít,
nem maradok odakint.

Mikor megjön az éjszaka,
oly szépek a csillagok,
felhők nélkül, a sötétben,
milliónyi fény ragyog.

Mikor eljön a lombhullás,
és süvít az őszi szél,
meghallgatom a sok felhő
vajon nekem mit mesél?

Kikeletről, lombhullásról
üzennek a fellegek,
buzdítanak napról-napra,
hogy örökké reméljek.

Én is küldöm biztatásom
tinektek a világba:
akármilyen felhők jönnek
gondoljatok a jóra.

2013. január 28.
London, Ontario

ISTEN CSODÁS KEGYE

Isten kegye milyen csodás,
Az mentett meg engem,
Téves úton jártam egykor,
Mert vakságban éltem.

Mikor Istent megtaláltam,
Látóvá tett engem,
Ahogy éreztem kegyelmét,
Rögtön hinni kezdtem.

Sok veszélyes rögös úton
Eljött az Úr elém,
S kegyelmével biztos úton
Haza érkeztem én.

Az Úr szava mindig biztat,
Örök reménységgel,
Erős szava védelmet nyújt
És engem felemel.

Amikor már a testemben
Az én szívem megáll,
Túl nézek e mennyek felé,
S lelkem nyugtot talál.

Tízezer esztendő elmúlhat
Lelkem akkor is lát,
Mint, amikor megmutattad
A kegyelmed útját.

2013. január 30.
London, Ontario

*John Newton egy versének
címe: Amazing Grace. Az
angol egyházi élet kedvenc
éneke. Fent van a fordítás.*

FALUM SZÉP LÁNYAI

Egyszer régen a hazámból
messzire indultam,
nem gondoltam a faluban
mennyi szép leány van.

Tizenéves voltam csupán,
életem kezdetén,
voltak ottan szép leányok,
csak egyet láttam én.

Ha valakit megszeretünk,
már nem szaladgálunk,
uralkodunk érzelmünkön,
s hűségessé válunk.

Most amikor visszanezék
a világ hálójában,
igen sok szép leányt látok
az én volt falumban.

Egyik szőke, másik barna,
szép ruhában járnak,
egy jobb világ gyermekei,
és szebbekké váltak.

Mögöttem már a házasság
több mint negyven éve,
de amikor szép lányt látok
szemem nem csukom be.

A szép lányok kis virágok
Teremtőnk kertjében;
ragyogjatok soká nekünk,
viruljatok szépen.

2013. január 31.
London, Ontario

AZ ÉN BUZDÍTÁSOM

Siránkozást, panaszt látok
barátaim versében,
egészségre panaszkodnak:
betegebbek mint régen.

Jól tudjátok írók, költők,
és olvasó emberek,
már jönnek a nehézségek,
mikor sok év leperreg.

Kitárthatjuk lelkünk baját,
tán hallgatja valaki,
de a testünk, fájó lelkünk,
attól nem fog javulni.

Én hallgatom türelmesen
az emberek panaszát,
és átérzem sok egyénnek
nehézségét, fájdalmát.

Én is tudnék panaszkodni,
de nem segít énrajtam,
ezért tűrök panasz nélkül,
összeszorítom fogam.

Panasz helyett én biztatok
kitartásra, tűrésre,
s buzdítom a szenvedőket
türelemre, reményre.

Reményekkel vagyok tele,
bajokban és veszélyben,
s bizakodva jobbat várok
a közelgő időben.

2013. február 2.
London, Ontario

TEREMTŐM ORSZÁGA

Én Teremtőm, jó Istenem!
Hol van a te országod?
Itt e földön, vagy azon túl,
Hol van a te világod?

Benned élek, veled járok,
De örökké kutatlak,
Áhítatban, s imádságban,
Néha meg is talállak.

Megnézem a nagyvilágot,
Amit kezded alkotott,
És ilyenkor tisztán érzem:
Én parányi por vagyok.

A te csodás kegyelmedből
Létezőnk e föld színén,
Reményt nyújtó áldásodat
Állandóan kapom én.

Imádkozva fohászkodom,
S köszönöm az életem,
Arra kérlek bárhol is vagy
Mutass utat énnekem.

Vezess engem az utadon,
A mennyei ösvényen,
Te légy nékem évről-évre
Éltetőm és reményem.

Én Teremtőm, jó Istenem,
Magasztalom nevedet,
Vezess engem továbbra is,
És fogjad a kezemet.

2013. február 2.
London, Ontario

AZ ÉLETEM MÉRCÉJE

Ha évekkal mérem életem,
Akkor talán közeledtem
Egy célig.
Ám életem tettel mérem,
S azzal, amit elvégeztem
Idáig.

Ha százévest én meglátok,
Tiszta szívből gratulálok
Száz évhez.
Átlag egyén nem él eddig,
Gyengélkedik és öregszik,
Beteg lesz.

Olvastam egy újságcikket:
Egy százévest eltemettek
A héten.
Az volt neki főbb érdeme:
Csapatának volt drukkere
Éveken.

Nem kívánok én száz évet,
Tudom addig én nem élek
Köztetek.
Ne gondolj rám éveimről
Emlékezz rám tetteimről:
Mít teszek.

Megy e világ önmagától,
Nem halad a bámulástól,
Megakad.
Nézegető én nem vagyok,
Hogyha lehet én alkotok,
Míg szabad.

2013. február 4.
London, Ontario

LUX IN TENEBRIS

“Fény a sötétben”-
az szeretnék lenni,
sötétben élőknek
új fényeket vinni.

Sötét világunkban
fényekké lehetünk,
és lámpává válhat
rövid földi létünk.

Járj az igazsággal,
jobb élethez vezet,
és mások előtt is
világíthat fényed.

Az igazság fénye
sokáig megmarad,
és örökké mutatja
másoknak az utat.

Előttem járt Jézus,
örök példaképem,
életben, s halálban
hűséges vezérem.

Szeretném követni,
keresztjét felvenni,
s másokat Őhozá
fényekkel vezetni.

“Fény a sötétben”-
az szeretnék lenni,
sötétben élőknek
új fényeket vinni.

2013. február 10.
London, Ontario

SZERETET HOLTOMIG

Ha valakit megszerettem,
egy élten át megőriztem
szívemben.
De a sorsom azt rendelte
ne maradjon csak emléke
lelkemben.

Egy akadály és távolság,
keresztelték éltém útját
előttem.
Keresgettem a jobb utat,
de az idő közben haladt
felettem.

Sok esztendő azóta már,
tovarepült mint a madár
nyár végén.
Emlékei szerelmemnek
évek múltán is kísérek
ősz jöttén.

Szerelmeim eltitkoltam,
csak versekbe írogattam
az álmom.
Az én sorsom azt akarta,
vigyen engem új utakra
óhajom.

Őszbe borult bár a fejem
de még élénk a szerelem,
mindegyik.
Ma is él még szeretetem,
s mindet hűen őrizgetem
holtomig.

2013. február 18.
London, Ontario

MÉG ALSZIK AZ ÉLET

Rügyekben alszik az élet,
átálmodja a telet,
most hó neki a szemfedő,
így sorsa egy temető.

A nap csupán fényeket ad,
a fehér hó nem olvad,
vidékünkre míg hó hullik,
az élet itt aluszik.

Bár február gyorsan halad,
az élet a föld alatt,
márciusig szunyókál még,
akkor kékebb lesz az ég.

Érdekes a nagy természet,
földből nő ki az élet,
de az ember földünk alatt
évről évre holt marad.

Koporsókra nincsen jövő,
a sírból csak virág nő,
a magvakból hajtás jöhet,
mikor jön a kikelet.

Ha a testet elhamvasztják
egy urnába berakják,
és ottan már nincsen élet,
jöhet ezer kikelet.

Megújul már a természet,
nem messze a kikelet,
megkezdődik egy új élet,
ez buzdítja szívemet.

2013. február 21.
London, Ontario

EGY HÓVIHAR EMLÉKE

Kiskonyhából az ablakon
a hóvihart nézem,
száguldó hó visszahozza
egy régi emlékem.

Kilencéves múlhattam én
a szülőfalumban,
akkor is az udvart néztem
a konyha ablakban.

Meglepődve láttam ottan,
hogy egy taxi megállt,
beöltözve nagy bundában
egy rokonunk kiszállt.

Környékünkön hófúvások
az utat lezárták,
megállak hát a házunknál,
a jobb időt várták.

Másnapra már jó idő volt,
a hóvihar elmúlt,
s a vendégünk taxijával
Patak felé indult.

Akarsz velünk kocsikázni?
kérdelte a bácsi,
sosem ültem még taxiban,
akartam utazni.

Sok hófúvás volt előttünk,
lezárta az utat;
ahol baj volt taxit toltunk,
ezért emlék maradt.

2013. február 21.
London, Ontario

TAVASZI HÍVOGATÓM

Gyere, ragyogj világunkra
Téli napsugár!
Fénnyel írtad: Nemsokára
Melegebb lesz már.

Szórd fényedet órákon át,
Naponta nekünk,
Vidd innen a hó dunnáját,
S elmúlik telünk.

Ha felénk jársz téli szellő,
Hozz ránk meleget!
Enyhüljön meg itt az idő,
Növeld kedvemet!

Ébreszd fel az alvó napot!
Keljen korábban!
Fújj el minden hókupacot
A mi utcánkban!

Tavaszi dalát dúdolgassad,
S elmúlik a tél,
És mikor új hajnal hasad,
Napunk korán kél.

Fújj ébresztőt a világnak,
Ébredjen minden;
Szálljon dala a madárnak
Az új fészkeken.

Csald ki a szép virágokat,
Illatozzanak,
Így várjuk új tavaszunkat,
Így lesz szép a nap.

2013. február 23.
London, Ontario

A BALOLDAL BŰNEI

A népünknek az a veszte:
országunkat körülvette,
a sok külső ellenségünk,
örökös harcokban élünk.

Idebent is van ellenség,
úgy nevezik: az ellenzék,
kerékkötők csoportja az,
baloldali hazug, ravasz.

Nem a haza javát nézik,
a hatalom céljuk nékik,
tönkretették az országot,
átkozzák az igazságot.

Amikor ők uralkodtak,
embereket internáltak,
akik őket elleneztek,
évekre bebörtönözték.

Szögesdróttal körülzárva
bezártak az országunkba;
lelőtték ki szökni próbált,
volt ki vállalta a halált...

Más az élet napjainkban,
utazhatunk szabadabban,
akaratod kimondhatod,
a kormányét vitathatod.

Kártevői kishazánknak
egyenruha nélkül járnak,
jó ha megismered őket:
ők Pesten az ellenzékek.

2013. február 25.
London, Ontario

HOLDVILÁGOS ESTE

Néztem ma a teleholdat,
odafent az égen,
visszahozta a múltamból
egy régi emlékem.

János vitéz színdarabbal
jártuk a környéket,
teherkocsin három lóca
pótolta a széket.

Biztonságiövek nélkül
utaztunk mi régen,
összebújva nótáztunk
az őszi estéken.

Mi házunkig vitt a kocsí,
az állomás ott volt,
és felettünk ott ragyogott
a fényes telehold.

Egy leányzó haza indult,
útján elkísértem,
holdvilágos éjszakában
kedves arcát néztem.

A házaknál, balra tőlünk
bósz kutyák ugattak,
és jobbra, a töltésen túl
nagy nyárfák susogtak.

A házuknál búcsúzáskor
mi kezét se fogtunk,
pedig akkor mindörökre,
végleg elbúcsúztunk.

2013. február 25.
London, Ontario

VIRÁGAID ÜZENETE

Sok évtized tovarepült
mióta elmentél,
de éjjel, az álmaimban
újából megjelentél.

Üzentél a kislelumból,
akácvirágokról,
s a kertünkben illatozó
fehér orgonákról.

Hazahívnál a távolból,
Tisza virágzásra,
hívogatsz a kislelumba
egy virágzó nyárba.

De hiába csábítsz haza
virág illatokkal,
messze útról visszatérő
dalos madarakkal.

Köszönöm az üzenetet,
virágok illatát,
köszönöm a tavasz jöttét,
fecskéket és gólyát.

Üzensz te a kislelumból;
virágok üzennek,
bármennyire hívogattok,
haza nem mehetek.

Fájó emlék már a hazám,
szertefoszló álom,
érette ég szívem, lelkem,
többé mégse látom.

2013. február 27.
London, Ontario

MINÁLUNK TÉL VAN

Nem ért véget még a tél,
Hópelyheket hord a szél,
A háztetőnk deres még,
Szürke-sötét most az ég.

Alvókertünk földjében,
Havas udvar mélyében,
Szép virágok pihennek,
Tavaszt jöttén kikelnek.

Zúzvara van még a fán,
Nem énekel csalogány,
Veréb csak a madarunk,
Nem is olvad a havunk.

Otthon van sok hóvirág,
Egész más már a világ,
Porták kertje megbred,
Tavaszt hoz a természet.

A konyhánkból kinézek,
Megnézem a környéket,
Fehér hó van körülünk,
Fagyos még az életünk.

Hidegszél fúj minálunk,
Alszik minden virágunk.
Márciusunk még hideg,
Hol van már a kikelet?

Nem ért véget még a tél,
Hópelyheket hord a szél,
A háztetőnk deres még,
Szürke-sötét most az ég.

2013. március 5.
London, Ontario

MÁR JÖN A TAVASZ

Nálatok már fehér gólyák
fészkeiket igazgatják,
biztos jele tavaszunknak,
hazajöttek a madarak.

Fecskefészek se üres már
hazarepült a fecskepár,
visszatértek messze tájról,
a távoli Afrikából.

Én is mennék kisfalumba,
de nekem már itt a haza,
ottan nem vár reám fészek,
ez a hazám, ahol élek.

Gólyamadár itten nincsen,
nem kelepel a kéményen,
de vadludak fent a légben
hirdetik a tavaszt nékem.

Kardinálpinty vörös színe,
a tavaszt már bejelezte,
ahogy zöldülnek az ágak,
itt a jele már a nyárnak.

Később jön a tavasz itten,
a régi hon emlék nekem,
de lelkemben ma is látom
volt tavaszi ifjúságom.

Nálatok már fehér gólyák
fészkeiket igazgatják,
biztos jele tavaszunknak,
hazajöttek a madarak.

2013. március 5.
London, Ontario

KÁROGÓ NAPKELETI VARJAK

Napkeleti varjak rekedten kárognak,
Magyar vetésekben károkat okoznak.
Amíg a nép ültet, s aratni szeretne,
Addig éhes varjak járnak a vetésre.

Károsmadarakhoz tartoznak a varjak,
Nem dalosmadarak, de mégis dalolnak.
Bántja népünk fülét varjak károgása,
Átkot hoznak csupán a magyar világra.

Bújjatok el varjak! Mindig kárt okoztok,
Elpusztul az ország, amerre ti szálltok.
Bármily színre festitek bős ruhátokat,
Megismerjük gyászfekete tollatokat.

Utánozhattok hasznosmadár dalokat,
Már ismerjük a krárogó hangotokat.
Inkább hallgatnánk a pacsirtáknak dalát,
Mintsem a varjaknak csúnya károgását.

Ti varjúvezérek! Magyar föld ez itten,
Magyarnak teremtett bennünket az Isten.
Ebben a hazában nincsen szükség rátok,
A ti nyomotokban gaz terem és átok.

Számúztétek magyarjaink legjobbait,
Szégyenfolt takarja múltunknak romjait.
Tudja meg mindenki, ki a kártokozó:
Napkeleti varjú, baloldali holló.

Napkeleti varjak rekedten kárognak,
Magyar vetésekben károkat okoznak.
Amíg a nép ültet, s aratni szeretne,
Addig éhes varjak járnak a vetésre.

2013. április 29.
London, Ontario

BÚCSÚM A KÖLTÉSZETTŐL

Elrepült életem, emlék lesz belőle,
Emléket kaptam egy életre tőle.
Rímelő verseknek ideje mögöttem,
Utolsó versemet elétek teszem.

Bennem él, dalaim, lüktető üteme,
Hazámnak tájiról egy régi zene;
Szomorú időből egy vidám énekszó,
Ősi hang varázsa, hazámba hívó.

De látom, elhervadt életem virága,
Őszi szél hidege fújdogál rája.
Sárguló falevél hulldogál a fákról,
Hiába álmodom a forró nyárról.

Évekig futottam, rózsákat kutatva,
Nem viszem azokat a hosszú útra.
Ahova készülök nincsenek virágok,
Köröttem sötétet, elmúlást látok.

Hiába nőnek most odakint virágok
Én mégis ősz időt, elmúlást látok
Ma ugyan láthatok sok lila virágot,
Nem hoznak éltembe tavaszi álmot

Parányi bimbókban felébred az élet,
Felhangzik a légben a madár ének.
De tollam leteszem, pihenjen örökre
Angolul dalolok, más lesz a zene.

Elrepült életem, emlék lesz belőle,
Emléket kaptam egy életre tőle.
Rímelő verseknek ideje mögöttem,
Utolsó versemet elétek teszem.

2013. április 30.
London, Ontario

BETŰRENDES TÁRGYMUTATÓ

A baloldal bűnei.....	210	Az óriás telehold.....	51
A csillagom üzenete.....	5	Az utolsó költözés.....	8
A fatalizmus határa	75	Az utolsó versem.....	144
A gyülekezet marad	118	Áldásos eső jött.....	72
A hurrikán szele.....	164	Állataink szeretete.....	43
A kalocsai óránk	142	Álmaink csodája.....	59
Akácillat üzenete.....	172	Álmaim világában.....	156
Akácos illúzió	60	Álmom a nyulakról.....	175
A karádi templom.....	194	Álomná lett levél.....	157
Akinek elmúlt a nyár.....	149	Álruhás ellenség.....	196
A kórházi madárdal.....	158	Áprilisi időjárás.....	1
A küldetésem.....	21	Baloldali maszlag.....	158
Alkonyati fohász.....	114	Bentilény vagyok.....	11
Almássy Zsókanak.....	159	Betlehemi jászolban.....	183
Ambrusék emlékére.....	140	Bors és erőspaprika.....	149
A második telehold.....	126	Borúlat lapátolás.....	3
Amikor én elmegyek.....	77	Búcsú a költészettől.....	214
A papomtól tudom.....	97	Búcsú iskolámtól.....	181
Apró gyertyalángok.....	146	Csalafinta fények.....	204
A sajtó hazugságai.....	102	Csalogató pártok.....	56
A sír szélén állunk.....	153	Csillag a sötétben.....	112
A tavasz hírnöke.....	34	Csillagok alatt.....	90
A Temze folyónál.....	201	Csillagokat kérdezek.....	145
A természet naptára.....	117	Csillagokat nézek.....	63
A tél bentről nézve.....	7	Csiripelő hangok.....	54
A verseim falevelek.....	109	Csodálatos éjszaka.....	187
A zsarnokságról.....	42	Dalosmadár éneke.	99
Az apám kalapja.....	111	Deres borostyán.....	178
Az aranyermeseink.....	115	“Divide Et Impera”.....	48
Az első halászatom.....	101	Dohányvidék sorsa.....	122
Az emlékezés áldása.....	123	Dolgozatjavítás.....	77
Az édenkerti kígyó.....	154	Dörgés és villámlás.....	131
Az életem értelme.....	117	Egy barát sírjánál.....	59
Az életem mércéje.....	207	Egy díszes koporsó.....	170
Az én buzdításom.....	206	Egy elveszett vers.....	101
Az én szolgálatom.....	147	Egy fehér liliom.....	94
Az idegenföld átka.....	135	Egy gyertyaláng.....	132
Az időnek szárnya.....	28	Egy hóvihar emléke.....	209
Az ihlet ajándéka.....	147	Egy hűséges Mackó.....	118

Egy keresztútnál.....	111	Életünk hullámai.....	53
Egy kis biztatás.....	185	Én mire emlékszem?.....	103
Egy magyar méhkas.....	63	Én szolga maradok.....	141
Egy magyar sorsa.....	62	Falum szép lányai.....	206
Egy megmaradt láng.....	152	Falusi szegénység.....	4
Egy pusztító lavina.....	195	Falusi vályogvetők.....	97
Egyre mondja: kár.....	138	Februári nosztalgia.....	19
Egy régi jegykendő.....	171	Fehérakácvirágok.....	43
Egy régi színdarab.....	106	Fehér hattyúserreg.....	152
Egy tanárnő sírja.....	130	Fehér mályvarózsa.....	139
Egy tavasz meséje.....	48	Felhők biztatása.....	205
Együtt kántálunk.....	184	Felhősors az élet.....	74
Egy vallásos ünnep.....	188	Felkelőben van a nap.....	170
Egy versem hétfőn.....	124	Felrepül a lelkem.....	57
Egy világi ünnep.....	188	Fentszálló felhők.....	90
Elferdített üzenet.....	70	Fényképeid hatása.....	5
Elfogadom sorsom.....	186	Fényképek nélkül.....	32
Ellenségek között.....	2	Fészek és házépítők.....	88
Elmúlt karácsony.....	191	Folytatom az írást.....	144
Elsőség kérdése.....	137	Forró szellő dala.....	93
Elsiratott álom.....	45	Furcsa telünk van.....	11
Elszáll az életünk.....	134	Furcsa temetésem.....	168
Emberi létünk tele.....	12	Fut a száraz levél.....	164
Emlékeink téglája.....	199	Gályarabság túlélői.....	132
Emlékezetem kútja.....	175	Glória a Mackón?.....	73
Emlékkönyv az élet.....	166	Gyarló politikusok.....	154
Erzsébet csodája.....	29	Gyengült a szemem.....	89
Etetjük a rózsafát.....	174	Gyermekek szeretete.....	22
Európa közepében.....	128	Gyógyító orvosság.....	119
Ez a nap is elrepült.....	202	Gyűlölet nélkül.....	16
Ez volt apám sorsa.....	193	Ha ballagást látok.....	81
Ezüstös éjszakám.....	182	Ha én fa lehetnék.....	192
Édenkertem Patakon.....	31	Hajnalcsillagom.....	160
Éjszakai vadászat.....	113	Halottjaink sorsa.....	68
Életben vagy még.....	85	Halvány csillag.....	134
Életem állomásai.....	188	Hamis prófécia.....	192
Életet hirdetek.....	41	Harc a bankok ellen.....	12
Életvégi gondolat.....	184	Harc a hatalomért.....	89
Élet gondolatok.....	180	Havas napunk van.....	181
Életük alkonyán.....	114	Hazajárok naponta.....	100

Háromezer könyv.....	1	Két vadgalambunk.....	57
Házunk története.....	71	Két zeneóráám volt.....	108
Hervadás az élet.....	161	Kikeleti köszöntés.....	44
Hervadásom napjai.....	125	Kikelet köszöntő.....	32
Hetvenöt évesen.....	113	Kinek drukkoljak?.....	106
Hét éves tanulás.....	198	Kis apró szerelmek.....	92
Hogy búcsúzunk el?.....	190	Kisgerlice lakása.....	55
Hogy éltünk régen?.....	136	Kiskorom kérdései.....	66
Holdvilágos este.....	211	Kiskorom, nagy korom.....	83
Hol lennék temetve?.....	109	Kislábú életemről.....	29
Hosszúélet titka.....	107	Korlátlan szerelem.....	94
Ifjú rügyfakadás.....	80	Költöző szomszédok.....	30
Ifjúságom elrepült.....	78	Könnyfakasztó dalok.....	108
Ima a szenvedőkért.....	121	Körmöst kaptunk.....	176
Intelem türelemre.....	180	Köszönet könnyei.....	156
Ironikus időjárás.....	47	Köszöntöm az őszt.....	150
Iskolából iskolába.....	76	Közeleg az ősz.....	120
Ismeretlen falum.....	176	Közel tizenhathoz.....	82
Isten csodás kegye.....	205	Kőbe vésett nevek.....	2
Itt a messze földön.....	75	Kutya panasz.....	54
Itthon maradtunk.....	130	Kutya szeretet.....	3
Januári melegek.....	23	Kutyáink szeretete.....	171
Játék a felhőkkel.....	72	Kutyám és a hold.....	107
Jó lenne megfogni.....	56	Különböző világok.....	174
Jön a gyűlölet.....	135	Lámpagyújtogató.....	140
Jön majd a jólét!.....	160	Lángok a távolban.....	198
Kanadai hideg nap.....	196	Láthatatlan világ.....	127
Kanadából nézve.....	25	Legdrágább kincs.....	87
Kanyargó utakon.....	70	Legpárásabb napunk.....	88
Karádi ringlispíl.....	28	Lelkikincsek értéke.....	51
Karácsonyi képek.....	4	Leltárt készítettem.....	143
Karádra emlékszem.....	104	Letörött tulipán.....	50
Károgó napkeleti varjak.....	213	Lidércnyomás volt.....	25
Kávénknak a zacca.....	121	Lombokat óhajtók.....	27
Kedvenc madarak.....	91	Lux in tenebris.....	208
Kegyetlen háború.....	52	Magyarabb lettem.....	10
Kék hold napja jön.....	110	Magyar küldetésem.....	195
Későesti ébresztő.....	104	Magyar sirató.....	19
Kétfajta vizünk volt.....	30	Mai kivándorlóink.....	123
Két gólyafészek.....	9	Ma már csak emlék.....	189

Mandarin étterem.....	120	Mondjuk ki bátran!.....	17
Ma nem történt semmi.....	49	Mozgalmas életem.....	92
Maradnak-e nyomok?.....	182	Mulandó árnyékom.....	35
Már nem harcolok.....	201	Mulandó szerelem.....	179
Más utakra tértünk.....	153	Múltba kalandozva.....	129
Már az őszben élek.....	129	Muskátlis ablakok.....	133
Már jön a tavasz.....	212	Muskátlis ablakod.....	197
Meghaltam álomban.....	33	Művészek ujjairól.....	159
Megindult az élet.....	86	Nagy a szeretetem.....	178
Megjött végre az eső.....	103	Nagy vihar emléke.....	165
Megnémult pacsirta.....	172	Nem látlak többé.....	62
Megőrzöm emléked.....	99	Nem láttam Vénuszt.....	15
Megváltozott világ.....	39	Nem lettél hetven.....	162
Megvan mindenem.....	131	Nem lettem festő.....	125
“Meleg” időjárás.....	18	Nem mossa el az idő.....	87
Meleg júniusi napok.....	69	Nemsokára lehull.....	126
Merengés az autóban.....	21	Nem válogattam.....	20
Merengés az életről.....	116	Négyévesen katona.....	110
Merre van Petőfi?.....	33	Népünk ellensége.....	9
Merre visz utunk?.....	61	Nézem a napkeltét.....	42
Messze idegenben.....	186	Niagarai napkelte.....	38
Mezítlábás elnök.....	37	Nincs most jéghíd.....	37
Megőrzöm emléked.....	49	Nincs pesszimizmus.....	6
Még alszik az élet.....	209	Nincs szent köztünk.....	13
Még rád gondolok.....	136	Nosztalgiajú kép.....	173
Mi a karácsony?.....	187	Nótáink szerelme.....	155
Mi a kedvenc kávé?.....	169	Nyarunk tündöklése.....	84
Mi az életed célja?.....	167	Nyári hónap: július.....	84
Miben reménykedsz?.....	142	Nyomokat hagyok.....	177
Miből áll az életünk?.....	22	Októberi első fagy.....	151
Mikor lapátolok?.....	199	Optimista meglátás.....	99
Mikrokozmosz volt.....	161	Orvosom tanácsa.....	26
Minálunk tél van.....	212	Otthon járok.....	183
Mindenben látlak.....	78	Ózd város emlékei.....	91
Mindenszentekről.....	167	Örök harc az élet.....	102
Miről beszélhetek?.....	151	Öregkorhoz közel.....	82
Mit hoz a jövődöm?.....	133	Örökké itt voltál.....	204
Mit kérek 2013-ra?.....	190	Örökké szeretlek.....	177
Mit rendelt a sors.....	203	Örökös költözködés.....	80
Mi történik velünk?.....	138	Örökös küzdelem.....	67

Örökös vádaskodók.....	65	Szerelmes álmaid.....	96
Őrzőm emlékeimet.....	150	Szerelmi érzelmek.....	47
Őszödi beszéd kettő.....	18	Szerencsés Petőfi.....	24
Összehasonlítások.....	10	Szerény köszönet.....	60
Összement napok.....	115	Szeretem hazámat.....	6
Öt kovács Karádon.....	112	Szeretet holtomig.....	208
Ötvenhatos búcsúzó.....	157	Szélsőséges utakon.....	34
Őseim elporladtak.....	40	Szép álm.....	36
Őszi felhők emléke.....	139	Szép lányok egyike.....	169
Őszi levélszönyeg.....	148	Szokatlan forráság.....	86
Őszi történet.....	166	Szólok verseimről.....	15
Panaszok helyett.....	61	Szüleimre emlékszem.....	31
Panaszom a melegre.....	95	Születés és temetés.....	168
Parányi kezdetek.....	71	Szürke szivárvány.....	20
Péntek tizenhárom.....	45	Talán majd jövőre.....	162
Pénzgyűjtők élete.....	55	Tanuljunk nevetni.....	116
Piros-fehér mályva.....	68	Tavasza farmon.....	46
Piros gumicsizmám.....	100	Tavaszi ábrándom.....	52
Pozitív meglátás.....	93	Tavaszi hívogatóm.....	210
Reggeli ábrándom.....	197	Tavaszunk első napja.....	39
Reménnyel megyek.....	83	Távolból láttam.....	128
Reményre biztató.....	203	Te jutsz az eszembe.....	155
Rendetlen szívem.....	119	Teknőfaragó Bingi.....	98
Régi csirkevész.....	200	Telek története.....	8
Régi dalaim.....	13	Tengeremhez értem.....	96
Régi falusi emlékek.....	66	Teremtőm országa.....	207
Rigófüttyre ébredek.....	81	Természetünk ereje.....	50
Rossz szomszédaink.....	69	Természetünk órája.....	79
Rózsabokrom üzenete.....	46	Téli békességem.....	14
Rügyfakadásokra.....	35	Téli menyasszony.....	185
Sarkantyútörés.....	23	Tisza parti emlék.....	74
Semmi nélkül kezdtük.....	85	Tisza vizét is ittam.....	76
Sírdogál az őszi szél.....	148	Titkaid ne áruld el!.....	73
Sötét felhő alatt.....	53	Tízéves korom előtt.....	64
Szabadságban élet.....	26	Trianoni könnyek.....	95
Sárral dobálódzó.....	40	Tűnő hagyományok.....	124
Száguldó életünk.....	193	Tüzek égnek bennem.....	163
Százéves öregkor.....	24	Tűrés és szenvedés.....	79
Szemébe dobható.....	143	Ugráló verébhád.....	122
Szenvedő virágaink.....	98	Újévünk kezdetén.....	191

Unokáink féltése.....	7	Vénasszonyok nyara.....	145
Útban London felé.....	16	Verebes emlékeim.....	189
Utunkon láttam.....	146	Versek és virágok.....	27
Üres fészkeink.....	141	Versírási betegség.....	105
Üzenetet kaptam.....	64	Verskoszorút viszek.....	173
Vacogott a fogam.....	202	Veszélyes vizeken.....	127
Van, ami visszajön.....	38	Vihar szörnyeteg.....	163
Vándor magyarok.....	179	Viktória királynő.....	58
Van-e hazafiság.....	14	Virágaid üzenete.....	211
Van üzenet.....	65	Vízkereszt napjára.....	194
Változó tájakon.....	17	Virágvasárnap ma.....	41
Vándormadár sors.....	67	Virító somfabokor.....	44
Véget ért egy élet.....	58	Vonulnak a darvak.....	137
		Záporosó áldásai.....	105

ÖNÉLETRAJZ

Tiszakarádon, Zemplén megyében születtem. Apám asztalos, kiskereskedő, kocsmáros, gyógynövény beváltó volt, majd újból visszatért a gyalupadhoz.

Gimnáziumi tanulmányaimat Sárospatakon kezdtem, és Ózdon a Kohó és Gépipari Technikumban fejeztem be. Érettségim után Diósgyőrben a kohászati művek villamos műhelyében dolgozva, esti iskolában oklevelet szereztem villanyhegesztésből, és tanulmányaimat elektrotechnikával bővítettem ki. Politikai okok miatt 1956 tavaszán Miskolcra kiutasítottak. Rokoni kapcsolat útján egy állami gazdaságban kaptam állást, mint éjjeliőr. Ez alatt az idő alatt megszerveztünk szülőfalumban egy színjátszókört helyi tanárok segítségével. A csoport a *János vitéz* című színdarabbal szórakoztatta a környék falvainak lakosait a Szabadságharcig. A forradalom idején édesapám Munkástanács elnök helyettes volt, én pedig a legfiatalabb tanácsstag, aki a sárospataki járásban élelmet gyűjtött Budapest lakosainak. Életünket mentve, 1956 karácsonykor menekült a családnak Ausztriába.

Szüleimmel és bátyámmal 1957-ben, menekültekként jöttünk az Egyesült Államokba. Norwalkon, Connecticut államban, telepedtem le, ahol mint esztergályos és technikus dolgoztam a Boots Aircraft vállalatnál, később a főiskolai vakációk idején is.

Egyetemi tanulmányaimat Bloomfield College and Seminaryben, New Jersey államban, 1958-ban kezdtem meg, és 1961-ben egy B.A. fokozattal fejeztem be. Az angol irodalomból szerzett képesítésem után a Montclair Teacher State College graduate tagozatán tanári minősítésért dolgoztam, és ugyanakkor a teológiai tanulmányaimat is folytattam Bloomfielden. Majd egy presbiteriánus egyházat szolgálva Yonkersen, New York Theological

Seminarybe, New York Citybe kerültem. Ezt követte Colgate Rochester Divinity School, Rochester, New York, ahol B.D. és M.Div. diplomát kaptam. Ezenkívül a következő egyetemeken hallgattam le kurzusokat: Canisius College (Buffalo, New York); Lakeland Community College (Mentor, Ohio); Purdue University (Lafayette, Indiana).

Buffalóban több mint tíz évet szolgáltam a nyugati oldalon lévő református egyháznál. Az ottlétem alatt szerveztem meg a Kossuth Park kiépítését egy 25 hektáros területen, Grand Islandon, azzal a gondolattal, hogy a környék kis magyar egyházai egyesülve otthont és egy kultúr-központot találjanak. A pavilon mellett football pálya és kisebb épületek is voltak cserkész táborozásra. Évente 3-4 alkalommal voltak magyar piknikek a Kossuth Parkban 300-500 vendég részvételével. Más szervezetek is kibérelték a Kossuth Parkot nyári rendezvényeikre. Buffaloi szolgálatom alatt több mint 100 magyar filmet vetítettem, és egy jól működő ifjúsági kör és népi-táncscsoport is alakult, képviselve a környék magyarságát.

1974-ben Fairport Harbor, Ohioba kaptam meghívást egy másik református gyülekezettől. Onnan kilenc év után Ohio fővárosába, Columbusba mentem öt évre. Columusból újra visszakerültem családommal Buffalóba egy német gyülekezethez. Ott ért Kanadából, a Delhi és Brantford, Ontarióban lévő magyar presbiteriánus gyülekezetek meghívása 1990 nyarán. Kilenc évet dolgoztam a két gyülekezetnél. 2000 februárjától a Hamiltoni Református Egyháznál szolgálok, Ontarióban.

Amerikában két terminusban voltam a Tóparti Egyházmegye esperese; az Amerikai Magyar Református Egyesület egyik igazgatója; a Reformátusok Lapjának öt évig szerkesztője; az Amerikai Magyar Református Lelkészegyesület titkára, elnökhelyettese, majd elnöke; 1991-től a Kanadai Magyar Református Lelkészegyesület titkára és 1994-től két terminusban elnöke is voltam. Én voltam az egyedüli idáig, aki az amerikai és kanadai magyar református lelkészegyesületek elnökeként szolgált.

Buffalóban cserkészcsapat parancsnok voltam három alkalommal. Két cserkészcsapat lett leigazolva a vezetésem alatt: az 58. sz. Toldi Miklós csapat 1966-ban és Arany János csapat 1973-ban. Tíz esztendőn át vezettem magyar iskolát Amerikában, ahol Buffalóban magyar rádió program direktor voltam két rádióadóállomáson. (WWOL, WXRL) Columbus, Ohio-ban, State University szponzorálta kábel televízió programokat is vezettem. Egy rövid ideig szintén szolgáltam a Kálvin Egyházkerület pénztárosaként.

1995-ben, a Magyarországon megalakult, közel 40 országot magába foglaló Egyetemes Református Zsinat jegyzőnek választott meg hat évre. A feleségemmel együtt alkotó tagjai voltunk a Zsinatnak. Saját költségünket fedezve négy alkalommal képviseltem és képviseltük az amerikai és kanadai

egyházakat magyarországi gyűléseken. Feleséggel három Anyanyelvi Konferencián vettünk részt az óhazában. Útleveles polgára vagyok Amerikának, Kanadának és Magyarországnak.

Alelnöke és kétszer megválasztott elnöke voltam a Torontóban gyűlésező Magyarok Világszövetsége kanadai részlegének.

Tillsonburgban a dél-ontarioi egyórás zenés magyar rádió programját 1995. október 1-én vettem át. Ez az adás 1954. áprilisa óta megszakítás nélkül folytatódott a CKOT rádió állomáson.

Két alkalommal lettem megválasztva Delhi, Ontarióban a helyi Magyar Házban jegyzőnek, és egy alkalommal ügyvezető titkárnak.

Legismertebb írásaim: a humoros *Kedves Bözsi anygom*; *Képek a múltunkból*, amerikai-magyar egyháztörténelmi tanulmány; *Magyar fohász*, (versek), *Nincsen mindig lakodalom* (versek); *Hogy fedezték fel a magyarok Amerikát?* (sumér szatíra) és *Lemaradtunk a térképről* (gyermekkori élmények Tiszakaradról); *Egy esztendő üzenete*, (54 igehirdetés); *Tiszavirág, 2005-2006 válogatott versei*, 291 oldal; *Perseida - Csillaghullás*, 2007 versei; *Hímzett párnahuzat*, 2008 versei; *Borostyánlevél*, 2009 versei; *Dupla szivárvány*, 274 oldal 2010-2011 versei. A jelenlegi könyvben a 2012. január 1-től, 2013. március között írott versek vannak 223 oldal terjedelemben: *Búcsúm a költészettől*. A <http://www.kantorpal.com> a honlaponm, a Hamiltoni Egyház történelmi információja megtalálható.

Kántorné, Erdei Sári, amerikai születésű. Már az édesanyja is az volt. Édesapja, Erdei Károly 1927-ben vándorolt ki Kanadába Szatmár megyéből. Feleségem és mindhárom gyermekem egyetemet végzett. Tizenegy egyetemi diploma van a családban. Péter egy évi Japánban való tanítás után visszatért az egyetemi professzorságához, New York állam fővárosába. Jelenleg Portland Oregonban dolgozik. Sára, és férje dr. Schoonmaker Keith, két lány szülei, San Antonio közelében, Texasban laknak. Ádám, három egyetemi diplomával a Londoni egyetem, Western University egyik munkatársa. Felesége LaBlanc Anna. Két fiú gyermekük van.

Igét hirdettem 55 amerikai és kanadai magyar gyülekezetben és meglátogattam a magyar gyülekezetek és lelkészek nagy részét. Igét hirdettem a rádióban: Hungarián Gospel Hour programján szombatoként, (WWOL, Buffalo, NY), igét hirdettem még három magyarországi egyháznál és körülbelül 20-25 angol gyülekezetben Amerikában. Sokszor voltam ökumenikus istentiszteletek igehírdetője. Presbiteri konferenciáknak és ifjúsági táboroknak is voltam előadója, és cserkész tábor igehírdetője.

A következő világi szervezetekhez tartoztam régebben: Cserkészet, Jaycees, Lions Club, Kiwanis Club, Rotary, Masonic Lodge, Eastern Star, Odd Fellows (IOOF).

Évente ünnepi szónok voltam március 15-én és október 23-án, néhol többször, Egy néhányat megemlítek: Akron, Ohio; Columbus, Ohio; Fairport Harbor, Ohio; Hamilton, Ontario; Delhi, Ontario; London, Ontario; Welland, Ontario; Buffalo, New York; Norwalk, Connecticut.

Menekülteket hoztattam ausztriai táborokból. Egy évben 16 egyénért vállaltam felelősséget. Ezeknek lakást, munkát, gyermekeknek iskolát kellett keresni. Az ingatlan értékesítő engedélyt is megszereztem New York államban (real estate licence), hogy az újonnan érkezettek házvételekor ingyen szolgálatot kapjanak.

Hajtási engedélyt segítetttem megszerezni legalább 250 egyénnek New York államban, Ohióban és Ontarióban. A vizsgák előtt oktatást adtam nekik, majd magyarul tolmácsoltam a kérdéseket.

Iskolákban és egyházaknál diaposzítív vetítettképes előadást tartottam Magyarországról. Mindig igyekeztem a jót és pozitív dolgokat bemutatni.

Kedvenc hobbim a fényképezés. Van körülbelül 25 ezer negatívom. Egy alkalommal a MVSZ *Hazalátogattunk* című fotó pályázatának első díját, két hetes magyarországi nyaralást nyertem egy képsorozatammal. Állandó fénykép kiállításom van Fairporton, a könyvtárban. Felvételeim megtalálhatók ohioi iskolákban és középületekben.

Három magyar utazási irodának besegítettem: Budapest Travel Agency, International Travel és Travel Expressions.

Az egy millió lakos számláló Erie County 9. körzetében képviselőként indultam a Republikánus és Konzervatív párt színeiben egy már hivatalban lévő lengyel háttérű asszony ellen, Watergate után, egy olyan városban, ahol 80 ezer lengyel élt, a Demokraták és Liberálisok 2:1 arányban többségben voltak. A részidejű képviselői munka anyagi juttatása duplája volt annak, amit az egyháznál kaptam. Az volt a tervem, hogy ha bejutok, akkor az egyháztól kapott fizetést visszaadom a Kossuth Park felépítésére, és ha nem jutok be, akkor december 31-el lemondok. Lemondtam és elmentem egy gyárba (Hardface Welding Co.) esztergályosnak, majd 1974. szeptemberében meghívást kaptam Fairport Harbor, Ohio magyar gyülekezetétől.

Ózdon gépipari technikumban kézilabda csapatnak voltam tagja, de a legeredményesebb az atlétika volt. Részt vettem sok középiskolai megyei és egy országos bajnokságon.

Az egyetemi futball csapatban egy évben én kaptam meg a legértékesebb játékos trófeát. Buffalóban a magyar csapatban is többször játszottam. Középiskolában a legjobb sakkozók között voltam. Ott egyik kedvenc játékom volt még az asztalitenisz, amit a főiskolai tanulmányaim idején is sikeresen folytattam. Nem tartom magam kiválóknak semmiben, de tudom, hogy erős akarattal sok akadályt le tudok győzni és eredményt tudok elérni.

KÁNTOR PÁL

BÚCSÚM A KÖLTÉSZETTŐL

2012. JANUÁR 1 ÉS 2013. MÁRCIUS 5 KÖZÖTTI VERSEK

CORVINA NYOMDA

**Sajtó alá rendezte
és a borítót tervezte
Kántor Pál**

Ezt a könyvet szüleimnek
emlékére dedikálom

This publication is dedicated in memory of
my parents Paul and Mária Kántor

Copyright by Rev. Paul Kántor
London, Ontario

ISBN number 978-0-9784582-5-6

Printed by Corvina Printing & Design Inc.
1170 Sheppard Avenue West Unit 40.
Toronto, Ontario M3K 2A3 Canada
Telefon: 416-638-3431 - Fax: 416-658-3434

Szüleim, Kántor Pál és Szabó Mária,
az 50. házassági évforduló idején
a gyermekeikkel és unokáikkal.

A kép baloldalán van Géza és családja három gyermekkel,
jobb oldalon Pál és családja három gyermekkel.

My parents, Mr. and Mrs. Paul Kántor Sr.
at their 50th wedding anniversary
with their two children and six grandchildren